

ПОЛ ЛИВАЙН

ГОДИ

СЪМ

ТРИЛЪР

ТУРА

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

Забавен съдебен трилър в стил „Флорида“ ...

ПОЛ ЛИВАЙН ЕЗИ-ТУРА

Превод: Владимир Германов

chitanka.info

Много забавен съдебен трилър в стил „Флорида“... идеално четиво за лятото. Ливайн умело събира героите от своите две поредици в един безупречен сюжет!

Адвокатът от Маями Джейк Ласитър се е сблъсквал с лъжливи клиенти, мръсни прокурори и правна система, която не работи. Това е достатъчно, за да го накара да мечтае да се махне от Флорида и повече да не поглежда назад... Докато не му се обаждат Виктория Лорд, по-добрата половинка от юридическия екип „Соломон & Лорд“. Партньорът на Виктория в живота и професията е арестуван за убийство. А и единствената свидетелка — умопомрачително красива „бардама“ — която би могла да го оневини, е избягала. Джейк и Виктория трябва да я открият, преди да я приберат федералните... или да я елиминира руската мафия.

Джейк знае, че ако не се добере до свидетелката пръв, клиентът му ще загуби делото.

Ливайн ефектно смесва озадачаващо престъпление, интелигентно разследване, ловко жонглиране в съдебната зала и изненадващото привличане между Виктория и Джейк.

Пъблишърс Уикли

На внуците ми... Джона, Лекси, Руби и Вайълет

Джейк Ласитър, Джейситър! Устата, според която адвокатът трябва да е тарикат, а защитата да рита.

Щатски прокурор
Рей Пинчър

1. НИКОЛАЙ ГОРЕВ

Куршумът улучва Николай Горев точно между очите. Главата му отскача назад, люшва се напред и той се стоварва по очи върху бюрото.

В офиса на клуб „Анастасия“ има още двама души. Надя Делова, най-добрата бардама между Москва и Маями, гледа мълчаливо как кръвта на Горев се стича от ушите му. Виждала е и по-лоши неща.

Стив Соломон, адвокат от Саут Бийч с разклатена репутация, проговаря още преди ехото от изстрела да се е върнало от стените.

— Затъвам в купчина лайна! — казва той.

2. НАДЯ И ФЕДЕРАЛНИТЕ

Седмица по-рано...

Офис на щатския прокурор за област Южна Флорида.

Относно: Разследване на клубове за шампанско в Саут Бийч, неизвестен извършител.

Дело №2014-73-В

Показания на Надя Делова

7 юли 2014 (ПОВЕРИТЕЛНО)

В: Аз съм Дебора Сколино, помощник федерален прокурор. Моля кажете името си.

О: Надя Делова.

В: На колко години сте?

О: На двадесет и осем.

В: Къде сте родена?

О: В Санкт Петербург, Русия. Не Флорида.

В: С какво се занимавате?

О: На какво ви приличам? На ядрена физичка?

В: Госпожице Делова, ако обичате...

О: Бардама. Аз съм бардама.

В: Какво влече това след себе си?

О: Влече опашката ми. (Свидетелката се смее.) Проста работа. Карам мъжете да купуват евтино шампанско на висока цена.

В: Как го правите?

О: Отиваме в някой готин хотел. „Фонтенбло“ или „Делано“. Обикновено аз и Елена излизаме на лов заедно.

В: Както сега ли се обличате? За протокола: тясна минипола, розов електрик. „Ерве Леже“, предполагам.

О: Фалшименто. Обаче обувките са истински. Сандали „Валентино“, с десетсантиметрови токове. Обличам се добре, когато излизам на лов.

В: И какво ловувате?

О: Туристи. Мъже с пари. Озъртаме се за скъпи часовници. „Пате Филип“. „Одемар Пике“. „Ролекс Субмаринър“.

В: Значи заговаряте тези мъже?

О: На бара в хотела. Бъбрим за незначителни неща. „О, колко си готин, разкажи ни за Небраска.“ Казваме, че знаем един частен клуб с хубава музика.

В: Кой клуб е това?

О: „Анастасия“. Саут Бийч.

В: И какво става, когато отидете там?

О: Барманът сервира безплатни шотове водка, освен за нас. Нашето, моето и на Елена, е вода. Когато мъжът се напие, поръчваме шампанско. Николай го купува за двацет и пет долара в „Уол март“, а взема по две хиляди долара за бутилка. Когато дойде време за плащане, клиентът вече е толкова пиян, че дава кредитната си карта и подписва, без да се замисли. Няма как да се замисли, защото или езикът на Елена е в ухото му, или моята ръка е между краката му. Или и двете.

В: А кой е този Николай?

О: Николай Горев. Собственикът на клуб „Анастасия“.

В: Госпожице Делова, имаме нужда от помощта ви, за да разследваме Николай Горев.

О: Нет.

В: Госпожице Делова...

О: Не съм толкова глупава, за колкото ме вземате.

3. ТВОЙ АДВОКАТ ИЛИ ТВОЙ ЛЮБОВНИК

— Не съм го застрелвал това копеле — заяви Стив Соломон.

— Кажи ми истината, Стив.

— За бога, Вики! Това е истината.

Ядосан. Повтаря едно и също отново и отново. Разперва ръце с дланите нагоре, сякаш за да покаже, че не крие нищо.

Виктория го изучаваше. Изучаваше Соломон вече от няколко години. Беше неин партньор, адвокат и любовник. Соломон & Лорд.

Виктория Лорд. Принстън — бакалавър, дипломиран юрист от Йейл.

Стив Соломон. Университет на Маями — бакалавър. Дипломиран юрист от Юридическата школа на Кий Уест.

Виктория завършва с почести. Стив завършва с късмет.

Тя практикува правото по учебник. Той е изгорил учебниците. Обаче в съда... Да, в съда са силен екип.

„СОЛОМОН & ЛОРД“

Стив беше отракан от улицата и умееше да убеждава майсторски. Виктория пък познаваше правото, което помагаше пред съдиите. Освен това беше приветлива и мила, което е необходимост пред съдебните заседатели. Стив имаше и един талант, с който Виктория не можеше да се похвали — умееше да лъже със спокойна убеденост, която никой полиграф не успяваше да улови.

Тя обичаше Стив. И го мразеше. Понякога се караха за „добро утро“. Обаче животът клокочеше, когато бяха заедно, и замираще, когато бяха разделени. Моментът беше такъв — една погрешна стъпка и можеше да се разделят завинаги.

— Кажи ми пак — настоя тя. — Всичко.

— Защо?

— Искам да се уверя, че ще разкажеш една и съща история два пъти.

— О-о-о-о, я стига, Вик!

Седяха в стаята за посещения на адвокати в сградата на предварителния арест на област Маями-Дейд. Металното бюро и двата стола бяха фиксирани за бетонния под. Виктория мразеше това място. Миришеше на пот и дезинфектант, и нещо, което смътно напомняше урина. Сандалите ѝ „Гучи“ с каишка през глезена се подхлъзнаха на нещо мокро — и жълто — докато крачеше по коридора. Винаги ѝ прилявяше, когато посещаваше клиент тук. Сега, когато обвиненият беше Стив, изпитваше в добавка и стягащ гърлото ѝ страх.

За да влезе в сградата, показва адвокатската карта, издадена ѝ от колегията на Флорида. Щеше да излезе, без никой да я спре. Стив обаче щеше да има нужда от много добър адвокат, за да излезе на свобода. Беше защитавала обвиняеми по няколко дела за убийство — и ги бе спечелила. Обаче при целия емоционален заряд на ситуацията се чувстваше неспособна да представлява Стив. Един хирург никога не оперира свой близък.

— Ако ти не си убил Горев, тогава кой? — попита тя.

— Както казах. Надя Делова, нашата клиентка.

— Наша клиентка?

— Добре де... Ти беше на предварително изслушване в съда. Надя дойде без предварителна уговорка. Носеше пет хиляди кеш и каза, че има нужда от мен за едночасова среща.

— Къде са парите?

— В плик, в чекмеджето на бюрото ми.

— Кога щеше да ми кажеш за това?

— Напомня ми един адвокатски виц.

— Не сега, Стив.

— Адвокат пуска сметка за пет хиляди долара, но по погрешка клиентът му изпраща десет хиляди. Кой е етичният въпрос?

— Дали да върне парите, предполагам?

— Не! Дали да каже на съдружника си!

Стив се засмя на собствената си шега. Често го правеше. Много от старите му привычки започваха да я дразнят. Една от тях беше да поема нови клиенти без нейно съгласие. Друга беше прекрачването на

границата между етично и безобразно поведение. Обвинението в убийство беше нещо ново.

— Къде е Надя сега?

— Точно това трябва да разбере. Или по-скоро ти.

— Имаш ли представа в какво си се забъркал?

— Ченгетата ме хванаха в заключена стая с мъртвец и димящ пистолет. Да. Имам доста добра представа.

— Разкажи ми всичко. От самото начало.

— Когато отворих офиса към осем и петнайсет сутринта, Надя чакаше пред вратата. Каза, че е бардама. Много откровена е по въпроса.

— Колко възхитително!

Стив не обърна внимание на сарказма ѝ и продължи:

— Сигурно идваше направо от работа, защото беше напудрена от глава до пети. Минипола. Височки токчета. Бижута. Ръкавици.

— Ръкавици? В Маями? През юли?

— Елегантни черни ръкавици. До лактите. Като Холи Голайтли от „Закуска в Тифани“.

— Холи не беше ли проститутка?

— Само в книгата. Във филма беше по-скоро компаньонка. — Точно пред вратата се разплака бебе. Писъкът беше странно неуместен за това ужасно място. Стаята за свиждания — мрачно помещение с редици пейки за семействата, се намираше в съседство с адвокатската стая. Ревът на бебето достигаше невъзможни височини и Виктория почувства задаващото се главоболие.

— Физическо описание на тази Надя? — подкани го тя.

— Около твоя ръст. Близо един и осемдесет. Без токчета.

— Свали ли си обувките?

— В кабинета. За момент. Разтри стъпалата си. Важно ли е това?

— Не знам. Виждал ли си тази бардама преди?

— Разбира се, че не.

— Но се е чувствала достатъчно комфортно, за да си събуе обувките и да разтрие стъпалата си в твоё присъствие?

— Адвокатът или приятелката ми задава този въпрос?

— Просто продължавай. Нещо друго, освен ръста и уморените ѝ крака?

— Тъмна коса. Почти катраненочерна. Бледа кожа, сини очи. Необикновена комбинация. Много...

— Красива?

— Ами... — Преглътна и адамовата му ябълка подскочи. Виктория си даде сметка, че Стив — въпреки цялата му напереност — може и да не се справи добре, ако го подложат на кръстосан разпит.

— Ако ти харесва подобно нещо — отговори той накрая. — Винаги съм предпочитал блондинки. Като теб.

— Разбира се. Какво друго можеш да си спомниш за Надя?

— Устните ѝ бяха много... Как се казва?

— Не знам, Стив. Как се казва?

— Големи?

— Нацупени — подсказа Виктория. — Издути?

— Да, точно.

— За разлика от моите много обикновени, подобни на оса устни?

— Стига, имаш много хубави устни. Както и да е, тя имаше много хубави... — Описа плавно движение с длани, мъжка пантомима за закръглена жена. Виктория си помисли, че мъжете сигурно комуникират по този начин още откакто са излезли от пещерите. Не че днешните се различаваха кой знае колко от онези през палеолита.

— Тяло? — помогна му. — Закръглено тяло?

— Да, страхотно тяло. Искам да кажа, не по-хубаво от твоето, обаче...

— Големи цици?

Той кимна, сякаш ако го кажеше на глас, щеше да рани чупливото ѝ его.

— Добре. Значи, в осем и петнайсет това красиво дългокрако пъпешогърдо същество с ръкавици до лактите ти даде пет хиляди в брой и ти, като кутре с размахана опашка, я последва до този клуб в Саут Бийч.

— Всъщност я закарах с колата.

— А защо ѝ трябваше адвокат?

— Шефът ѝ, Николай Горев, задържал паспорта ѝ. Искаше да си го вземе, плюс парите, които ѝ дължал от заплати.

— И как точно смяташе да ѝ помогнеш да получи тези неща?

Стив изпусна дълга, бавна въздишка.

— Ами, тук става малко хлъзгаво.

— Не става ли винаги?

— Мисля, не е заради езика, нали е руския и така нататък.

— По дяволите, Стив. Какво ми казваш?

Той замълча за момент, после ѝ се усмихна слънчево. Целта беше да отвлече вниманието ѝ от това, което трябваше да ѝ каже, но не му се искаше. Беше хубав мъж с черна коса и дълбоки кафяви очи. Дяволити очи, мислеше Виктория. Дяволски очи, казваше майка ѝ. И не го казваше като комплимент. Имаше извит нос, който напомняше на Виктория за Джордж Вашингтон — само дето ако беше отсякъл черешово дръвче, щеше да излъже^[1].

Най-накрая Стив каза:

— Добре. Нали знаеш онази телевизионна реклама за нашата фирма, която направих и която никога не си харесвала?

— Богохулната? „Ако искаш най-добрите адвокати в Маями, наеми мъдростта на Соломон и божествената Лорд“.

— Не. Онази, в която бях каубой с револвери със седефени дръжки.

— Че как мога да я забравя? — отвърна Виктория. — Гневното писмо от адвокатската колегия с настояване да престанем да я излъчваме още е на бюрото ми.

— Добре, ако искаш да знаеш точно какво се случи...

— Искам. До последната подробност.

И така, преди Виктория да започне да изтръгва ноктите му с клещи, Стив ѝ разказа.

— Един или два пистолета имаш? — пита Надя.

— Какво? — Стив не разбира. Намират се в клуб „Анастасия“, вървят към кабинет в края на коридор, зад бара. Едра жена с престилка мие пода. Двама мъже с дебели вратове ровят из купчина разписки за плащания с кредитни карти и смятат на стара тракаща сметачна машина с хартиено руло. Мъжете поглеждат Надя и продължават работата си.

— На телевизия си с два пистолета — казва Надя.

— За рекламата ми ли говориш?

— Казала. Взех името ти от телевизия.

На рекламата Стив е с каубойски дрехи. Ботуши, каубойска шапка, два револвера. Стреля по надуваема кукла — мъж с костюм,

който трябва да олицетворява... хм... Мъжа. Куклата се пръсва и Стив духва дима от цевите.

Чува се актьорски баритон: „Ако ви трябва адвокат, защо не наемете истински стрелец? Стив Соломон. Имате куфарче. Ще пътувате“.

На екрана се появява логото на „Соломон & Лорд“. И телефонният номер: 555-UBE-FREE.

— Нямам пистолети — казва на Надя, когато приближават офиса на Горев. — Мразя пистолети.

— Тогава как смяташ да изплашиш Николай?

— Както винаги. Ще му кажа, че ще заведе дело срещу него.

Тя изпуктява недоволно, отваря чантата си и показва на Стив какво има вътре.

— Е, аз поне нося пистолет.

— Не го казвай, Вик. Знам, че оплесках всичко. Затова толкова имам нужда от теб. Подаде ли вече уведомление за представителство?

Тя поклати глава и почувства златните халки на ушите си да се поклащат. Подарък от Стив, когато спечелиха първото си дело за убийство.

— Мога да съм твой адвокат или твоя приятелка, Стив. Не мога да бъда и двете.

— За бога, Вик! — Очите му се разшириха от изненада. — Ние сме партньори във всичко!

Виктория усещаше разочарованието му. Не си ли даваше сметка, че не можеш да товариш по този начин човека, когото обичаш?

— Ако съм аз, няма да ме слушаш — възрази тя. — В момента, в който те обвинят, ще опиташ да поемеш всичко в свои ръце.

— Няма начин. Ти ще си шефът.

— Ще ме принудиш да премина границата. Като онази глупост, която обичаш да повтаряш: „Ако законът не работи, трябва да «изработиш» закона“.

— Това е истината, скъпа.

— Но аз не действам така.

За момент двамата замълчаха. Някъде в това пъклено място се затръшна желязна врата. От горните етажи се чува викове, мъжки гласове. Миризмата на котешка урина като че ли се сгъсти.

— Нуждая се от теб, Вик.

— Вече наех Джейк Ласитър.
— Ласитър!? Имам нужда от адвокат, не от страничен полузащитник.
— Печелил е доста трудни дела.
— Тоя дебелак? Ако няма да ме представляваш ти, искам Рой Блек.
— Не можем да си позволим Рой.
— Кажи му, че е за мен.
— Вече го направих.
— И не предложи ли да намали хонорара си, като на колега?
— Удвои го.
— Ами Марша Силвърс? Тя също е печелила големи дела.
— Марша е във Вашингтон и се готви за дело във Върховния съд.
— По дяволите! Но защо Ласитър?
— Защото няма да търпи дивотиите ти. И ако си невинен, ще срути съдебната зала, но ще го докаже.
— Кой го казва?
— Той. Обеща. Ще бъде като Самсон, когато срутва колоните на храма на Дагон.
— И аз съм чел Стария завет — въздъхна Стив примирено. — Това убива милия Самсон.

[1] Популярен мит за Дж. Вашингтон: Когато бил шестгодишен, му подарили бравичка за рождения ден и той повредил едно от черешовите дръвчета на баща си. Баща му, ядосан, попитал кой го е направил и малкият Вашингтон си признал. Баща му го прегърнал и казал, че истината струва повече от хиляда черешови дръвчета. Историята е измислена от един от първите биографи на Вашингтон, но е популярна и до днес. — Б.пр. ↑

4. ЛАСИТЪР, ПОСЛЕДЕН ШАНС

Искам невинен клиент.

Нуждая се от невинен клиент.

Нямам предвид *невинен* в смисъл че обвинението не е в състояние да докаже тезата си. Имам предвид „фактически невинен“, както го наричаме ние, адвокатите.

Защитавам обвиняеми от дваисет години след кратка посредствена кариера като полузащитник на „Маями Долфинс“. Имам зад гърба си няколко добри удара, но предимно прекарвах времето на резервната скамейка и задникът ми хвана мазоли от седене. Учих право извън сезона, завърших с успех в горната половина на долната една трета от групата и си взех изпита пред адвокатската колегия от четвъртия опит. Оттогава тичам от съдебна зала в съдебна зала в така наречената съдебна система.

Името ми е Джейк Ласитър и съм шмиргел. Не ме канят да говоря пред засукани конференции в петзвездни хотели. Губернаторът не ми е връчил съдийска тога и не ме е направил съдия. Не ме канят от Си Ен Ен да коментирам поредното дело на века. И не съм богат.

Ето с какво се занимавам: взломни кражби, грабежи, нападения и побоища. Измами. Откраднати коли. Злоупотреби. Притежание на наркотици. И, разбира се, убийства. Поради някаква причина съм особено добър в делата за убийства. Може би защото залозите са много високи и моторът ми работи на свръхоборот. Не че делото за убийство е спринт. То е маратон, при който всички по трасето те замерят с камъни, докато ти пухтиш напред. Трябва да умееш да поемаш удари.

До голяма степен ситуацията е като в отбор, който е получил първия удар във футбола. Топката не се поверява на най-бързия, а на най-техничния. Най-бързият вероятно ще бъде спрял от защитата. Играч, който не е особено бърз, но усеща намеренията на стопера, може да изблъска копелето настрани и да нанесе удара. Заради това останах в „Долфинс“ три години, а разбиранията ми за делата за

убийство са същите. Играй според мярката си. Предусещай ходовете на противника си преди да ги направи и изпреварвай удара му. Ако не си особено бърз или ловък — тоест ако си като мен — саблен удар в гърлото също върши работа.

На терена или в съдебната зала гледай да не падаш по задник, а ако паднеш, не допускай да видят болката ти. Скачай на крака и гони топката.

Ето какво не правя като адвокат — никога не защитавам обвинен в насилие срещу жени или деца, защото баба ми ме е учила, че подобен боклук не заслужава времето и усилията ми. Иначе се занимавам с почти всичко.

Поемам много дела, които другите адвокати отказват. Или парите са им малко, или шансовете да загубят са големи. Това ми спечели прякора Ласитър Последния шанс.

Поемам дела откъдето паднат. Понякога стоя до вратата на асансьора на четвъртия етаж на съдебната палата, в сграда „Ричард Е. Гърстийн“. Все някой, който е тръгнал на изслушване гол — в смисъл без адвокат — ще ме забележи. Аз съм едър тип, с костюм и куфарче, и не изглеждам заблуден. Може би харесват счупения ми нос или приличната подстрижка, или просто са изплашени.

„Ти адвокат ли си, симпатяга?“

„По-добър от мен не можеш да си позволиш... симпатяга.“

Парите винаги са проблем. Първият ми въпрос към потенциалните клиенти — да, понякога ги наричам така — не е „Ти ли го направи?“, а „Колко пари имаш?“. И, да, приемам и кредитни карти. Но не и ипотека на къща на клиент. Не защото ще се чувствам зле, ако го изхвърлят на улицата. Защото веднъж изгорях, когато данъчните наложиха заповест за ипотеката, която държах, за неплатени данъци, при което клиентът ми остана без къща, а аз — без хонорар.

Понякога бивши клиенти ми пращат приятелите си. Това ме озадачава, защото тези бивши клиенти почти винаги са в затвора. Предполагам, не ме обвиняват, че съм загубил делата им. В края на краищата, били са виновни и са гледали как си съдирам задника, за да ги отърва от дранголника.

Факт от бизнеса — повечето ми клиенти са виновни като дявола. Печеля само когато обвинението не може да докаже тезата си или се издъни по друг начин. Бива ме в кръстосаните разпити и съм печелил

дела, защото съм хващал ченгета в лъжа. Това не означава, че клиентът ми е невинен. Ако обаче успея да изкормя свидетеля на прокурора и да вложа малко магия в пледоарията накрая, може и да отърва клиента си.

Как иначе бих могъл да спечеля? Понякога ченгетата правят неконституционни обиски или прокурорите прикриват смекчаващи обстоятелства, или съдията допуска грешка. Когато спечеля, няма благодарност. Не получавам картички за Коледа или кошнички с плодове. По-скоро мърморене заради размера на хонорара ми.

Клиентът вижда представлението обаче, но не и работата зад него. Писането на сценария, построяването на декора, боядисването, заучаването на ролите. На неблагодарника му е все едно. Никой спечелил делото си клиент не ми се е обаждал втори път... докато не го арестуват пак, за нещо друго.

Най-често губя. Или карам клиента ми да се признае за виновен. Това е нашата мръсна малка тайна — на повечето адвокати по криминални дела, дори онези, които се надуват по телевизията. Ако някой знае истинския процент на делата, които печелим, ще се признае за виновен още в началото или ще гледа да се чупи.

Всички ние искаме да сме герои в очите на нашите плащащи клиенти. Джон Д. Макдоналд, любимият ми писател от Флорида — да, чета по малко — започва една книга така: „Няма стопроцентови герои“. Ако питате клиентите ми, сигурно ще ми дадат 51 процент. Макдоналд пише също: „Ако картите са срещу теб, размеси тестето“. Е, писнало ми е да държа чифтове от двойки и пробити флошове. Уморен съм от еднообразието. Писнало ми е да губя. И заради това в този потен юлски ден, когато небето е сиво като гневен океан, имам нужда от невинен клиент.

Тези мисли се въртяха в главата ми, докато шофирах на север, по Дикси Хайуей, към шосе I-95, към ареста. Виктория Лорд се обади тази сутрин, докато режех манго за кашата на племенника си, Кип. Съдружникът в кантората на Виктория и мъжът, с когото живееше без брак, Стив Соломон, беше успял да попадне в ареста във връзка с убийството на някакъв собственик на клуб в Саут Бийч, руснак.

— Не харесвам Соломон — казах ѝ по телефона.

Да, да, знам. Уменията ми да правя маркетинг търпят подобрене.

— Харесваш ли повечето от клиентите си? — попита ме тя.

— На практика не харесвам никой от тях.

— Обаче се изгърбваш от работа и разбиваш крепости, за да победиш.

— Да губя мразя повече, отколкото мразя клиентите си.

— Точно затова искам да те наема. Освен това си с голям опит и няма да се хванеш на дивотиите на Стив.

— Той съгласи ли се?

— Още не.

— Кажу ми, че съм удрял клиенти, задето са ме лъгали.

— Нямах представа колко пъти ми се е искало да го фрасна.

Пред мен пикап на озеленителна фирма ръсеше палмови листа и мъртви папрати по магистралата. Настъпих педала на древното си елдорадо кабрио и го изпреварих.

— Виктория, идвало ли ти е някога до гуша да представляваш клиенти, които са виновни?

— Стив се кълне, че е невинен.

— А законът предполага, че е. Обаче не говоря за него. Не се ли чувстваш гадно понякога, че почти всички са истински престъпници?

Тя замълча за момент. Може би се питаше дали се е обадила на когото трябва. После каза:

— То си върви с професията, Джейк. Ние принуждаваме обвинението да докаже тезата си. Ако успее, това не значи, че сме загубили. Системата е спечелила.

— Значи наистина вярваш в нещата, на които ни учат в университета?

— Ако не вярвах, как бих могла да продължавам напред?

„Именно“, помислих си. Не беше практикувала достатъчно дълго, за да загуби религията си, вярата в светостта на правосъдната система. Не исках да се държа като задник, така че не ѝ казах: „Изчакай още десетина години и тогава ми се обади пак“.

Вместо това обещах:

— Ще се видя с теб и предполагаемо невинния ти партньор след час.

Познавах и двамата донякъде. Те живеят заедно в Къмкуот, а аз съм на Поинсиана, в Коконът Гроув, така че на практика сме съседни. Наскоро видях Соломон да бръмчи в квартала с баровски нов „Корвет“, червен електрик, както го наричат. Не е мой стил. И съм

прекалено едър, за да се побера удобно зад кормилото на такова нещо. На номера на колата си е написал: „ВЪЗРАЗЯВАМ“ — доста добро описание на темперамента му.

Соломон е живак, вечно в движение, и непрекъснато дрънка. Около един и осемдесет, с тъмна коса, която обикновено има нужда от оформяне. Тежи колкото единия ми бут, но иначе е жилав. Виждам съм го да бяга за разгривка и поддържа завидно темпо. В съда тормози свидетелите, досажда на адвокатите, прекъсва съдиите. Документите му винаги са същински хаос и си е жива досада да се занимаваш с него. Обича показността и прекалява според моите разбирания, а аз не съм точно от стеснителните хора.

Един ден в кафето на съдебната палата седнах при Соломон и още няколко адвокати, за да обядваме. Той дрънкаше за „Законите на Соломон“ — правилата, които измислил, за да се подиграе на системата.

— Ако фактите не съответстват на закона, изкриви фактите — казваше Соломон и пълнеше устата си с патладжан с пармезан.

Всички се смееха. С изключение на мен. Когато бях млад адвокат, представлявах един стар музикант, Кадилак Джонсън, чиято песен беше открадната от млад и буен хип-хоп изпълнител. Претенциите за авторство не бяха много ясни и документите бяха загубени, но усещах в стомаха си, че той е написал песента преди няколко десетилетия.

„Това е трудно дело, може би невъзможно“, каза ми Кадилак.

„Ако е справедливо, няма невъзможно дело“, отговорих.

Оттогава опитвам да живея с този принцип. Проблемът е там, че все по-трудно попадаш на справедливи каузи. И, да, спечелих на Кадилак купчина пари за пенсионирането му, без да изкривявам фактите, макар и да извадих другия тип от играта.

За първи път забелязах Виктория Лорд в съда и това, което ми направи впечатление, беше стойката ѝ. Висока стройна блондинка, която стоеше много изправена и говореше с тиха увереност и авторитет. Ушити по поръчка костюми и вид на патриций. На масата пред нея всичко беше подредено и систематизирано в папки с различни цветове, в които, сигурен съм, документите бяха сложени по азбучен ред и нашарени с цветни маркери. Много организирана жена. Истинска професионалистка, макар да беше млада. Може би прекалено

усърдна за разбиранията ми. Може и да греша, но май беше от онези, които все бягат от глутена, занимават се с йога, ядат органична храна и са луди на тема екология. Тип Гуинет Полтроу, която би кръстила дъщеря си Ябълка или нещо такова.

Соломон и Лорд наистина са различни, но както казват хората противоположностите се привличат. Поради някаква причина — може би защото внасят в съдебната зала различни качества — двамата са адски добър съдебен екип.

Между 17-о авеню и входа на I-95 трафикът започна да пълзи. На средната лента се търкаляше матрак. Типично. Поне не беше запален. Оказах се зад кален стар шевролет, който бълваше смърдящ на изгоряло масло дим. Номерът му беше невалиден и бих се хванал на стотачка, че шофьорът няма нито книжка, нито застраховка. Промуших възголямото елдорадо на лявата лента и засякох млад тип с бяло порше. Той скочи върху клаксона и видях в огледалото как ми показва среден пръст.

„О, върви на майната си, момче с порше. Заедно с дизайнерските ти слънчеви очила.“

Писнало ми е от Маями. От дълго време се чувствам не на място — човек, който си пада по бира и бургери, попаднал в света на гъшия пастет и шардонето.

Преди няколко седмици ми се обади Кларънс Уошингтън — стар съотборник от „Долфинс“. След като престана да играе, стана магистър и защити докторат в областта на образованието. И това го направи хлапе, израснало с програмите за бедни. Изпитвам дълбоко уважение към Кларънс. Сега е директор на училище за момчета някъде сред зелените хълмове на Върмонт. И си мислех, че го познавам, докато не хвърли кег за бира от балкона на седмия етаж в хотелския плувен басейн долу. Заедно с една от мажоретките на „Долфинс“.

Както и да е, Кларънс каза, че му трябвал нов треньор по футбол. Старият се бе пенсионира след сто години, както изглеждаше. Явно не е много трудно да тренираш банда разглезени бели момчета, които играят срещу други от тяхното тесто. Няма значение дали побеждаваш, стига екипите да не са прекалено изцапани и коктейлите на родителите им да са студени. И обличаш анцуг само когато работиш с каймака на училището за гръдните мускули.

Докато се промъквах към смърдящия областен арест в задръстването, сред ревящи клаксони и близо тридесет и шест градуса жега навън, в главата ми се въртеше Върмонт.

„Стив Соломон, може и да не го знаеш, но ти ще си повратната точка. Ако се окажеш лъжлива отрепка и убиец, зарязвам всичко и заминавам на север.

Зелени хълмове. Есенни листа. Малки квартални заведения“.

След още половин час слязох от магистралата на 12-о авеню и оставих тридесетгодишния си кабриолет, с вдигнат покрив, на открит паркинг.

Тръгнах към ареста и заваля горещ дъжд, както става буквално всеки ден през лятото. Докато тлъстите капки обаче ме удряха, усещах аромата на росна окосена трева, на терена за игра в хладна септемврийска утрин.

5. НАДЯ И ФЕДЕРАЛНИТЕ (ЧАСТ ВТОРА)

Седмица преди убийството на Горев...

Офис на щатския прокурор за област Южна Флорида.

Относно: Разследване на клубове за шампанско в Саут Бийч, неизвестен извършител.

Дело №2014-73-В

Показания на Надя Делова (продължение)

7 юли 2014 (ПОВЕРИТЕЛНО):

В: (Прокурор Дебора Сколино) Разбирам нежеланието ви да се замесите, госпожице Делова, но може би не си давате сметка за неустановеността на положението си.

О: [Надя Делова] Не разбирам тази дума, неу...

В: Признавате ли, че подписахте формуляра за издаване на виза, означен като Доказателство А?

О: Да.

В: За да получите разрешение за влизане в Съединените щати?

О: Голяма страна.

В: И декларирахте ли под клетва, че нямате криминални присъди, свързани с морален упадък, въпреки че сте били арестувана в Латвия и Естония?

О: Бях само момиче от бара. Няма упадък.

В: Заявили сте под клетва, че няма да работите в Съединените щати.

О: Николай Горев ми каза да кажа така или нямало да ме пуснат в страната.

В: И сте заявили под клетва, че ще напуснете най-късно след деветдесет дни?

О: Пак той ми го каза.

В: Вие сте съучастник на господин Горев в измами с банкови преводи и пране на пари. Вероятно и изнудване.

О: Не ви знам законите.

В: След като сте влезли в страната незаконно и работите незаконно, сте откраднали часовник от клиент на клуб „Анастасия“.

О: Никога! Не е вярно. Той ми го подари.

В: Така или иначе, полицията на Маями Бийч ви е арестувала и колелата са се завъртели.

О: Имам чувство, че направо ме прегазиха.

В: Очаква ви затворническа присъда, след това депортиране. Аз ви предлагам имунитет. Бих искала да преразгледате показанията си за Николай Горев.

О: Страхувам се. Ще ми дадете ли агент? Да дойде с мен. Ако знае руски, ще кажа, че ми е братовчед.

В: Имам агент, който знае испански. Не руски. И не е добре с вас да има друг човек. Горев ще стане подозрителен.

О: Не съм сигурна, че ще се справя. Не съм професионална актриса.

В: Госпожице Делова, вие сте точно това.

О: Не разбирам.

В: Колко пари печелите в клуб „Анастасия“ за една нощ?

О: Двайсет процента от сметката на клиента. Някои нощи се събират по две-три хиляди долара.

В: Сега разбирате ли какво ви казвам?

О: Но това са глупави американци. Продавачи. Зъболекари. Обикновени мъже с кредитни карти.

В: Какво искате да кажете?

О: Николай Горев е убиец.

6. ПОГРЕБАНО С КОСТИТЕ

И да има в Маями по-потискащо място от областния арест, още не съм го открил... а съм прекарал доста време в моргата. Още като приближаваш сградата, чуваш виковете на задържаните от горните етажи — крещят през решетките на прозорците на съпруги, приятелки и приятели долу. Вътре веднага долавяш специфичната миризма на силен дезинфектант и урина. Бръмчат зумери и проблясват светлини. Дрънчат железни врати, които се затръшват безнадеждно, окончателно, като капак на ковчег.

Седнах в стаята за адвокатите, поздравих Виктория Лорд и кимнах на Стив Соломон. Извадих бележник от чантата си и най-горе на първата страница написах „Щатът срещу Соломон“. После погледнах клиента си строго.

— Първо правило. Трябва да ми казваш истината.

— За бога, Ласитър, аз съм професионалист! Не е нужно да ми казваш това.

— Значи се разбрахме. Само истината.

— Да, по дяволите. Както казвам на клиентите си: „Лъжи годеницата си, свещеника, данъчните, но никога адвоката си“.

— Лъжи годеницата си? — Виктория го изглежда особено.

— Това е само израз, Вик.

— Второ правило — продължих. — Казваш ми всичко. Дори и нещата, които те злепоставят. Клиентите понякога лъжат на дребно за подробности, които според тях не се отразяват на делото, защото поради някаква причина се чувстват неудобно. Накрая лъжата винаги се връща и увисва над тях.

— Четем една и съща страница, Ласитър. Клиент, който лъже адвоката си, е като съпруг, който изневерява на жена си. Рядко се случва само веднъж.

— Какво общо има изневеряването с всичко останало? — попита Виктория.

Соломон вдигна ръце в знак на извинение, все едно играеше футбол — лош пас.

— Хайде, Ласитър, защо просто не ти разкажа какво се случи? — Соломон говореше тихо, следеше ме с поглед. Предпочиташе да говори за убийството, а не за изневери.

— Трето правило — продължих, без да обръщам внимание на настояването му. — По време на делото няма да се навеждаш към мен, за да шепнеш в ухото ми.

— Това пък защо?

— Защото ме разсейва. Освен това няма да чуя добре показанията.

Соломон въздъхна с досада.

— Имаш две уши.

— Имам много травми от играта.

— Може би си играл прекалено дълго без каска.

— Имам шум в ушите, заради мениер и известна загуба на слух.

Соломон се обърна към Виктория.

— Довела си ми глух адвокат?

— Освен това ми е писнало от клиенти, които опитват да ми казват какво да правя.

— Глух, замаян от работа прегорял адвокат.

— Когато искаш да задам въпрос при кръстосан разпит или ти е нужна почивка, за да отидеш до тоалетната, ще го напишеш с големи печатни букви в бележника.

— Какво значи това? Да не съм в пети клас?

— Аз ще прочета бележката ти и ще реша какво да правя.

Соломон протегна ръка през масата, грабна бележника ми и надраска нещо. После го бутна към мен:

МАЙНАТА ТИ, ЛАСИТЪР!

— Започваш да схващаш — казах.

— Добре. Свършихме ли с правилата?

— Не сме, но ако искаш да говориш, аз съм тук, за да слушам.

— Страхотно. Ще говоря високо, за да ме чуваш, и бавно, за да разбираш. Първо, какъв е шансът да ме извадиш под гаранция?

— Щатският прокурор иска да те осъди по обвинение в убийство първа степен. Обикновено получава каквото иска, така че отговорът е — нулев.

— Съжалявам, Стив — обади се Виктория.

— Всичко е наред, скъпа. Бил съм тук и преди, за неуважение към съда. Много пъти всъщност. — Обърна се към мен ухилен. — Това шокира ли те, Ласитър?

— Не това, че са те задържали за неуважение, а това, че го смяташ за медал за заслуги.

— Адвокат, който се бои от ареста, е като хирург, който се бои от кръв.

— Радвам се, че се чувстваш комфортно на това място. Ако загубим, животът в затвора няма да ти се струва много по-зле от тук.

Соломон ме изглежда като че ли искаше да направи с мен същото, което щатът твърдеше, че е направил с руснака.

— Ласитър, имаш забележителна способност да вдъхваш увереност на клиентите си.

— А защо не ми разкажеш версията си, за да видим дали ти ще ми вдъхнеш увереност в невинността си? — попитах.

— Преди да го направя, искам да обещаеш, че няма да яхнеш белия кон и няма да раздаваш морални оценки.

— Аз съм адвокат. Оценките ми са само юридически.

— Добре. Защото ти също като мен не си сред стожерите на адвокатската колегия. Спомням си, като те обвиниха, че си убил банкерката си.

„Още едно доказателство — помислих си, — че миналото се залепва за теб като кал по обувки с дълбок грайфер.“ Памела Бейлинс беше моя банкерка и любовница. От попечителските сметки, за които отговарях, изчезнаха пари. Тя обвини мен. Аз обвиних нея. Тя намери смъртта си, обвиниха мен.

— Фалшиво обвинение — казах.

— Като това сега! — Соломон прехапа долната си устна, после се обърна към Виктория. Тъмните му очи светнаха. — Сега разбирам. Наела си Ласитър, защото е бил несправедливо обвинен и си решила, че заради това ще ми съчувства и ще ми влезе в положението, като човек, който е минал през същото.

— Мисля, че уникалният му опит ще е от полза — отговори Виктория с равен тон. — Мисля, че общото между вас двамата е повече, отколкото си давате сметка.

— Съмнявам се — казах.

— Тук съм съгласен — добави Соломон. — И двамата ядосвате хората, но по различен начин.

Свих рамене. Соломон също.

— Ако бяхте престъпници...

— Аз не съм — прекъснахме я двамата едновременно.

— Стив щеше да е сладкодумен измамник, а Джейк щеше да се занимава със силови грабежи.

— Какво? — възразих. — Значи не съм сладкодумен?

— На младини и двамата сте били спортисти — продължи Виктория. — С местна слава, придобита по специфичен начин.

Соломон се подсмихна криво.

— Сигурно имаш предвид Ласитър Сбърканяка. Когато направи тъчдаун за противниковия отбор.

— За да предотвратя по-лоша ситуация — отвърнах.

— Това е единствената причина хората още да помнят, че си играл за „Долфинс“.

— Шекспир казва, че след нас остават само лошите дела — каза умната Виктория. — Доброто често се погребва с костите ни.

— Ласитър Сбърканяка — повтори Соломон, сякаш за да изсипе кал върху костите ми.

Животът е несправедлив. През последния сезон, преди да ме отрежат, спечелих топка с невероятно усилие след началото на играта срещу „Джетс“. Скочиха върху мен с такова настървение, че каската ми се пукна по средата и изпуснах топката, после някак успях да я уловя. Дотук добре, обаче получих мозъчно сътресение и се чувствах замаян. Бях с лице към неправилната врата и хукнах към неправилната крайна зона. И там единадесет от „Ню Йорк Джетс“ с радост се хвърлиха върху мен. Две точки за „Джетс“, една за „Долфинс“, а името ми живее с позора.

Досега се въздържах, но вече нямаше начин.

— Радвам се, че историята ти харесва толкова... Соломон Безнадеждния.

— Беше ясно, че ще го кажеш! — тросна се той.

— По едно време водех племенника си, Кип, на игрите на Университета на Маями в неделя следобед. Две години след като си завършил все още всички говореха за онзи ден в Омаха.

— Голяма работа! Бях много добър бейзболист в колежа. Имах пълна стипендия.

— Соломон, беше адски кльощав и ударът ти беше като на муха. На терена — доколкото си спомням — беше средна работа.

— Така ли? Продължавай.

— Обаче тичаше бързо. Добра скорост.

— В средното училище бях щатски шампион по спринт, много благодаря.

— В университета, спомням си, игра много добре срещу Флорида.

— Случвало се е често за четири години.

— Да. Общо взето не беше зле, така е.

— Добре, Ласитър. Знам, че искаш да говориш за играта срещу Тексас за шампионската титла. Защо не минеш направо на въпроса?

Соломон затвори очи и стисна челюсти, като че ли очакваше екзекуция.

— Няма какво толкова да се каже.

— О... не се притеснявай, продължавай.

— Възхищавам се на това, което направи после.

— Глупости! — Соломон ме изгледа подозрително.

— Сериозно.

Виктория се намеси:

— На какво точно се възхищаваш, Джейк?

— На куража на партньора ти. На абсолютната му самоувереност. На това, което опита да направи, макар и да не се получи.

— Не вярвам на ушите си — каза Соломон.

— Беше ядосал питчъра, защото преди това откъсна три бази. Имаше страхотно предимство. Предполагам, очаквал си да прати топката далече от теб и си застанал странично, за да успееш да я хванеш. Или да опита да те извади, като я прати извън терена.

Гласът на Соломон едва се чуваше:

— Видя как съм застанал и ме изненада от другата страна. Край на играта.

— Но той те финтира, а това е нарушение, което не беше отбелязано. Всъщност ти беше оцетен.

Соломон се ухили. За момент видях чара, който беше подкосил краката на Виктория.

— Право в целта, Ласитър. Не обичам да се жалвам за това неотбелязано нарушение, защото звучи като оправдаване.

— На това също се възхищавам.

— Каквото и да кажа, каквото и да направя, пак ще съм Соломон Безнадеждния.

— В това има урок — казах.

— Че не можеш да се доверяваш на реферите?

— Това не е далече от истината всъщност. Съдията беше прекалено страхлив, за да свири това нарушение в шампионския мач. Точно както някои съдии в съдебната зала се боят да подпишат оправдателна присъда, колкото и калпави да са доказателствата на обвинението.

— Разбирам, Ласитър. Обществените правила невинаги действат. Те са ограничени от човешките слабости.

— Точно така. Виж съдебната система. Калпави съдии. Лениви адвокати. Заспали съдебни заседатели. Понякога невинните влизат в затвора, а виновните излизат на свобода.

— По този въпрос съм с теб, Ласитър. — Прозвуча определено възторжено. — Работата ти е да направиш всичко възможно да спечелиш, дори и ако се наложи да счупиш някоя и друга чиния... или етично правило.

— Само дребните — отвърнах. — Не бих подкупил ченге и не бих излъгал съдия, не използвам и лъжесвидетелски показания.

— Няма да ти се наложи, защитнико.

— Добре тогава. Разкажи ми какво се случи онази сутрин в клуб „Анастасия“.

Следващите няколко минути Соломон разказа как руско момиче, работещо в бара, отишло при него и поискало помощ, за да си получи парите и паспорта от Николай Горев. Виктория кимаше през цялото време, което показваше, че вече е чула историята и не се появява нищо, което да противоречи на първата версия.

Тогава Соломон навлезе в интересната част.

7. КЛУБ „АНАСТАСИЯ“

Надя чука на вратата в коридора зад бара и казва нещо на руски, което Соломон не разбира. От другата страна се чува раздвижване, плъзга се резе и вратата се отваря.

Николай Горев ги пуска в офиса и залоства отново.

— Е, гърла, кой е този?

Соломон подава ръка, но Горев не я поема.

— Стив Соломон. Адвокат.

Горев се мръщи. Той е едър мъж с черен костюм и кървавочервена копринена риза, отворена около шията. На гърдите му има черни къдрави косми, главата му е бръсната. На двете му кутрета блестят диамантени пръстени. Носи часовник с инкрустирани диаманти, диамантени обици. Диамантите като че ли са модата на деня.

— Не ни трябва смрадлив адвокат. — Горев се отпуска в мек стол зад разхвърляно бюро. Стената зад него е закрыта от червени плюшени завеси, без малко пространство в средата, където е окачена кичозна плюшена картина с мавзолея на Ленин. Соломон и Надя сядат пред бюрото.

— Хубава картина — казва Соломон и сочи плюшеното изображение.

— Това е шега, идиот! — Произнася го „идишот“. — Мразя Ленин. И Сталин. Путин е окей. Знае как да печели пари.

— Николай има двама персонални герои и те са американци — намесва се Надя.

Горев кимва.

— Доналд Тръмп и Бърни Мейдоф. Истински капиталисти!

Чува се характерна джазова мелодия. Нужни са само няколко секунди саксофон, за да може Соломон да разпознае „Take Five“ на Дейв Брубек. Песента звучи някак не на място тук.

— Соломон е много голям човек в Маями — казва Надя. — Дават го по телевизията.

— На кой му пука? Защо си тук, гърла?

— Искам си паспорта и парите, които съм си изработила.

— Защо? Няма да се върнеш в Русия.

— Напускам клуба. Ще се женя.

Смехът на Горев звучи като кихане на булдог. Дори проскимтява леко.

— И кой е щастливият кучи син?

— Не е твоя работа.

Горев избърсва устата си с ръкава на сакото си и се обръща към Соломон.

— Ти ли, адвокате? Ти ли ще се жениш за най-добрата ми бардама?

— Не. Имам приятелка.

— Е, и? Приятелката може да ти остане за любовница.

Горев се смее пак, този път без да се плюнчи.

— Не познаваш този, за когото ще се омъжвам — казва Надя.

— Разбира се. Защото няма такъв човек. Просто искаш да се махнеш.

Докато трае спорът им, Соломон слуша музиката и поклаща глава в ритъм със солото на барабаните.

— Знаеш ли какво е това? — пита Горев.

— Всички знаят. „Take Five“.

— А тактът пет четвърти? Знаеш ли откъде го е взел Брубек?

Соломон клати глава.

— От улични музиканти, в Турция. Американците са много умни в това отношение. Наричате го „американски джаз“, обаче крадете от черните роби, от евразийците и от всички, от които можете.

Соломон свива рамене.

— Това е само музика.

— Но заради това обичам Америка. Най-големите крадци на света! — Обръща се към Надя: — Да не смяташ да работиш за онова копеле, Бебчук, в Бруклин?

— Изобщо не смятам да работя. Ще ме издържа мъжът ми.

— Глупости.

Импровизацията на пиано започва да пулсира в мозъка на Соломон, но той превключва в адвокатски тон и започва:

— Господин Горев, задържате незаконно паспорта на клиентката ми. Ако се наложи, ще взема съдебна заповед и ще ви принудя да го предадете. Остава и въпросът за неиздължените заплати.

— С тази заповед можеш да си избършеш задника. — Обръща се към Надя. — Кажу ми, малка курво, какво точно става?

— Не съм курва, сволоч... копеле!

— Кажу го на полицията в Рига. Не беше много убедителна по този въпрос.

— Напускам, защото повече не искам да участвам в измами с банкови преводи, в пране на пари и изнудвания. Дотук бях.

Горев замръзва.

— Къде научи тези думи?

— Никъде. — На лицето ѝ за кратко се изписва страх.

— Адвокате! Ти ли научи това глупаво момиче на тези приказки?

— И да съм, няма да ти кажа. И не говори с нея по този начин.

— Или какво? Ще ме съдиш? — Горев отваря чекмедже на бюрото и вади полуавтоматичен пистолет, берета. Насочва го към Надя и казва: — Съблечи си роклята.

— Повече няма да се събличам за теб.

— Няма да те чукам. Проверявам за микрофони.

— Никога не бих...

— За властите или за Бижутера работиш?

— Не работя за никого.

Горев насочва пистолета към Соломон.

— Ами ти, адвокате? Имаш ли бръмбар?

— Никога не работя за властите. И нямам представа кой е Бижутера.

— Надя, Наденка. Защо ме принуждаваш да го правя? — Горев говори искрено натъжен, сякаш е приспал любимото си остаряло куче.

— Ще си тръгвам. Забрави всичко.

Понечва да стане, но Горев крещи:

— Нет! Сядай!

Тя се отпуска отново на стола.

— Знаеш ли, че брат ми, Алекс, беше пилот на хеликоптер в армията? — пита Горев.

— Разбира се. Ти говориш само за Алекс. За него и за хокей.

— Алекс обичаше да пуска пленени чеченци от хеликоптера и да гледа как се удрят в земята. Пляс! Много се зарадва, когато веднъж поисках да ми помогне за едно момиче, което ме предаде, в Русия. Качи я на хеликоптера и я пусна в дупката. Дълбока е шестстотин метра. Знаеш къде е дупката, Надя. И Бижутера знае къде е. Но Алекс остана разочарован. Дупката е толкова дълбока и падането е толкова дълго, че не може да види как се удря в дъното.

— Просто за да сме наясно — казва Соломон. — Дотук си извършил редица престъпления според законите на Флорида. Безразсъдно размахване на огнестрелно оръжие. Обиди. Терористични заплахи.

Горев изсумтява презрително и обръща пистолета към Соломон, за да мълчи.

— Гърла, говорила си с властите.

— Не. Кълна се.

— Питаха ли те за Аерофлот 100?

— Не са питали нищо. Не съм казала нищо. Не знам нищо.

— Ако някой от двамата ви има бръмбар, ще ви убия и двамата — казва Горев с равен тон. Насочва пистолета към Соломон. — Имам чувството, че си ти, адвокате. Дрехите.

— Нямам какво да крия.

Соломон започва да разкопчава ризата си. Усеща движение откъм стола на Надя. Заставя се да не гледа към нея. Не откъсва очи от Горев, но все пак с периферното си зрение вижда:

Надя бърка в чантата си.

Вади пистолета!

Горев вижда или долавя нещо. Насочва своя пистолет към Надя. С половин секунда закъснение.

Курушумът улучва Николай Горев точно между очите. Главата му отскача, люшва се напред и той се стоварва по очи върху бюрото. Кръвта се стича от ушите, по диамантените обици. Стив замръзва на стола.

Надя скача, втурва се към стената зад бюрото на Горев. Дръпва картината с мавзолея на Ленин, която е окачена на големи

панти за стената, и тя се люшва напред. Зад нея има сейф с комбинация. Надя върти ловко механизма и след секунди сейфът се отваря. Надя бръква вътре и разперва пачка чуждестранни паспорти. Намира който ѝ трябва и го пуска в чантата си. След това вади голяма найлонова торба за фризер и също я натъпква в чантата си.

Ушите на Стив още пицят от изстрела, но сега чува крясъци пред вратата на офиса. Крещят името на Горев. И други неща, на руски. Думкат по вратата, но тя е заключена отвътре.

— Надя, трябва да повикаме полиция — казва Соломон. — Веднага.

— Без полиция!

— Беше самоотбрана. Не мога да ти бъда адвокат, но мога да съм дяволски добър очевидец.

Надя рови в чекмеджетата на бюрото, намира нещо. Ключ. После пуска беретата на Горев в чантата си.

— Не! — крещи Соломон. — Не го пипай! По него са отпечатъците на Горев! Ще ни трябва!

Тя насочва своя пистолет — 9-милиметров глок — към Соломон.

— Съжалявам. Трябваше да имаш пистолет.

Без да отмества пистолета от него, Надя взима ключа и дръпва червените завеси зад бюрото. Вижда се тайна врата. Тя я отключва и хвърля глока на Соломон.

— Може да ти потрябва — казва и излиза.

Стив улавя пистолета, отива до завесите, опитва вратата. Заключена!

Гневните крясъци на руски пред вратата продължават.

Тогава в коридора започва да се стреля. Куршуми се забиват в дебелата дървена врата. Соломон инстинктивно вдига пистолета и пуска два куршума във вратата. При това стрелбата отвън спира достатъчно за дълго, за да може да извади мобилния си телефон и да набере 911.

Докато телефонът звъни, поглежда оръжието в ръката си. Няма представа колко куршума са останали в пълнителя. Знае обаче, че два куршума са във вратата. Един в черепа на Горев. И пистолетът е в собствената му ръка.

— Затъвам в купчина лайна! — казва Стив Соломон.

8. КЪДЕ Е НАДЯ?

— Предполагам, че няма смисъл да ти обяснявам колко глупаво си постъпил — казах.

— Никакъв — отвърна Соломон.

— Стив знае — съгласи се Виктория.

Все още бяхме в клаустрофобичните предели на стаята за посещения на адвокати в ареста, със столовете и единствената метална маса завинтени за пода. Виктория си водеше бележки с елегантен почерк в адвокатски бележник. Аз предпочитам да работя без бележки — наблюдавах Соломон, търсех признаци на неискреност. Нищо засега. Разказваше за случилото се видимо откровено. А то беше толкова зле... Ако лъжеше, щеше да измисли нещо по-хубаво.

— И влизаш в бърлогата на руската мечка — добавих — в пълно неведение. Горев вероятно е *братва*. Руската мафия.

— Вероятно. — Соломон кимна.

— Искам да кажа, да сгрешиш на бейзбол е едно, но това...

— Не мислех, че ще коментираш играта ми, Ласитър.

— Прав си. Да систематизираме. Ченгетата те намират в заключена стая с мъртвец. Отпечатыците ти са по пистолета, с който онзи е убит, по дясната ти ръка има нагар от изстрели.

— Надя беше с ръкавици и не е оставила отпечатыци по оръжието — каза Соломон, сякаш за да се оправдае.

— Обаче Надя не може да потвърди, защото е изчезнала — намеси се Виктория. — И въпреки че има сериозен шанс да ѝ признаят самозащита, за което ти можеш да свидетелстваш, едва ли ще се появи доброволно.

— Защото дори и да е невинна за убийството, вероятно ще я обвинят за грабеж — казах. — Някаква идея какво е имало в плика за фризер, който е взела?

— Никаква.

— Пари?

— Не знам.

— Наркотици може би?

— Както казах, нямам представа.

— Какво беше това за бръмбара? Да не би да е била информатор?

Ако е така, на кого?

Стив сви рамене и вдигна ръце.

Погледнах бележника на Виктория. Беше написала с големи букви:

КЪДЕ Е НАДЯ?

Моят въпрос. За да спечелим делото, имахме нужда от нея.

Беше ми приятно да работя с Виктория. Приятно ми беше самото ѝ присъствие. Казах си да не се увличам прекалено по дамата адвокат.

— Четох доклада за ареста и попитах Джордж Бариос за подслушването — казах. — Той твърди, че не знае нищо по въпроса. В града нямало такова разследване.

— Вече си говорил с шефа на „Убийства“? — попита Соломон.

— На път за насам.

— Приятел ли ти е?

— Всъщност веднъж ме арестува. Когато ме оправдаха, ми се извини.

— Кажи му, че ще трябва да ми изпрати рози и шоколад.

— Нека първо спечелим. После ще му кажа.

— Бариос е задник. — Соломон беше разочарован.

— Ще се отнесе с теб почтено — казах. — Той е умен и честен, а повечето ченгета не са нито едното, нито другото.

— Предполагам, че си приятел и с щатския прокурор Пинчър.

— С годините открих, че е полезно да си в добри отношения с главния обвинител.

— Защо? За да можеш да сключиш сделка за твоя човек и да отидеш за риба?

— Ако имахме време, щях да ти обясня някои по-деликатни моменти от адвокатската професия, Соломон.

— Нямам нищо освен време.

— Смятай ме за скалист остров в буйна река. Ти си изпаднал от лодката нещастник, който размахва ръце във водата, устремен към

Ниагарския водопад. Имаш възможност да протегнеш ръце и да опиташ да се хванеш за мен или да опитваш да плуваш срещу течението. Зависи изцяло от теб.

— Трябва ми войник, не остров. Чувал съм, че си бил стабилен, Ласитър, но, честно, не го виждам.

— Ще се изненадаш. Не ме наричат акула заради умениято ми да плувам.

— Акула без зъби е само русалка.

— Момчета! — Виктория сбърчи чело и посочи пръст първо Соломон, после мен. Беше като начална учителка с две непослушни хлапета. — Допреди малко се разбирахте чудесно.

Беше права. Трябваше да се върнем на релсите.

— А какво беше това за пускането на жена в шестстотинметрова дупка? — попитах. — Що за кошмар? Надя и Бижутера знаели къде е. Каква дупка? Какъв бижутер? И Аерофлот 100? Какво му е интересното на този полет?

— Хвана ме — каза Соломон.

Виктория написа в бележника си:

КОЙ Е БИЖУТЕРА? АЕРОФЛОТ 100?

Много въпроси. Все още беше само началото на делото, но не беше рано да се безпокоя. Все едно да се боксираш с вързани очи и една ръка завързана зад гърба.

— Знаеш коя е слабостта в тезата на обвинението, нали? — попита Соломон.

— Още не.

— Стига, Ласитър. Мотив! Защо ми е да убивам този тип?

Соломон беше и прав, и грешеше. Формално обвинението не е задължено да доказва мотив в едно дело за убийство. Длъжно е да докаже кой и как... но не и защо. Обаче съдебните заседатели искат да знаят какъв е мотивът. Защо Стив Соломон ще застреля напълно непознат човек?

— Защото си влюбен в Надя — отговорих.

— Какво?!

— Теорията на Бариос.

— Това е обидно — каза Виктория. Реакция на любовница, не на адвокат.

— Бил си толкова хлътнал, че си се съгласил да ѝ помогнеш да ограби и убие Горев — продължих. — Бариос търси доказателства, че си прескачал до Саут Бийч от време на време за бърз секс.

— Няма да намери такива, защото не е истина. — Очите на Соломон заблестяха гневно. На мен определено ми изглеждаше, че не лъже.

— Когато това се провали, ще се заеме с версията за фаталната жена — добавих. — Надя наистина е дошла до офиса ви, за да те наеме. Казала ти е, че Горев винаги я лъже с плащанията и че държи пари в сейфа в кабинета си. Дватамата отивате при Горев, за да вземете паспорта ѝ и каквото ѝ дължи, а тя ще ти покаже благодарността си на бардама с някои номера, които е научила в родината си.

— Излиза, че сексът е в основата на всичко? — намеси се Виктория, отчасти стъписана, отчасти ядосана.

— Заседателите обичат секс — отвърнах. — Държи ги будни.

— Това е нелепица! — ядоса се Соломон.

— Така или иначе, нещата са зле. Горев ти казва да си целунеш адвокатския задник или може би заплашва Надя, че ще я предаде на имиграционните власти. Ти го застрелваш. Надя грабва каквото ѝ се дължи и те оставя с димящ пистолет в ръката.

— Това се квалифицира като съпътстващо убийство по Секция 782.04, подсекция едно-А, две-Д — обади се Виктория, умната. — Противозаконно умъртвяване на човешко същество при извършване на друго престъпление, в случая — грабеж. Когато жертвата на грабежа е убита, деянието се третира като убийство първа степен.

— Няма да искат смъртно наказание, когато жертвата е руски гангстер — казах. — Обаче според закона има само едно друго възможно наказание.

— Доживотна присъда без право на замяна. — Виктория въздъхна продължително.

— Това са глупости! — ядоса се Соломон. — Не съм направил нищо, освен че отидох до онзи клуб, за да помогна на Надя да си вземе паспорта и парите. Не съм стрелял по никого.

Замълчахме за момент. С периферното си зрение видях Виктория да пише в бележника си. Този път буквите бяха по-малки. Не мисля, че

бележката беше във връзка с делото — по-скоро беше за самата нея, да мисли по въпроса. Почувствах се като натрапник и извърнах лице, но не и преди да прочета болезнените думи:

СТИВ СПАЛ ЛИ Е С НАДЯ?

9. ОСТАНИ КЪДЕТО СИ, СОЛОМОН

С Виктория излязохме от мрачния зандан и тръгнахме към колите си. Дъждът беше спрял, но сега над Евърглейдс, от запад, се бяха събрали буреносни облаци и се движеха към нас. Двойно небе. На изток, над океана, ясносиньо с няколко пухкави облачета. На запад оловносиво, с проблясващи мълнии, което се носеше към нас все едно идваха извънземни в научнофантастичен филм.

— Знаеш ли къде е иронията тук? — попитах.

— Не — отговори Виктория.

— Приятелят ти щеше да има повече шансове, ако беше казал на ченгетата, че той е застрелял Горев.

— Хм.

Не ме слушаше. Мислех, че знам защо.

— Виж, Виктория, ако играехме бейзбол, щяхме да сме във висшата лига.

— Тоест? Какво означава това?

— Ако щатът хвърля топката, а ти чакаш да я удариш с батата, трябва да си готова да паднеш в прахта. Ще се целят в главата ти.

— Имаш предвид детектив Бариос.

— И той е най-добронамереният от тези, с които ще си имаме работа. Бариос знаеше, че ще ти кажа за така наречената теория на обвинението. Темата на тезата им. Страстта на Соломон към момичето от бара. Обаче това е помия. Възможно е дори да не го споменат в съда. В момента опитват да забият клин между теб и Соломон.

— Ясно — каза тя и присви устни.

— Кажи го с повече увереност. Нужна си ми силна. Също и на Соломон.

— Ясно!

— И се подготви за още помия. Сега очаквам Бариос да пусне при Соломон някоя отрепка, която ще му говори, че ни е видял с теб да се натискаме в някое кафене.

— Да се натискаме? Ти си от старата школа, личи си.

— Е, не пиша в твитър, нямам блог, не поръчвам пица с рукола отгоре. Можеш да ме наречеш старомоден. Казвам само, че очаквам обвинението да играе грубо.

— Като пуска слухове за теб и мен?

— Като начало.

Тя се усмихна.

— Стив ще се смее от сърце.

Изгледах я криво.

— Много благодаря.

Стигнахме паркинга. Небето беше станало още по-тъмно, вятърът се усилваше. По асфалта се носеха книжни пликове от близкото заведение за бързо хранене.

— Говоря сериозно, Джейк. На колко си? Петдесет?

— Четиридесет и осем. Не си слагам зъбите в чаша и все още шофирам по тъмно.

— Аз съм на трийсет и три.

— Е, и? Ходя с по-млади от мен от години.

— С мажоретки на Делфините ли?

— Бивши мажоретки.

— И моделки от Саут Бийч. Репутацията ти е изпълнена с неподходящи жени.

— Освен тези, които са нарушили гаранцията си, не знам други, които да са неподходящи.

— Да, чувала съм, че си от серийните прелъстителите.

— Само през пропиляната ми младост. Излизах с кофти хора.

— Футболисти?

— Ченгета и пожарникари.

— А сега?

— Сега помагам на възрастните дами да пресекат улицата...
Понякога и на по-млади, ако са високи.

Стигнахме до колата на Виктория и първите капки започнаха да падат. Такъв беше сезонът: слънце, облаци, дъжд, слънце, облаци, още дъжд.

Виктория отвори вратата и се мушна зад кормилото. Аз останах вън, на дъжда.

— Какво имаше предвид преди малко? Че Стив щял да има повече шансове, ако е казал, че *той* е застрелял Горев.

Реших да се покажа.

— Секция 776.032 от Статута на Флорида.

— Законът „Остани където си“.

— Именно. Флорида защитава паникьорите, посегнали към оръжието. Пълен имунитет. Ако съдията повярва на обвиняемия, делото няма да стигне до съдебната зала.

— Обаче обвиняемият трябва да докаже убедително, че е вярвал, че е било необходимо да стреля, за да предотврати смърт или сериозно нараняване. За това ще е нужен липсващият пистолет. Пистолетът на Горев.

— Така изглежда. Обаче спомняш ли си „Щатът срещу Мобли“?

— Сто и четиридесет килограмов тип убива двама души, защото единият от тях ударил приятеля му.

— Двама *невъоръжени* мъже. Единият си пуснал юмрука. Това е.

— Случаят се преразглежда.

— Вече не. Върховният съд на Флорида отказа преразглеждане тази седмица. Решението на Трети областен съд отпада.

— Изненадваш ме, Ласитър. Правиш се на каубой, който влиза с ритник през вратата на бара. Обаче четеш решенията на апелативния съд като млад адвокат, който напира да стане съдружник във фирмата.

— Много отдавна научих, че е най-добре да те подценяват.

— Делото „Мобли“... — Виктория мислеше по въпроса. Адвокатите го правят това — четат прецеденти. Разсъждават известно време. Опитват да приложат фактите от други ситуации към своите дела с надеждата правните принципи да им помогнат за защитата им.

„Мобли“ изненада много хора, дори повече от решението по делото за стрелбата на Джордж Цимерман срещу Трейвън Мартин. Ето какво се бе случило: мъж на име Чико влиза в кавга с двама заядливи младежи в ресторант. Приятел на Чико е сто и четиридесет килограмовият Мобли, който вижда кавгата и започва да се тревожи. Отива до колата си и вади 45-калибров глок. Когато Чико излиза от ресторанта, един от младежите го удря с юмрук по окото, силно. Вторият приближава Мобли и бърка под ризата си. *Бам!* Всъщност пет пъти бам. Мобли изстрелва пет куршума и убива двамата невъоръжени младежи. Точно така. Под ризата на втория няма оръжие.

Съдията прави изслушване за гарантиране на имунитет и решава, че страхът на едрият тип е неоснователен, така че постановява

да има дело. Съдебните заседатели ще имат възможност да решат дали да не се съгласят със съдията и да определят стрелбата като допустима според закона „Остани където си“. И сега става интересно. Апелативният съд в Маями спира решението на съдията от областния съд. Определя, че страхът на Мобли е бил основателен. Застрелял е двамата законно.

Получи имунитет. Обвиненията отпаднаха. Случаят изобщо не беше изслушан от съдебни заседатели.

— Значи казваш, че не е нужно да намерим пистолета на Горев, ако е заплашвал Стив по друг начин — каза Виктория. — Ако му е размахал юмрук или е метнал по него телбод например.

— Ей, това е Флорида. Хвърли по мен плажна топка, а аз ще те надупча с пистолета си и ще се прибера у дома навреме за вечерните новини.

— Всичко това е хипотетично. — Виктория се намръщи. — Стив не е изстрелял фаталния куршум. Ако някой има имунитет по този закон, това е Надя.

— Което означава...

— Ако можем да намерим Надя и да я убедим да се появи, всичко ще си застане на мястото...

— Ако е взела от сейфа само каквото е нейно — казах. — И ако свидетелства, че Горев е имал пистолет, което Соломон ще потвърди.

— И ако признае, че е стреляла от страх за живота си, ще получи имунитет и всички си отиват у дома.

Беше прекалено голяма надежда — все едно Маями „Долфинс“ да спечели суперкупата, вместо всяка година да приключват с последните. Адвокатите обаче, като спортистите, се радват на трудните мачове.

Пожелахме си до скоро. Виктория измъкна колата от мястото ѝ на заден, а аз останах още малко, загледан в нея през предното стъкло, зад чистачките, които се размахваха наляво-надясно. Сработвахме се добре, мислехме по един и същи начин. Тръгнах към колата си окрилен. Щеше да е сложно дело, но клиентът ми се кълнеше, че е невинен, и може би наистина беше.

Качих се на елдорадото, завъртях ключа в стартера и почувствах как старият 8-цилиндров двигател оживява. Останах на място и се замислих за последния час. Интроспекциите никога не са ми били

силна страна, но изведнъж си дадох сметка за нещо. Това усещане за лекота? Това приятно леко жужене? Разбира се, отчасти беше заради делото. В действителност обаче най-много ми харесваше да съм с Виктория. И една друга мисъл, като сърбеж, в задната част на мозъка, плашеща като хрущенето на счупена кост.

„Защо Виктория Лорд не е моя партньорка... в професията и в живота?“

10. ОТКРОВЕНА ИЗПОВЕД

Стив Соломон искаше да блъска главата си в желязната клозетна чиния. Затворнически модел. Без капак и без дъска за сядане.

Беше бесен. На себе си.

Виктория като че ли вярваше на всяка негова дума. Ласитър също. Разбира се, беше подкастрил фактите като борова клонка с остро ножче.

Беше се замислил дали да им каже истината — цялата истина и нищо освен истината. Обаче се бе вкарал в капана, защото бе говорил с полицията на местопрестъплението.

„По дяволите! Знам какво правя!“

Когато в стаята има труп, никога, по никакъв начин не трябва да отговаряш на въпросите на ченгетата, ако не присъства адвокатът ти. И адвокатът отговаря на въпросите им с думите: „Нямаме какво да кажем на този етап“.

Разбери какво знаят ченгетата, преди да им дадеш своята версия. И винаги се обаждай на адвоката си!

Но той не бе поискал да говори с Виктория. Дори след като му прочетоха правата — които и бездруго знаеше наизуст — просто издрънка всичко.

Надя.

Паспортът.

Пистолетите. Двата!

Сейфът.

Надя стреля при самозащита.

Не можеше да сдържи силния човешки импулс да говори, да обяснява, да защитава честността и невинността си. Когато се обадиш на 911 и ченгетата те намерят заключен в стая с мъртвец и пистолет в ръка, имаш ли самодисциплината, нужна, за да мълчиш? Мълчанието не беше сред множеството му умения.

Соломон чувстваше нова симпатия към устатите си клиенти, които винаги влошават нещата още повече, като дрънкат пред

разследващите, вместо да му се обадят.

Ето го проблема. Ако разкажеш на ченгетата версия А, трябва да се придържаш към нея. Ако по време на процеса минеш към версия Б, прокурорът ще унищожи горкия ти задник пред съдията и заседателите: „Тогава ли излъга, или лъжеш сега?“.

Този вечен рефрен е еквивалент на „Престана ли да биеш жена си?“ в съдебен вариант.

Тоест, след като беше разказал на ченгетата версия А, трябваше да я повтори пред Виктория и Ласитър. Не че беше изцяло измислена.

Надя беше говорила за измами с банкови преводи и изнудвания, точно както им бе казал. Горев я бе заплашил, че ще я пусне в някаква дупка, и тайнствено бе споменал някой си Бижутер, носене на микрофони и Аерофлот 100. И да, Надя бе отворила сейфа и бе взела съдържанието му.

Оставаше само онова малко нещо, което не можеше да каже на ченгетата, любовницата си или адвоката си. Една дребна, микроскопична, незначителна подробност.

„Аз съм този, който уби Николай Горев.“

11. ПРОКЛЕТ ГЛУПАК ИЛИ ПРОКЛЕТ УБИЕЦ

- Бабче, хванах рядка птица — казах.
- Трикрака чапла? — попита баба Ласитър.
- Невинен клиент.
- Алилуя!

Бяхме в кухнята на къщата ми в Коконът Гроув. Ароматът на прясно изпечен царевичен хляб се издигаше на вълни от фурната. Баба топеше масло в железния си тиган на газовата печка, а аз подготвях пилешките пържоли. Слагаш парче месо в купа с брашно, обръщаш го, за да полепне с брашно от всички страни, после го потапяш в купа с мляко и яйца и го оставяш малко да поплува. Най-накрая пак го връщаш в брашното.

Така се панира пиле. Научих се на дванайсет, под зоркото око на баба Ласитър, която винаги даваше инструкции. Тогава. И сега.

— Да не са много мокри, Джейк! — казва винаги, докато чака да приключи с подготвителните дейности, и се мръщи. — Колко пъти трябва да ти казвам?!

Баба е стара от около трийсет години, но видът ѝ през това време не се е променил никак. Все още има черна коса с бяла ивица по средата, но ако кажеш, че прилича на язовец, ще те погне с точилката. Ниска е и носи възголеми къси шорти и тениска с очертанията на Флорида и надпис: „Туристи! Вървете си, по дяволите, у дома!“.

Баба не ми е истинска баба. Може би е сестра на баба ми, кой знае? Никога не сме разговаряли с нея за родословието на Ласитър, произхождащо от отрепките с каравани от островите край Флорида. Тя ме отгледа, след като баща ми беше убит при сбиване в бар до Исламорада, а майка ми избяга с някакъв простак от Луизиана, Оклахома или някакво такова място. Тази злощастна двойка роди дъщеря — моя половин сестра — Джанет, която на седемнайсет роди племенника ми Кип, баща неизвестен.

Сега баба ми помага да отглеждам Кип, а Джанет живее в палатки и скита из страната в търсене на супермаркети с по-небрежна охрана. Бих я нарекъл „циганка“, обаче това ще е обида за ромите. Не. Само казвам, че е серийна обирджийка на магазини и наркоманка, с родителски умения колкото на увехнал рододендрон.

Пуснах три парчета месо в железния тиган с разтопеното масло и веднага във въздуха се издигнаха кълба ароматни изпарения.

— Мисля, че котлонът ти е много горещ — отбелязах.

— Правя панирано пиле откакто се напикаваше в гащите, така че ще мълчиш.

Подчиних се и изчаках баба да разбута месото с дървена лъжица. После безмълвно намали силата на пламъка. Ха!

— Щом си намерил невинен клиент — каза тя след малко, — значи можеш да престанеш с цялото това жалване: „Ох, горкият аз! До гуша ми дойде от тези отрепки и техните мръсни пари!“.

— Всъщност никога не съм казвал това, бабо.

— Ами какво тогава?

— Винаги съм казвал, че искам кауза, която е справедлива, клиент, когото харесвам, и чек, който има покритие.

Тя изсумтя.

— Ще имаш късмет, ако получиш и само едното от тези, и това е добрият чек.

— Този път май улучих тройката.

— Значи харесваш Соломон?

— Умее да ти лази по нервите. Но и аз бях същият на неговите години.

— Не съм забелязала нещо различно, да.

— Соломон е умен и куражлия и ще се научи да се сдържа.

— Освен ако не оплескаш нещо и не реши да отиде при Рейфорд.

— Винаги има такава възможност. Много по-трудно е да защитаваш невинен клиент. Натискът да победиш, е по-силен.

— Е, не е ли ясно всичко? Не искаш да са виновни, но ставаш като тревожна мома, ако са невинни. — Обърна месото с шпатулата. — Може би трябва да отидеш да тренираш футболния отбор в онова училище за мамини момченца във Вермонт. Само не очаквай да дойда с теб, за да рина снега от верандата.

— Ако клиентът ти е виновен, си измиваш ръцете и си тръгваш. Ако обаче е невинен... Различно е.

— Което си е вярно, вярно си е.

— Да. Ако загубя, вината е моя.

Баба надникна под ръбчетата на месото, което беше станало златистокафяво, после извади парчетата от тигана и ги пусна в чиния с кухненска хартия на дъното. В тигана остана един сантиметър мазнина — тайната на фамозния инфарктен сос на баба. Ласитър не могат да бъдат взети за вегетарианци или манияци на тема здраве. Баба сипа брашно в мазнината и го разбърка. Тайната на този сос е да не е нито прекалено мазен, нито прекалено брашен.

Докато баба се занимаваше със съставките — още малко брашно, после малко мляко, аз ѝ разказах малко повече за срещата със Соломон и Лорд. Да, формално нарушавах принципите на поверителност между адвокат и клиент, но аз отдавна я бях привлякъл в занаята, а и всъщност това е в полза на клиента. Също като добрите съдебни заседатели, баба има здрав разум, така че тествам делата си с нея, включително различните версии на клиентите ми.

— Ама това мъжете сте наистина големи глупаци — подхвърли баба, когато приключих.

— Не можеш ли малко по-конкретно?

— Ами, първо имаш смахнати туристи, които пилеят хилядарки за пикливо шампанско, без дори да си намокрят онази работа. Защо просто не си наемат проститутка?

— В това е гениалното на бизнеса с момичетата в бара, бабо. Много мъже никога не биха наели проститутка. Ако обаче си мислят, че пленяват някоя екзотична красавица и ще ѝ свалят прашките... ами, това е различно. И ако им струва десет пъти повече, отколкото една професионалистка, значи цената си струва, заради егото им. Проблемът е там, че мъжете се напиват дотолкова, че не стават за нищо, а и жените изобщо нямат намерение да стигат дотам.

— Курвички — каза баба. — А пък като говорим за глупави мъже, виж клиента си. Ако историята му е вярна, значи е проклет глупак. Ако не е, значи е проклет убиец.

— Защитната теза ще стъпи на версията „проклет глупак“.

— Каж ми повече за партньорката на Соломон.

— Виктория Лорд. Както ти казах, висока класа, много хубава, много умна. Ще сме добър екип.

Баба ме изглежда.

— Имам предвид в съда.

— Никога не се увъртай около жената на клиент — каза тя предупредително.

— О, за бога, бабо! Имай ми поне малко доверие.

— Да не мислиш, че съм забравила онази Джина Флорио? И мъжа ѝ, гангстера, когото защитаваше.

— Онова беше различно. Познавах Джина отпреди Ники Флорио.

— Е, и?

— По закон бях в заварено положение.

— Глупости! Едва не те убиха.

— Сега, с Виктория, е само по работа. — Нямах начин да призная пред баба, че част от мен се изпълва с ревност, задето клиентът ми е с такава жена.

— Струва ми се, че имаш интересен конфликт — каза тя.

— Искаш да кажеш конфликт на интереси?

— Ако Соломон влезе в затвора, пътят ти към момичето се открива, а то ми се струва доста по-добро от боклучавите приятелки, с които ходиш.

— Това е минало, бабо. Развил съм се.

— Крайно време беше.

Баба беше права. На по-млади години, с лукава усмивка и пълни кофи ласкателства, разкопчавах блузите на безброй барманки, кандидат-актриси и моделки, току-що слезли от автобуса от дълбоката провинция. Емоционалната ми зрелост беше нулева. Нищо извън обхвата на собственото ми удоволствие не беше от значение. Сега обаче, след толкова много пропиленни години, няхах сериозна връзка и усещах какво съм пропуснал... взаимната отдаденост, стремежа да помагаш на другия. Сега, когато гоня средната възраст... не, по дяволите, в нея съм... усмивката ми става кисела, косата ми е осеяна със сиво и усещам някаква празнота, като че ли съм изпаднал от играта. Заслужавам ли изобщо жена като Виктория Лорд? Умна, способна, завършена жена, която отгоре на всичко успява и да ръмжи прельстително, като същинска лъвица.

— Някакъв друг съвет, бабо?

— Нищо, за което да не си се сетил. Трябва да намериш това руско момиче с лоша репутация.

— Да, това е най-важното. Но тя не се е връщала в квартирата, в която е живяла с другите момичета от бара. Казали са на ченгетата, че не знаят къде е, а моят детектив не може и да припари до тях.

— Ами тогава надигни мързеливия си задник и си свърши работата сам — каза баба. — Както едно време.

Вече бях изпратил Сам Преслър, моя детектив, до клуб „Анастасия“, но той не успял да мине покрай бияча с черен костюм край кадифеното въже. „Частен клуб“ — казал му онзи. Което означава, че трябва да влезеш с някое от момичетата, които тайно работят там. Преслър беше пенсиониран полицаи, който ходеше с немачкаеми бели ризи с къси ръкави и широки панталони. Шансът да го избере някоя от бардамите беше колкото моя да стана мис Вселена. Преди да си тръгне беше прегледал боклука в контейнера зад заведението, за да търси улики, но си дойде с празни ръце, ако не се брояха петната по панталоните му и миризмата, която донесе в офиса ми.

Също така отделих двайсет секунди, за да проуча полет 100 на Аерофлот, защото момент преди да бъде убит Горев беше казал на Надя:

„Питаха ли те за Аерофлот 100?“

„Не са питали нищо. Не съм казала нищо. Не знам нищо.“

Аерофлот 100 се оказа редовен директен полет от Москва до Ню Йорк. Излита в 10 сутринта московско време и каца в Ню Йорк, летище „Кенеди“, малко преди обяд източно време. Реших, че Надя е пристигнала в Щатите с него, но нямах представа какво общо има това с криминалното разследване.

— Имам идея да вляза в клуба тихо и кротко — казах на баба.

— Недей да чупиш глави. Колегията вече те предупреди за тези неща.

Беше права. Наистина имах „неофициално предупреждение“ — нещо като тайна пробация, което е по-добре, отколкото да го чуеш във Върховния съд на Флорида, докато стоиш изправен пред съдията.

Не се гордея с някои от нещата, които съм правил в практиката си. Давах си сметка за това и мислех, че вероятно съм бил прекалено придиричив към Соломон. Беше твърде млад и ако не прекараше живота

си в затвора, щеше да съзрее, точно като мен. Кой съм аз тогава, че да проповядвам праведност? Когато бях млад адвокат, почти всеки път ме наказваха за незачитане на съда. В едно от делата съдията ме предупреди:

— Ако продължавате така, господин Ласитър, ще ви изпратя на място, на което, изглежда, не сте били.

— Вече съм бил в ареста, Ваша Чест.

— Не говоря за ареста. Имах предвид юридическия факултет!

Напоследък опитвам да съм почтен, но аз съм адвокат по криминални дела, по дяволите. Не всичко в правораздавателната система е черно и бяло. Аз печеля хляба си в сивото.

Има присъщ конфликт в работата на адвокатите по криминални дела. Етичните правила гласят: „Като защитник, адвокатът ревностно защитава позицията на клиента си, според правилата на системата“.

Ревностно!

Къде обаче е границата между ревностност и шикалкавене? Отидете попитайте някой професор по право. Аз знам само, че ако клиентът ти е невинен, е много по-лесно да се хлъзнеш в тази сива област, без да затънеш в подвижните пясъци на самоненавистта. Така че бях готов да посека щата, да ударя прокурора веднъж под кръста и два пъти по главата, за да осигуря оправдаването на Соломон.

Мислех за тези неща, когато чух тракане на налчета по мексиканските плочи в дневната, а след малко и племенникът ми Кип се изтърси в кухнята.

— Пак ли панирано пиле!

Мрънка. Предупредил съм го, че мъжете от семейство Ласитър не мрънкат.

— Мълчи, измий се, изчисти се и махни тази кал, която си довялякъл — заповяда баба.

Кип беше в единайсети клас и тренираше като откачен, за да попадне във футболния отбор на Бискейн-Татъл — частно училище на бреговете на Бискайския залив. За разлика от вуйчо си, който е парче гранит, Кип е дългнест и с меки крайници. Има прилична скорост, но посредствени спортни умения, и в момента беше защитник в третия състав на отбора.

— Как мина тренировката, шампионе? — попитах.

— Спрях два паса и няколко нападения.

— Браво.
— Обаче изгорях на три дълги паса.
— Случва се. След лоша игра трябва винаги да прочистваш ума си. Учи се от грешките си, но не живеи с тях.
— Знам, вуйчо Джейк. Казвал си ми го милион пъти.
— Побързай — обади се баба. — Вечерята ще изстине.
— Гости ли имаме? — попита Кип.
— Не. Защо? — отвърнах.
— Щото на верандата седи един тип. Люлее се на стола.
— Тип?
— Войник — добави Кип. — Всъщност сержант. Има три нашивки.

12. ЯВЯВАМ СЕ ПО СЛУЖБА

Отворих вратата и излязох на верандата, при което се разбягаха няколко гущера. Беше горещо, влажно и миришеше на жасмин. Жакарандата на алеята отпред ронеше последните си пурпурни цветове — предаваше се пред лятната жега.

На люлеещия се стол на баба на верандата седеше Мануел Домингес. Къса подстрижка, квадратна челюст, начало на двойна брадичка. Беше със синя парадна армейска униформа. Месингов диск с две кръстосани карабини го обозначаваха като пехотинец. Нашивки със златни нишки на двете рамене показваха, че е сержант. Четири златни ивици на десния ръкав сочеха, че е служил в чужбина, в няколко военни зони. На гърдите имаше подобие на плодова салата от разноцветни панделки. Ако трябваше да позная, щях да предположа, че това е някакъв знак за отлична служба и храброст. Може би от Пустинна буря, или Афганистан, или може би битката при Гетисбърг — бог знае.

Защото нищо от това не беше истинско.

Мануел Домингес не беше никакъв сержант. Никога не беше ставал бойскаут, да не говорим за служба в армията.

Бивш клиент. Мошеник на дребно и измамник, когото бях измъквал от съдебната зала няколко пъти, но и няколко пъти бях оставял вътре. В престъпленията му обаче нямаше насилие и присъдите му винаги бяха кратки. Последно го отървах за шашма с лотария, при която събирал пари от наивници, без да смята да им ги връща.

— Ей, Мануел — казах. — В какво те обвиняват този път?

— Nada, jefe.

— Тогавя защо си тук? Искаш да хапнеш панирано пиле ли?

— Вече ядох.

— Чакай да позная. Във „Фордж“.

Той козирува енергично:

— Севиче с миди, стек с костта, с гарнитура картофи с пармезан и трюфели. Роз Мари хапна черен хайвер и морски език. И за десерт суфле с карамел.

— И „Джони Уокър“ вместо сос с всичко това?

— Че може ли иначе?

— И кой плати?

— Един ортодонт от Топика. Тук е на конгрес. Влязох с бастуна. Роз Мари, естествено, носеше възглавницата за бременност под роклята. Приличаше на в осмия месец, бих казал. Ортодонтьт ни поръча бутилка шампанско, после дойде на масата ни, за да ми стисне ръката и да дръпне реч на тема „благодаря ти за службата“. Аз му разказах как съм обезвреждал самоделни бомби в Ирак и как не съм успял да се справя с една както трябва. Разбира се, настоя да плати сметката. После жена му си направи селфи с нас, за да има какво да показва на приятелите си у дома.

— Никакви снимки, Мануел. Обясних ти, че не бива да оставяш улики.

— Добре де, какво лошо има в това?

— Всъщност да носиш тези медали е федерално престъпление.

— Кажи го на Джон Уейн. Когато излязох оттам, ме изпратиха с овации.

Домингес беше по същество професионален авантюрист и пускаше шашмата с гладния войник из целия град. Вторник вечер във „Фордж“, четвъртък в „Каменния рак“, през лятото в „Катсуя“, за да похапне суши. Не помня целия му график.

— А как е прекрасната Роз Мари? — попитах.

— Много добре. Може да роди буквално следващата седмица.

— Е, след като не са те закопчали, защо се мотаеш на верандата ми?

Той сбърчи вежди и присви устни. Стори ми се смутен, ако това е възможно при измамник от кариерата.

— Когато бях в пробация, трябваше да завърша някакви курсове за квалификация.

— Ако беше завършил готварство, нямаше да се налага да прицакваш наивни ортодонти.

— Всъщност учих за частен детектив. Взех изпитите и си получих лиценз.

— Честито. Значи най-после са се отказали от изискванията за почтеност.

— Използвах псевдоним, но все пак получих значката. Сега съм частен копой.

— Значи си излъгал, за да получиш някаква полупочтена работа. Гордея се с теб.

— Виж, Джейк, ето за какво става въпрос. Един мой клиент знае, че с теб сме гъсти.

— Като дупе и гащи — съгласих се. — Ти си любимият ми престъпник. И кой е твоят клиент?

— Наричай го Господин Хикс.

— Добре, това е оригинално.

— Господин Хикс ме нае да намеря една рускиня. Наташа... нещо си.

— Надя Делова.

— Точно тя.

„Е, това вече е разговор“, помислих си. Можеш да подхванеш нишката отвсякъде, дори и от фалшив сержант.

— И защо Господин Хикс иска да я намери?

— О, за бога, Джейк. Не мога да ти кажа това. Има етика и така нататък.

— Нека опитам да позная. Господин Хикс има предложение за мен.

— Как разбра?

— Мануел, ти не можеш да намериш парче цвекло в чиния борш.

— Ха!

— Господин Хикс не те е наел да намериш Надя. Наел те е, за да ме подкупиш.

— Да те подкупя? Стига, няма начин. Казва, че имате обща клауза.

— Обща кауза?

— Ехactamente. И ако я намериш, получаващ петдесет хилки. — Мануел ме погледна ухилен и се залюля в стола на баба. Някъде от по-надолу по улицата долетя писък, който странно напомняше женски, но знаех, че е паун в размножителния период.

— Само за да я *намеря*? — попитах.

— Ами... да я заведеш при Господин Хикс преди да я намери полицията. Иначе няма сделка.

— Ау, сержант Домингес. Не мога да го направя.

— Защо?

— Защото Господин Игрек вече ми предложи сто хиляди.

— Кой, по дяволите, е Господин Игрек?

Трябваше ми по-малко от секунда, за да отговоря. Ако се бях поколебал, Мануел щеше да долови нерешителността ми.

— Не ти ли казах, сержант? Господин Игрек е братът на Господин Хикс.

— Бени има брат?

Бени. Един кон прекоси финиша. Сега да търсим съвършенството. Трябваше ми само второто име. Обаче нямаше как да попитам, без Домингес да разбере, че ловя риба в мътна вода.

— Братът на Бени, Макс — отговорих.

„Бени и Макс звучи добре“, помислих си.

— Бени не го е споменавал никога. В същия бизнес ли е?

— Ами — отговорих, — двамата са в много неща.

Мануел като че ли се замисли за момент, после се намръщи.

— Чакай малко, Джейк! Будалкаш ме.

Вдигнах люлеещия се стол назад, после го натиснах рязко напред. Мануел опита да се изправи и се залюля нестабилно, когато най-накрая успя да стъпи твърдо на крака. Прекалено много суфле, реших.

— Кажи много здраве на Бени, Мануел. И изчезвай моментално от верандата ми.

13. КАКЪВ ЗДРАВЕНЯК

Виктория четеше бележките си в леглото — вече беше започнала да ги подчертава с различни маркери, според значението. Беше по пижама — подарък от Стив, „Виктория Сикрет“, защото, както се бе изразил: „Какво друго, по дяволите, мога да ти подаря?“.

Телефонът иззвъня и тя се надигна в леглото.

— Съжалявам, че се обаждам толкова късно — каза Ласитър, когато тя отговори.

— Не съм заспала, така че не се тревожи.

Той ѝ разказа за посещението на Мануел Домингес и я попита дали ще се види със Стив сутринта. И да го попита дали името Бени му говори нещо. Може Надя или Горев да са го споменали. Ако не, може би има представа кой е този Бени?

Тя искаше да го попита нещо, но ѝ беше трудно и се поколеба за миг, преди да го изрече:

— Вярваш на Стив, нали, Джейк? Че не е убил Горев?

— Да.

— Чудесно. Защото Стив винаги смята клиентите си за виновни. Казва, че това пестяло време.

Ласитър се засмя.

— Харесва ми. Може да го открадна.

— Както казах, вие двамата си приличате повече, отколкото искате да признаете.

— Не-е-е. Той има повече късмет от мен.

— Какво имаш предвид?

Последва пауза. Само електрическото шумолене на линията.

— Ами... Стив има теб.

Виктория замръзна за миг и не отговори. Тогава Ласитър добави:

— На своя страна имам предвид.

Обаче тя не мислеше, че той каза това. Не беше направил комплимент за работата ѝ, а за женствеността ѝ. Както лежеше в

леглото, по пижама, беше сигурна. След това се бе изплашил и даде на заден. Може би така й даде куража да зададе своя въпрос.

— Джейк, а какво мислиш за останалото, което каза Стив?

— Какво имаш предвид?

— Вярваш ли, че не е имал нещо с Надя?

— Пак ли? За бога, Виктория, казах ти вече. Бариос няма мотив и може да измисли само толкова. Не съм сигурен дали и сам го вярва.

— Ами ако беше ти?

— Какво ако бях?

— Една красива жена влиза в офиса ти и иска да говориш с гангстер, за когото твърди, че държи нейна собственост. Не познаваш територията. Не си я проверил. Нито пък него. Ще скочиш ли ей така в колата, за да отидеш?

— Колко красива каза, че била?

Виктория въздъхна недоволено.

— Говоря сериозно, Джейк. Какви бяха точните ти думи? „Влизаш в бърлогата на руската мечка в пълно неведение“? Ти би ли го направил?

— Една красива жена, която има проблеми, е мощен опияняващ фактор.

— Значи на мъжете по принцип им е слаб ангелът. Това ли ми казваш?

— Всъщност точно обратното. При нас, мъжете, има нещо, което ни прави защитници. Вероятно е закодирано дълбоко в ДНК-то ни, още от времето, когато сме се люлеели по лианите. Ние сме ловци и спасители. Това даже е част от митологията ни. Спасяваме дамите от дракони... или от руската *братва*.

— За да ги чукате — каза тя.

— Не непременно. Не е нужно един мъж да спи с дамата или дори да го иска. Просто оседлава коня си и се спуска към опасността, защото така постъпват мъжете. За да отговоря на въпроса ти, да, вероятно бих направил същото като Соломон. Поне ако бях на неговата възраст. В днешно време вероятно бих проучил нещата, бих лапнал няколко противовъзпалителни хапчета за коленете и бих взел някой да помага.

— Не си грохнал, Джейк. Знаеш ли какво каза секретарката ми, когато й казах, че те наемам?

— Не.

— Видяла те е във фитнеса. И каза: „Ау, Ласитър! Que bueno esta!“. В груб превод: „Какъв здравеняк!“.

— Бивш здравеняк по-скоро. Обаче след толкова години помпане на железата това е навик, от който не мога да се откажа просто така. И с всяка година вдигам все по-малко. Не защото така искам, а заради процеса на стареене и някои сухожилия, които не съм и подозирал, че имам.

Нещо в гласа му я обезпокои. При първия им разговор говореше за загубени дела, сега за стареене. Да не би да беше прехвърлил билото?

— Джейк, искам да те попитам още нещо и се надявам да не се обидиш.

— Давай.

— Там, в ареста... Стив каза, че си прегорял.

— Всъщност ме нарече „глух, замаян от работа прегорял адвокат“.

Тя се усмихна на себе си. Поне паметта на Ласитър работеше отлично.

— Е, какво от това? Да не би да преминаваш през някаква лична криза? Да не би да си загубил напереността на Ласитър, легендарния Ласитър? Безпокои ли те нещо, което би трябвало да знаем?

— Не се страхувай, Виктория. След като стигнем до съда, адреналинът ще нахлуе и ще вляза през вратата на бял кон.

Виктория се надяваше това да е така. В края на краищата Джейк Ласитър, за когото говореха всички, беше това.

— Просто с възрастта мисля повече. И съм по-открит с чувствата си. Може би говоря прекалено много.

— Не! Това е добре. Ще ми се и Стив да го правеше.

— Казвам го за много неща, но... дай му време.

С това тя каза „лека нощ“ и затвори.

Прекара следващите двадесет минути в опити да заспи. Умът ѝ обаче беше твърде активен. Мислеше за Стив, заключен в онази килия. Бяха изминали такъв дълъг път заедно, откакто се срещнаха за първи път в съдебната зала, като опоненти. Тя бе неопитен прокурор и беше допуснала Стив да я подмами в онова глупаво дело за говорещата птица. Е, формално погледнато ставаше дума за незаконен внос на

диво животно. В защита на контрабандиста Стив опита да призове да даде показания бяло какаду на име Г-н Рафълс. Като прецедент цитира „Случая с лъжесвидетелстващия папагал“ — роман с Пери Мейсън, в който става дума за птица, станала свидетел на убийство.

Разбира се, съдията отказа на Стив подобно нещо. След това обаче Соломон ловко я подлъга да накарат птицата да говори. Съдията обяви делото за провалено и наказа и двамата за неуважение към съда, заради кавгата им.

„Когато погледнах графика си тази сутрин — каза съдията, — пишеше Щатът срещу Педроса, а не Соломон срещу Лорд.“

За да влоши още повече ситуацията, Г-н Рафълс изцапа с курешки сакото й — „Армани“ — и щатският прокурор, Рей Пинчър, я уволни. Този същият сега щеше да обвинява Стив.

След това със Стив прекараха два часа в съседни килии зад съдебната зала. Тя беше бясна. Той флиртуваше. И какво каза той... нещо направо вбесяващо... А, да.

„Съкилийници днес, близки приятели утре.“

Откъде беше знаел?

Когато започна да задрямва, мислите й изненадващо се насочиха към Ласитър. Добър човек. Сложен човек. И още нещо. *Que bueno esta!*

14. ФЕДЕРАЛНИ ПРИКАЗКИ

След разговора с Виктория затворих телефона и си дадох сметка, че наистина говоря прекалено много! Ами останалото?

„Стив има повече късмет от мен. Има теб.“

Колко адски безумно неловко. „Обвинявам Джак Даниелс.“ Три пръста, след като изгоних Мануел Домингес от верандата, и още три, преди да се обадя на Виктория. Да видим. Три плюс три е равно на... закован.

За бога, трябва да слушам какво ми казва баба. „Никога не се увъртай около жената на клиент.“

Поне можех да се гордея, че говоря истината. Тя ми беше подала тази топка: дали Стив чука Надя? Имах всички шансове на света да взривя връзката им с граната. Аз обаче постъпих правилно. Казах истината.

После, накрая, ми каза, че искала Стив да бил като мен. Добре де, не точно. Но искала да е малко по-открит. Да показва болката си. Като мен. Ранения глиган.

Тогава иззвъня телефонът.

Мамка му! Сигурно беше Виктория.

Вероятно не можеше да заспи. Искаше да си поговори с някого. Или предпочиташе да сподели моя „Джак Даниелс“. Можех да стигна до нея на бегот за три минути.

Вдигнах слушалката, овладях гласа си и казах:

— Ало? Здравей пак.

— Пак? — Мъжки глас.

— Кой е?

— Джордж Бариос.

И защо шефът на отдел „Убийства“ на Маями Бийч ще ми звъни след полунощ?

— Кой помисли, че се ти обажда, Джейк? — Ненаситното любопитство на детективите.

— Една от бившите ти съпруги, Джордж.

- По-добре на теб, отколкото на мен.
- Когато и да са пречукали тази вечер, уверявам те, имам алиби.
- Винаги имаш. Виж, Джейк, трябва да поговорим.
- Сега?
- Утре. Още сутринта.
- Добре. Защо не ми подскажеш за какво?
- Трябва да ти кажа някои неща за Надя Делова.

Не спях добре. Станах с изгрева и открих малка жаба да подскача по мексиканските плочки в кухнята. Хлебарка — наричаме ги евфемистично „домашни бръмбари“ — се бе преобърнала по гръб и риташе безпомощно с крачка. Наблизо стоеше зелен гушер — ще го наречем Г-н Гекон — наблюдаваше и обмисляше коя част да изяде най-напред. Не, вижте, вината не е моя. Нито на баба. Поддържахме къщата чиста. Просто в Маями е лято.

В шест сутринта, по боксерки на лъвовете — талисманът на университета на Пенсилвания — и нищо друго, излязох, за да взема вестника — „Маями Хералд“ — хвърлен под жакарандата на алеята отпред. Имах намерение да го прегледам и да изпия чаша кафе, преди да се срещна с детектив Бариос.

Вече беше достатъчно горещо и влажно, за да те засърби всичко. Когато се върнах до пътната врата, няколко комара бяха пикирали върху глезените ми за закуска.

Водещата новина в „Хералд“ беше, че розовите фламинго в Хаяли Парк отново са започнали да снасят яйца. Новината изглеждаше неподходяща за първа страница, но птиците бяха карали пет години без секс преди неотдавнашната оргия. Това ми даде някаква надежда.

След още тридесет минути бях облечен с избелели джинси и рекламна тениска на „Куотърдек Лаунж“ — любима кръчма и рибен ресторант. След още двадесет минути старият ми кадилак се носеше към Маями Бийч по естакадата „Макартър“. Колата е кремав „Биариц-Елдорадо“ от 1984, с тапицерия от червен велур и номер, на който пише „СПРАВЕДЛИВОСТ?“ Да, мисля, че това е добър въпрос.

По своето време би минала за кола на сводник, но всъщност беше на Стрингс Хендрикс, акордьор на пиана от Кий Уест и понякога контрабандист на марихуана. Спасих го от криминалния съд заради

неправилен обиск и колата беше хонорарът ми. Не виждах причина да минавам на лексус или мерцедес, или някаква друга суетна марка от онези, които колегите ми адвокати като че ли предпочитат.

На магистралата „Дикси“ трафикът беше обичайно объркан. Още не беше започнало да вали. Разбира се, в 3:17 следобед, плюс-минус десет минути, щеше да се излее порой. Така е почти всеки ден през лятото.

След като излязох на естакадата, видях къщите на островите Стар и Палм вляво и светещите круизни кораби на пристанището вдясно. Бяха готови за петъчното отплаване за Карибите. Изпълнени с веселие, заредени с всичко необходимо, плаващи хотели, на които ядеш колкото можеш да погълнеш, и вечерни забавления, осигурени от музиканти и комици, които са твърде слаби за Лас Вегас.

Детектив Бариос ми бе казал да го чакам в Кубинското кафене на Шеста улица, между Меридиан и Уошингтън, на Саут Бийч.

Не искаше да се появя в градската ченгеджийница. Може би се страхуваше, че мога да разпръсна моите адвокатски въшки. Или може би предпочиташе колегите му да не виждат, че си приказва с врага.

Разбира се, щях да го разпитвам под клетва — и по време на делото, и преди това, на предварителните изслушвания. Тогава обаче щатският прокурор щеше да го брани от моите коварно хитроумни въпроси, които обикновено започват с: „И какво стана после?“.

С Бариос имахме прилични взаимоотношения и преди, и след като ме обвиниха неправилно за убийството на Памела Бейлинс — серийна прелъстителка, плякосала попечителските сметки. Това беше нещо, на което смятах да науча Соломон. Бъди приятел с ченгетата, или поне не предизвиквай у тях изгарящо желание да ти прострелят капачката на коляното.

„Соломон. Такава проклета самонадеяност. И толкова прилича на мен, когато бях млад.“

Заварих Бариос на маса за двама в ъгъла на кафенето — пиеше кафе и ядеше кубинска поничка с гуава. Беше с гръб към стената, така че да вижда всички, които влизат и излизат, и, ако е необходимо, да закове всеки, който би опитал да прережи опашката за кафе с мляко. Беше здрав мъж, приближаващ пенсионна възраст, със загорели от слънцето мускулести ръце, които се показваха изпод оранжева риза за

поло. Бръснатата му глава като че ли беше байцвана в тъмен орех. Настаних се на стола пред него и си поръчах американско кафе.

— Que pasa, Джордж? Защо ме довлече чак тук?

— Според мен и двамата искаме едно и също нещо.

— Справедливост в един несъвършен свят. Да не споменаваме любовта на хубава жена.

— И двамата искаме Надя Делова.

— А... да.

— Ако щатът я открие, тя ще свидетелства, че твоят човек е натиснал спусъка, и за Соломон слънцето изгасва.

— Това е една възможност. Може да свидетелства, че тя е натиснала спусъка, при самозащита, а после е изчезнала с пистолета на Горев. Както казва моят човек.

— И защо ѝ е да казва това? Така рискува да я съдят за грабеж.

Пуснах моя мощен смях на адвокат, който знае всичко.

— И това ще означава, че ако свидетелства в полза на обвинението, причината е, че щатът ѝ е дал имунитет и за стрелбата, и за грабежа. Нямам нищо против. Обичам да пържа на кръстосан разпит имунизирани свидетели. „Не е ли вярно, че ограбихте сейфа, госпожице Делова, и щатът се съгласи да се откаже от това обвинение само защото вие приехте да посочите клиента ми като убиец?“

— Виж, ето за какво те повиках. Щатският прокурор, Пинчър, иска да знаеш, че из града се носи слух. Някой е поръчал удар срещу Надя.

— Защо ми го казваш?

Бариос замълча.

— Казваш ми, че според Пинчър аз съм зад това нещо, така ли е? Каква дивотия!

Бариос сви рамене.

— Казах му, че е глупост. Той обаче смята, че ти не искаш да я намериш и още по-малко искаш да я намерим ние. И се страхуваш да не торпилира защитата ти... ако остане жива, за да го направи.

— Ако Рей Пинчър не беше такъв задник, щях да се обидя.

— Казах му, че това не е твоят стил, Джейк, обаче знаеш...

Да, знаех. Пинчър страдаше от болестта, от която са заразени повечето прокурори — смятат, че адвокатите на защитата са тинеста утайка.

— Оценявам предупреждението ти, Джордж, и имам нещо за теб в замяна.

— Слушам.

— Някакъв тип на име Бени търси Надя. Може би той е твоят човек.

— Бени? Само толкова ли?

— Ей, това не ти е кримисериал. В реалния живот уликите идват капка по капка. Който и да е, въпросният Бени дава петдесет хилядарки на този, който му достави Надя.

Веждите на Бариос се извиха нагоре. Той извади малкия си полицейски бележник и написа „Бени“. След това довърши поничката си, от което се почувствах гладен и си поръчах същата, заедно с говежда емпанада, току-що излязла от фурната. Ароматът на тесто изпълни малкото кафене. Печено тесто с плънка от месо. Закуска за шампиони.

— И в замяна, Джордж, искам да ти задам два въпроса.

— Да, вие, адвокатите, винаги сте танти за танти.

— Можеш ли да ми кажеш с какъв пистолет е бил застрелян Горев?

— Подай искане за информация в кабинета на Пинчър. Той ще ти каже всичко по въпроса.

— Ти сам ми го каза, Джордж, току-що. Ако оръжието имаше някаква връзка със Соломон, щеше да танцуваш на масата от радост.

Той сви рамене.

— Глок 17, по-стар модел, деветмилиметров полуавтоматичен. Соломон би могъл да го скрие под сакото си.

— Или в дамската си чанта — добавих. — О, чакай. Трябва да е била чантата на Надя.

— Глокът е купен законно от магазин в Хюстън, от човек от Саут Ориндж, Ню Джърси. Казва се Литълджон. Собственик е на куриерска фирма. Няма досие. Обясни, че един от шофьорите му загубил пистолета при пътуване до Кентъки.

— Както казах, не можеш да свържеш пистолета със Соломон.

— Соломон го е държал в ръка, когато са влезли ченгетата, и признава, че е стрелял с него към вратата. Отпечатъците му са по оръжието. Тази връзка ми се струва доста добра.

— Ще спорим за нея в съда.

— Каза, че имаш два въпроса.

— Да. Изисках от общината всички полицейски документи за Надя Делова, но до днес не съм получил нищо. Дори глоба за паркиране или отговор, който гласи, че нямате нищо.

— Писменият отговор на общината е при прокурора за съгласуване.

— Лош знак, Джордж. Знаеш, че не можеш да бавиш информацията за защитата.

Той бръкна в тънка чанта за документи, извади един-единствен лист и го плъзна към мен по масата.

Полицейска снимка от арест на Надя Делова.

Дата на раждане: 16 януари 1986, Санкт Петербург, Русия. Обвинение: кражба в големи размери, а именно „Ролекс Субмаринър“, черен мат, лимитирана серия. На снимката се виждаше привлекателна, силно нацупена брюнетка. Много коса и много устни. Никаква усмивка, но за полицейска снимка изглеждаше убийствено. Датата на ареста беше пет седмици преди убийството.

— Още едно обвинение, за което можете да й дадете имунитет — казах. — А къде е останалата част от досието?

— Там е въпросът.

— О, боже. Да чуем.

— Няма досие. Липсва.

— А на компютъра?

— Nada.

— Джордж, това смърди и го знаеш. Говори ли с полицаия, който я е арестувал?

Бариос махна да му донесат още едно еспreso, което изпи без захар. Единственият кубинец в Америка, който не изсипваше в кафето си сутрин цяла чаша захар.

— Скот Корнспан. Завърши Академията преди година. Няма наказания. Приел оплакване от тип на средна възраст, отседнал в „Делано“. Рускинята го забърсала на бара във фоайето, завела го в клуб „Анастасия“, напила го и го накарала да плати няколко хилядарки за шампанско с кредитната си карта. Когато загубил сваят, му взела часовника. Корнспан я арестувал, а тя твърдяла, че онзи ѝ дал часовника като подарък. Платила гаранцията си в брой. Четири хиляди долара.

— А писменият доклад на Корнспан?

— Твърди, че го е завел по правилата. Няма обяснение за случилото се.

— Трябва да го има в компютъра. Всичко е в компютъра.

— Не и тук. Явно е изтрит, и то така, че да не може да се възстанови.

— Мисля си, че имаш идея какво се е случило с него, Джордж. Той сви старите си рамене.

— Започвам с твърдението на Соломон. Горев е обвинил Надя Делова, че носи микрофон. Ти обаче знаеш със сигурност, че не е била информатор на полицията на Маями, нали?

Бариос кимна.

— Проверих. Не е включена в никакви разследвания.

— Предполагам, Пинчър също е заявил, че прокуратурата не се занимава с нея.

— Да, каза го.

— И думите на Надя, които са изплашили Горев. „Измама с банкови преводи“, „пране на пари“, „изнудване“.

— Това не са нейни приказки. Чула ги е. ФБР, прокурорът, Департаментът по правосъдието.

— Обаче федералните не могат просто да влязат в сградата ти и да вземат досие. Имате човек за връзка с прокуратурата, нали?

— Аз имам шеф на полицията.

— И какво ти каза той?

— Каза ми, че бил посъветван от съответните власти да не говори за това.

— „Съответните“ власти? Само това ли каза?

— Това. Също и че Патриотичният закон бил гадна работа.

— Чел ли си някога така наречения Патриотичен закон, Джордж?

— Не. Защо ми е да го чета?

— Аз опитах. Близко четиристотин страници. В общи линии дава право на федералните да влязат в къщата ми и да ми направят ректален преглед, ако не им хареса кройката на гащите ми.

— Джейк, нали не си се забъркал с някоя от ония антиправителствени идиотщини?

— Няма начин. Обичам военните. Обичам властите да инспектират кланиците, така че да не получавам отровни пържоли.

Нямам нищо против дори да плащам данъци за заплатата ти. Питам се само какво остана от Хартата за правата.

— Всеки обича да се жалва заради нещо — отвърна Бариос. — При мен това са убийствата.

Накара ме да млъкна за момент.

— Добре, Джейк. Какво ти идва наум при тези думи на шефа ми?

— Не е нужно да си ядрен физик. Федералните контролират Надя Делова. Някой в прокуратурата на САЩ разследва операцията на Горев. — Потропах с пръст по снимката на Надя. — И този някой е изпратил едно наивно момиче, бардама, в устата на лъва да слухти и да записва с микрофон.

— Федералните никога не биха й дали пистолет — каза Бариос. — Това означава, че го е донесъл и го е използвал Соломон.

— Не бързай толкова. Също толкова възможно е да го е донесла тя, без да знае контролърът й или Соломон. И отговорността тогава е на федералните. Те са й сложили микрофона и са я изпратили там. Кое то означава, че някой от американските власти е прецакал нещата. В чиято и полза да свидетелства Надя, за защитата или за обвинението, този федерален гаф ще се появи на първа страница на „Хералд“. — Лапнах последното парче емпанада и си допих кафето. — Знаеш ли какво мисля, Джордж?

— Имам доста добра представа.

— Ти искаш Надя Делова да даде показания, също и аз — казах. — Обаче федералното правителство *не* иска.

15. НАДЯ И ФЕДЕРАЛНИТЕ (ЧАСТ ТРЕТА)

Седмица преди убийството на Горев...

Офис на щатския прокурор за област Южна Флорида.

Относно: Разследване на клубове за шампанско в Саут Бийч, неизвестен извършител.

Дело №2014-73-В

Показания на Надя Делова

7 юли 2014 г. (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

7 юли 2014 г. (ПОВЕРИТЕЛНО)

В: (Прокурор Дебора Сколино) Значи договорихме ли се? Ще работите с нас.

О: (Надя Делова) Имам ли избор? Ако откажа, ще ме пратите в затвора.

В: Можете ли да намерите предлог да се срещнете с Николай Горев насаме?

О: Не ми дава цялата заплата, но го прави с всички, и се караме за това непрекъснато.

В: Нещо друго тогава?

О: Държи паспорта ми. Ще кажа, че трябва да се прибера у дома. Мама е болна.

В: Ще повярва ли?

О: Може би не. Знае, че мразя майка си. Ще измисля нещо.

В: Можете ли да обсъждате с него бизнеса?

О: Да. Той не говори за друго, освен за бизнес.

В: Имате ли въпроси към мен?

О: Когато това свърши, можете ли да ме отървете, та да не ме депортират?

В: Обещавам да направя всичко, което мога. Но трябва да съм честна. Няма да е лесно.

О: Ами ако се омъжа за американец?

В: Фалшив брак няма да ви помогне.

О: Не е фалшив. Един мъж поиска да се омъжа за него.

В: Поздравления.

О: Спасибо.

В: Просто играйте ролята си, Надя, и аз ще направя всичко възможно, за да ви помогна.

О: Страхувам се от Горев.

В: Дръжте се естествено. Не му давайте повод да ви подозира.

О: Той има инстинкти. Като плъх е. Може би трябва да взема пистолет.

В: Не. Не можем да одобрим подобно нещо. Разбирате, нали?

О: (не отговаря)

В: Госпожице Делова. Говоря сериозно. Никакво оръжие.

О: Разбирам. Сега ми покажете микрофона, който трябва да нося.

16. НАДЕЖДА ЗА МЪЖЕТЕ

Три дни след закуската с детектив Бариос отново пътувах към Маями Бийч. Беше малко след девет вечерта, когато старото елдорадо избоботи по естакадата „Джулия Татъл“ — сводестия мост, който свързва Маями с „бийч“. Имах чудесна гледка към сградите на Сънсет Айландс, когато стигнах до брега. След това свих по Артър Годфри Роуд и се насочих към океана.

След като детективът ми, Сам Преслър, не бе успял, проникването в клуб „Анастасия“ се падаше на мен. На една почистена и добре облечена версия на самия мен. С малко късмет щях да вляза. С малко ловкост може би щях да попадна на някаква следа. На момиче, което е приятелка на Надя. С малко и късмет и ловкост може би щях да науча къде е.

Бях на спортна радиостанция, чиито слушатели плачеха и стенеха заради решението на Ле Брон Джеймс да напусне „Маями Хийт“ и да отиде в „Кливланд Кавалиърс“. Честно казано, някои от тези хора говореха като бъдещи самоубийци. Последваха десет минути реклами за бар с голи момичета, наречен „клуб на джентълмена“, стрелбище, в което предлагаша упражнения с картечница, и фирма, която продава по куриер хапчета за уголемяване на мъжкото достойнство. Станцията очевидно познаваше слушателите си.

Знам, че би трябвало радиото ми да е настроено на станцията за класическа музика, която представя румънска цигуларка, изпълняваща етюди на Хофмайстер отзад напред... и между другото, изпратете ни малко пари. Обаче слушам спортното радио — септичната яма на радиоразпръскването — още откакто спортувах активно.

Сега радиослушателите се жалваха от Делфините и мислите ми се понесоха назад, към огнените неделни следобеди на стадиона, който още наричам стадион „Джо Роби“. Като професионалист компенсирах липсата на бързина с усилия и пот. Никога не закъснявах за срещи, работех повече от останалите, играех контузен. Същото беше и в правния факултет на университета на Маями, вечерно образование.

Никога не отсъствах от лекции. Учех повече от останалите и играех покер с хлапетата, които имаха стипендии за добър успех.

Като адвокат нарушавам възможно най-малко правила и точно както във футбола, участвам в играта без страх. Треньорът ми от колежа, Джо Патерно от Пенсилвания, веднъж ми каза да не мисля толкова много. „Закопчай си каската и удари някого. Играй бързо и твърдо, и нещо добро непременно ще се случи. Не се бой да губиш.“

Професионалният ми треньор, Дон Шула, също имаше много съвети. Един огнен август, когато имахме по две тренировки на ден, паднах на колене и започнах да си повръщам червата след спринт за време. Шула изкрещя: „Ласитър! Изчезвай от терена ми! Върви да умреш някъде другаде!“.

Завъртях копчето и хванах края на „Аз съм вечно тъжен мъж“ на Фоги Ботъм Бойс. Тогава мобилният ми звънна.

— Защо правиш това без мен? — попита Виктория Лорд.

— Защото е малко вероятно да ме хване някоя мадама от бара, ако съм с по-красива от нея жена.

— Не се измъквай с ласкателства. Трябва да съм там. Може и да не седя с теб, а някъде в бара. Като подкрепа.

Засмях се.

— Ще пазиш целомъдрието ми?

— По дяволите, Джейк! Чувствам се безполезна.

— Не си. Когато влезем в съда, ще разчитам на теб доста. На улицата обаче ще трябва да ми се доверяваш.

— „Фонтенбло“ не е точно улицата. Помниш ли какво каза Стив?

— Да се облека хубаво и да нося скъп часовник. Както е обяснила Надя. Стръв за момичетата от бара.

— Е, направи ли го?

— Костюмът ми е единственият ми „Армани“. Лен и коприна, тъмносин.

— Идеално.

— Подарък за рождения ми ден от баба ми. Размер четиридесет и шест, но се наложи да отпуснат задника и бедрата. Тези италианци имат крака като спагети.

— А часовникът?

— „Одемар Пике Роял Оук“.

— О, боже! Осемнайсет карата злато?

— Така пише.

— Страхотен. Откъде го взе?

— От един клиент.

— Хонорар или подарък?

— Доколкото си спомням, притиснах го в един ъгъл и го свалих от китката му. Трябва да е било хонорар.

Засмя се, каза ми да съм внимателен и затвори.

Не излъгах колежката изцяло. На часовника наистина пишеше 18 карата и несъмнено приличаше на „Роял Оук“. И го взех от клиент, Хосе Вилялобос, който продаваше ментета от склад на Бърд Роуд, близо до бариерата за плащане. Само че вместо „Пике“ за 25 000 долара беше „Вилялобос“ за деветдесет долара. Не мисля, че някое от онези момичета би схванало разликата в тъмното.

С Виктория разговаряхме няколко пъти през последните два дни. Тя ми каза, че Стив нямал представа кой е Бени. Името не било споменавано от Надя или от Горев при срещата с него. Аз ѝ разказах за разговора си с детектив Бариос и как и двамата сме убедени, че Надя е работела за федералните. Предния ден моят процесуален асистент бе връчил на местния офис на ФБР и щатския прокурор, в центъра на града, искания, с които се настояваше да получим всички документи, свързани с „Надя Делова и Николай Горев, руски граждани, отнасящи се до каквито и да било и всички разследвания за измами с банкови преводи, пране на пари, изнудване и други федерални престъпления“.

Отговориха ми само след двадесет и четири часа. Еднакви отговори по образец, които отхвърляха исканията ми, защото „упоменатите документи биха компрометирали текущо разследване и застрашили националната сигурност и, в допълнение, представянето на такива документи би нарушило Обществен закон 107–56, 115 Статут 272 (2001), известен на обществеността като Патриотичен закон. Настоящото не може да се тълкува като признание, че подобни документи съществуват или някога са съществували“.

Ох, как обичам бюрократични алабализми.

Отговорът на властите до голяма степен потвърди, че Надя Делова е работела с федералните, но и още нещо. Потвърди думите на Соломон — Горев наистина се е усъмнил, че Надя може да е носела микрофон. Всяка дребна подробност от разказа на Соломон, която се оказеше вярна, би помогнала в защитата ни. Другите му по-важни

твърдения — че Горев е извадил пистолет и че Надя го е застреляла — звучаха по-достоверно, заради обвинението, че Надя е носела микрофон.

Дадох колата си на пиколото пред „Фонтенбло“. Хотелът беше реновиран два пъти, откакто Джеймс Бонд и Голдфингър играха карти там през шейсетте. Доколкото си спомням, Голдфингър мамеше.

Вече няма стаи за секс. Синатра, Хоуп или Глийсън не свирят в никое от фойетата. Сега е „люксозен курорт“ с плувен басейн, колкото щата Масачузетс, няколко бара, в които е вероятно да се събират участници в конгреси — стръвта, която привлича рускините от „Анастасия“.

В Маями Бийч в наши дни има клубове като „Маншън“, „Камео“ и „Минт“, и още десетина други, в които едно парти-животно — знам, че терминът е остарял като мен — може да отиде да... хм, да си направи парти. Вече не съм от тази група. Когато играех, като немалко други симпатяги, ходех на места като „Бомбите“ и „Гепард“, а и други стриптийз бърлоги. Алкохол и цици, и пропилені ноци. Може би пък възрастта и евентуалното помъдряване, което се очаква да върви с нея, не са чак толкова лошо нещо.

Влязох в Синия бар през фойето, чиято основна характеристика бяха синьото осветление, сините столове и сините коктейли. Беше пълен и си пробих път до прозореца, през който се виждаше басейнът. Можеш да запазиш маса срещу 350 долара... питиетата се плащат отделно. Имаше добре облечени двойки, на които им личеше от километри, че са от Средния запад. Казвам го като комплимент. Добре гледани, добре облечени, някак замечтани. Не татуираните младежи с пробити устни и клепачи, които срещаш на юг от Линкълн Роуд.

Имаше и няколко жени без кавалери. Делови костюм тук, хубава рокля там, значка от конгрес още по-натам. Дамите ме оглеждаха, но не припадаха от прегряване. Веднъж една от този сорт ми каза, че съм адски секси, ако си падаш по издута тапицерия. Сега, като се замисля, май точните й думи бяха „издута тапицерия от гаражна разпродажба“. Не знам какво искаше да каже, освен че съм от едрите. Друга веднъж подхвърли, че не изглеждам зле, ако харесваш мъже с набръчкана физиономия и счупен нос. Е, някои жени харесват това, дявол да го вземе. А Виктория не каза ли, че съм здравеняк? Това още витаеше из ума ми.

Не обръщам особено внимание на вида си. Не си падам по лосиони за тяло, изкуствен тен и мъжка козметика. Някога, в дните на Маями Вайс, не носех ленени сака в пастелен цвят и навити до лактите ръкави. При моите дебели ръце и да исках, не бих могъл да си навия ръкавите.

По принцип си падам по стари неща. Имам стари навици, стари приятели, стари ценности. Толкова съм немодерен, че скоро мога пак да стана модерен, като тънките вратовръзки и панталоните, които стигат до глезените.

От Синия бар отидох в „Лив“ — нощния клуб, в който играчите от „Маями Хийт“ обичат да се наливат с шампанско и да пеят фалшиво след като спечелят някой шампионат. Беше затворено заради частно парти. Можеше да е строителен предприемач, който празнува откриването на небостъргач, нищо че най-вероятно ще падне при ураган от пета категория. Или скъпа бар мицва или латино кръщение. Или парти, което Доналд Тръмп дава за самия себе си, защото никой друг не би го направил. Така или иначе, не можех да вляза.

Слязох долу, до басейна, където Сияйният бар тъкмо се готвеше да затвори. Въпреки това младият барман ми предложи коктейл „Сияние“, който описа като смес от сода, бъзов ликьор, пюре от пасионфрут, свежа круша и малко водка. Предположих, че не водката не е много, но пък можеш да задържиш чашата за спомен. Двайсет долара, ако проявяваш интерес, какъвто не проявявах. Наоколо се въртяха няколко души по бански и с курортно облекло, но това определено не беше мястото, където би ме заговорила ловуваща руска бардама.

Качих се с асансьора до конферентната зала. Голямото събитие, изглежда, беше конгрес на застрахователни брокери. Речите и заседанията за деня бяха приключили, но бюрото за регистрация все още беше там и отгоре имаше няколко значки с имена, подредени по азбучен ред. Отсъстващи.

Избрах си Гас Дж. Густафсон от Дълут, Минесота. На значката имаше златна звезда, което може би означаваше, че Гас е продал повече застраховки „Живот“ от колегите му със сребърни звезди, но не толкова много, колкото са продали платинените звезди. Значката имаше разтегателна връзка от яркочервена тъкан, така че я окачих на врата си. Сега, казах си, вечерта може да започне.

Платих тежък откуп на пиколото за колата си, която беше доста по-стара от хлапето, което я докара от паркинга. Пусна ми усмивка, която трябваше да му донесе десет долара. Дадох му пет и подкарах на юг по Колинс авеню към следващата спирка.

Мобилният ми телефон звънна. Отново Виктория.

— Случва ли се нещо? — попита ме.

— Откажи се, Виктория. Партито тази вечер е мое.

— Съжалявам. Току-що излязох от затвора. Стив е доста възбуден. Казва, че би направил точно това, което правиш ти.

— Тогава може би трябва да помисля пак.

— О, стига вече! Двамата ще станете страхотни приятели, когато това свърши.

„Не и ако го посещавам в истинския затвор“, помислих си.

— И още как — отвърнах. — Ще играем скуош всеки вторник.

— Каж ми какво става?

— „Фонтенбло“ беше умряла работа. Ще опитам още две места.

— Ако имаш нужда от мен...

— Лека нощ, Виктория. Ти си страхотен партньор и когато стигнем до съда...

— Знам, знам. Ще разчиташ на мен.

— Казвам го сериозно.

— Късмет, Джейк. Обади ми се, каквото и да се случи.

Продължих надолу по Колинс и можех да се отбия в „Сохо Бийч Хаус“ или в „Палмите“, в „Рейли“ или хотел „Ес Ел Ес“. Вместо това послушах вътрешния си глас, продължих към все още модния „Делано“ и свих в почти невидимата алея към него, на Седемнадесета улица.

Хотелът беше строен през четиридесетте, след това беше обновяван — меко казано — преди около двадесет години. Откритото фоайе с високи тавани и издутите от бриза бели ленени завеси на прозорците е емблематично, ако не и донякъде клиширано. Има голям бял роял до Розовия бар, чиито стени са розови на цвят. Горе има чисто бели стаи за по 1800 долара на вечер.

Розовият бар е място, което трябва да се види. Туристите се тъпчат там, пият безумно скъпи напитки и се надяват да зърнат Мик Джагър или Риана, но се примиряват с Глория Естефан или Дуейн Уейд.

Тази вечер беше трудно да се сложат етикети на гостите в бара. Неколцина местни на средна възраст, които празнуват рождени дни. Някакви рокмузиканти, някакви третокласни величия, участвали може би по един сезон в някое риалити шоу, и тип, за когото реших, че е строителен магнат — забавляваше жена с тридесет години по-млада от него. Най-прилично изглеждащите посетители в заведението бяха двама травестити, чиито фризури и грим, изглежда, бяха отнели часове.

Седнах на бара, погледнах менюто, в което имаше само напитки по седемнайсет долара, включително шампанско с плодове, и веднага си поръчах „Джак Даниелс“.

Минаха само няколко минути.

Две парфюмирани жени, блондинка и брюнетка, ме притиснаха от двете страни като кренвирш между две половинки ароматно хлебче. Блондинката беше с копринена минирокля син електрик, с достигащо дълбините деколте, а брюнетката — с червена кожена минипола и бяла блуза, разкопчана отгук до края на света. И двете имаха дълга, покращаща се, мита с шампоан комерсиална коса. Едва ли имаха трийсет, но на слабата светлина и под пластовете грим беше трудно да се прецени.

Блондинката прицели деколтето си в мен, грабна лявата ми китка и погледна часовника ми. Надявах се фалшивият „Пике“ да ѝ се хареса.

— Колко ти е часът, мистър?

Ухилих ѝ се насмешливо, с присвити очи.

— Колко ти трябва?

Усмихна се и клепачите ѝ запърхаха.

— Забавен човек! Обичам мъже с хумористично чувство.

— Ние сме туристки от Москва — намеси се брюнетката. И двете говореха с акцент от Източна Европа.

— Искаме да се позабавляваме — добави блондинката.

Посочих значката.

— Аз пък съм от Минесота.

— О-о-о-о-о... — изпъскаха и двете, като че ли бяха научили нещо вълнуващо.

— Имате ли индианци в Мини-сода? — Пак блондинката.

— И още как. Имаме чипиуа в Гранд Портидж и оджибуа край езеро Лийч.

При тази новина очите им се разшириха. В „Делфините“ имах съотборник, който беше отчасти чипиуа, отчасти сиукс, така че знаех доста за туземното население, включително и как да губя парите си в казината му.

— Какво работиш, забавен хубавец? — попита блондинката.

— Моята игра са застраховките. — Посочих пластмасовата значка. — Кажете, момичета, под наем ли сте, или сте собственички?

— На гости сме.

— Щото имам страхотна сделка за собственици на жилища. Няма допълнителна премия за кражба на бижута.

Канех се да започна да възхвалявам достойнствата на застраховката живот с удвояване на обезщетението при внезапна смърт, когато брюнетката прокара пръсти през косата ми. Бях използвал малко от гела на племенника ми, за да пригладя четината си, и се надявах пръстите ѝ да не се намазнят.

— Хубава коса, мъжага — измърка тя.

Блондинката мушна ръка под сакото ми и се зае да ме гъделичка по гръдния кош.

— И силен.

Разменихме си имената. Брюнетката беше Марина, блондинката — Елена. Казах им да ме наричат Гас и им се усмихнах по най-милият си начин:

— Приятно ми е да се запознаем.

— Гас, обичаш ли черен хайвер? — попита Елена.

— А-ха. Не съм хапвал от сватбата на братовчед ми, в Хибинг. Предпочитам го пред сушената треска, трябва да кажа. Щом някоя риба трябва да се кисне в луга, за да я ядеш, Гас Дж. Густафсон може да мине без нея.

— Знаем къде има страхотен черен хайвер — подхвърли Марина, точно както се надявах да направи.

— И шампанско — добави Елена.

— Гъделичка ми носа, обаче, мамка му, нали затова живеем?

Двете красавици ме подпряха от двете страни и увиснаха на ръцете ми. Напомняха ми полицаи, които водят „клиент“ към дранголника. Тези двете обаче се облягаха на мен и усещах гърдите им

върху ръцете си. Усещането не беше неприятно. Знаех, че нямат намерение да ме хвърлят в пухени завивки. Просто смятаха да ме ошушкат. Усмивките, докосванията им, всичко беше елегантно и гладко, като музика. Надежда за мъжете. Това продаваха, за да си изкарват хляба. И бяха адски добри.

— Да вървим, Гас — подкани Марина. — Тази вечер ще си прекараш както никога досега.

17. НОЩТА ИМА ХИЛЯДА ОЧИ

Клуб „Анастасия“ е до Уошингтън авеню, между Седма и Осма улица, на Саут Бийч. Казвам „до“ Уошингтън, защото входът е откъм малка пряка.

Тъмна уличка с контейнери за боклук, кални локви и ямайска музика от отворените прозорци на апартамент отсреща.

Червеното плюшено въже пред входа изглеждаше не на място. Като празнична гирлянда, омотана около контейнер за боклук. До въжето стоеше типичният бияч без врат, но с черен костюм, бяла риза и черна вратовръзка. Над вратата пишеше просто „Частен клуб“. Биячът огледа Марина и Елена като че ли бяха непознати и подкани:

— Парола?

Марина промърмори нещо на руски. Биячът кимна мрачно и отвори плюшеното въже към рая.

— Вие, момичета, сте като у дома си в този град — казах, докато се качвахме по протрити дървени стъпала към втория етаж. От отворена врата най-горе се чуваше музика. Не руска музика. Американски джаз. Бих могъл да се закълна, че е „Сантиментално настроение“ на Дюк Елингтън, с Джон Колтрейн — саксофон. Този клуб можеше да е гангстерски и да се управлява от изнудвачи, но пък имаше святна музика.

Вътре беше тъмно. Марина ни отведе до канапе зад прозрачна завеса, която създаваше впечатление за уединение. Канапето беше достатъчно голямо за трима много близки приятели. Наместихме се — аз отново бях в средата. От двете страни на канапето имаше по саксия с изкуствена папрат. Успях да различа още няколко миниканапета, заети от тройки. Мъже в средата, огнени жени от двете им страни. И още цветя в саксии отстрани.

През прозрачната завеса се виждаше всичко. Сто и петдесет килограмов барман гледаше в огледалото зад бара и говореше по мобилен телефон. Син неонов надпис отгоре гласеше: Клуб „Анастасия“.

— Шампанско! — извика Елена.

— Perrier-Jouet! — добави Марина.

През завесата дотанцува сервитьорка. Беше с униформа на френска прислужничка, каквито можеш да видиш в порнофилмите. Черно дантелено мини и бяла престилчица с размерите на салфетка, бяла яка, обсипана с блещукащи стъкълца. На десетсантиметровите си токчета приличаше на нападател от Националната баскетболна асоциация.

— Магnum? — подсказа тя услужливо.

— Да! — извикаха едновременно двете ми нови приятелки.

— Но първо шотове водка? — И сервитьорката имаше източноевропейски акцент. Руски или от балтийските страни. Не мога да ги различавам. — Най-добрата руска водка. Няма я по магазините.

— Да! — съгласиха се Елена и Марина.

Водката дойде микросекунда след това, благодарение на друга сервитьорка със същото облекло за оргии. Идеята беше да ме напият бързо. Измамата с момичета на бара не е измислена от руснаците, но тези я играеха доста добре.

Напитките дойдоха в големи чаши, не в малки за шотове. Водката беше леденостудена. Изпих моята. Същото направиха и двете ми нови най-добри приятелки. Евтина водка, която дращеше гърлото като ръждиво острие. Тяхната, бях сигурен, беше сто процента вода от чешмата.

— Още по една! — извика Марина.

Сега от високоговорителите долиташе „Нощта има хиляда очи“. Не поп версията на Боби Вий. По-ранното изпълнение с чудесен тропет и саксофонни рифове, а и завладяващи думи:

*Нощта има хиляда очи,
познава кои са добри и кои — лъжовни сърца*

Когато дойде третата водка — или беше четвъртата — казах на дамите, че трябва да отида до тоалетната, и отнесох чашата си в неугледна тоалетна в края на тъмен коридор. Не лъжех. Облекчих се спокойно в пълен с лед писоар, при което стопих почти всичкия лед. Измих си ръцете, наплисках лицето си със студена вода и огледах

стените и тавана да няма камери. Нямаше. Излях долнопробната водка и напълних чашата си с вода.

Когато се върнах при канапето за влюбени, беше дошла бутилка от литър и половина, която претендираше да е Perrier-Jouet, мушната в шампаниера с лед с размерите горе-долу на петролен варел. Бутилката беше отворена в мое отсъствие и момичетата вече бяха налили три чаши шампанско.

— *Ваше здравье!* — каза Марина и вдигна чаша.

— *Твое здравье!* — добави Елена. — За твоё здраве.

— Да се забавляваме! — добавих.

Отпих. Беше истинско. Докато изливах шампанското в гърлото си, зърнах как Марина изхвърли нейното в саксията с ловка чупка в китката. След това се наведе към мен и започна да смуче ухото ми. Извъртях очи и видях Елена да излива питието си в саксията в другия край на канапето. Тези момичета работеха. Не можеха да си позволят да се напият. Аз бях мишената, която трябваше да се лигави в несвяст, когато дойде сметката.

— Пий! — заповяда Елена.

Сега вече Марина бъркаше под сакото ми и пръстите ѝ се насочваха надолу, в посока чатала ми. Усетих дъха ѝ в ухото си, когато ме попита:

— Обичаш ли тройка?

— И още как!

— Ние сме забавни момичета с много трикове.

Ръката ѝ опипваше панталона ми отвън. Имах задача с ясно определена цел, но във всеки мъж има нещо, което не непременно следва инструкции. Можем да се справим с това колкото шимпанзето в зоопарка. Започвах да се възбуждам. Разсъждавах, че е в унисон с ролята ми на турист похотливец.

— О, *голям* мъж — гукаше Марина в ухото ми. Бях сигурен, че го казва на всеки мъжки индивид от тези, които могат да попаднат в подобно гнездо на паяци.

Жените не преставаха да ми наливат и нямах избор, освен да се наливам, докато те изливаха своите чаши в изкуствената папрат. За щастие държа на пиене, но въпреки всичко започвах да се чувствам доста замаян. Една от келнерките донесе втора магнум бутилка още

преди да довършим първата. С нея на сребърен поднос имаше и сметка.

— Време е да открия сметката ви, сър. Трябва ми кредитна карта, ако обичате.

Още докато се качвахме по скърцащите стъпала бях прибрал табелката с „Гас Дж. Густафсон“ в джоба на самото си. Нямаше смисъл да обърквам келнерката, особено след като на кредитната ми карта пишеше „Тимоти Р. Дуган“. Да, бях в една от сивите зони на практикуването на професията. Когато Хосе Вилялобос ми даде фалшивия часовник, ми даде и кредитна карта на името на Тимоти Дуган. Строго погледнато, не беше фалшива. Вилялобос имаше няколко кредитни карти на няколко различни митични имена. Обаче ето какво беше важното — той винаги си плащаше сметките.

Просто е, разсъждаваше. По-добре било да не плаща от свое име за оборудването, електричеството и водата, които използвал в оранжерията си за марихуана. Добре де, може би неговият адвокат го е посъветвал така. Съдете ме, ако искате. Смятам, че законите за марихуаната са тъпи.

Във всеки случай Вилялобос беше сложил ограничение на картата на Тимоти Дуган специално заради мен. При всеки опит да се изтегли сума над хиляда долара щеше да получи автоматично съобщение, което го предупреждава. Операцията щеше да започне нормално, но той щеше да разполага с пет минути след съобщението, през които да се обади в банката, за да се оплаче, че някой опитва да използва кредитната му карта незаконно. При това обаждане веднага щяха да възстановят парите по картата и да уведомят търговеца, че получената сума ще бъде изтеглена от сметката му.

Тоест разполагах с пет минути, след като картата ми мине през терминала на „Анастасия“. Когато сервитьорката ми подаде химикалка, за да подпиша сметката, Елена и Марина включиха на бързи обороти. Марина разкопча панталона ми и мушна една ръка вътре. О, боже, какви неща само правя за клиентите си! Елена масажираше врата ми. Чувствах се добре и леко сънлив, което беше идеята.

Хвърлих едно око на сметката, без да я разглеждам внимателно. Имаше дванадесет водки, по деветдесет и девет долара едната, за първата магнум бутилка искаха умопомрачителните 5500 долара.

Общо 9 процента данък върху продажбите, който клубът така и нямаше да плати на общината, областта или щата, и удобните 20% такса за обслужване, и засега излизаше 8627,52 долара. Това без втората магнум бутилка.

Подписах сметката с почти неразгадаемо „Тимоти Дуган“. Елена и Марина не гледаха какво подписвам. Сигурен съм, че така бяха обучени — да не привличат вниманието на клиента към самата сметка. Марина бръкна под боксерките ми и се зае с господин Чудесни, а Елена гризеше едното ми ухо.

Сервитьорката взе кредитната карта и сметката и ги занесе на бармана, който се справи с терминала за по-малко от десет секунди. След това се усмихна, показва вдигнат палец, че всичко е наред, и продължи с работата си.

Сега часовникът наистина тиктакаше. Имах на разположение пет минути.

— Знаете ли, мисля, че мой колега е идвал тук преди две седмици — казах.

— Какво? — Зъбите на Елена пуснаха ухото ми.

— Приятел от Сейнт Пол. Лестър. Беше тук на среща на застрахователите при наводнения. Каза ми, че бил в някакво руско заведение, пил шампанско. Било адски скъпо, но си струвало. Знаете ли защо?

— Защо?

— Запознал се с едно момиче, Надя. Висока, с черна коса и бяла кожа, сини очи. Прекарал страхотна вечер.

— Надя? — Марина дръпна ръката си от чатала ми, като че ли беше пипнала ацетиленова горелка.

Двете се спогледаха. Край на гризането и пипането. За момент млъкнаха. Чувахе се само музиката, пиано и бас, после се включи тромпет. Приличаше на парче на Майлс Дейвис.

— Мислех, че може би познавате тази Надя — продължих. — Предполагам, че всички вие, момичетата от този бар, сте приятелки.

— Защо ти е тя, щом имаш нас? — Гласът на Марина беше наситен с подозрения.

— Е, може да ви се стори безумно, но приятелят ми Лестър, застрахователят по наводненията, иска да ѝ прати подарък. Някакво бижу, струва ми се.

— Това са глупости — отбеляза Елена.

— Какво искаш? — попита Марина.

Оставих опитите да говоря като застраховател от Минесота и погледнах Елена.

— Мисля, че Надя има проблем, и искам да ѝ помогна.

Очите на Марина се присвиха до цепки.

— Кой си ти?

— Казвам се Ласитър. Адвокат съм на обвинения за убийството на Николай Горев. Много хора търсят Надя и може би искат да ѝ навредят. Тя трябва да ми каже истината за случилото се.

Марина и Елена се спогледаха, а аз си закопчах панталона. Казаха си нещо на руски. В този момент барманът нахълта зад завесата, размахал някаква хартия в месестата си лапа.

— Картата не мина, господин Дуган. Имате ли друга?

— Не е Дуган! — извика Марина.

— Кой е тогава? — попита барманът.

Елена изломоти няколко гневни изречения на руски.

Марина също.

Барманът махна на една от сервитьорките.

— Извикай Алекс! Веднага! *Сейчас!*

Алекс би трябвало да е братът на Николай, онзи, който обичал да пуска жени от хеликоптера си.

Барманът ме посочи с пръст и каза:

— Ти! Ставай!

18. ДУПКАТА И БИЖУТЕРА

Всичко стана много бързо. Двете жени скочиха от канапето и отстъпиха на няколко крачки. Биячът от входа връхлетя през завесата. В същото време от коридора отзад излезе още един мъж. Според разказа на Соломон в края на този коридор би трябвало да е офисът, в който е бил убит Николай Горев. Офисът вероятно беше наследен от брата, Алекс, който сега се приближаваше със свити юмруци.

Беше с черен копринен костюм, италианска кройка, съвършено неподходящ за набитото му тяло. Имаше тъмни очи и рунтав черен мустак. Прошарената му коса вече се отдръпваше нагоре. Реших, че е на около четиридесет. От поведението на останалите личеше, че той е босът. Новият бос.

— Какво искаш, по дяволите? — попита.

Засвири бибоп, саксофон, и едва се сдържах да не затактувам с крака.

— Водех дружески разговор — отговорих.

— Разпитвал е момичетата за Надя — намеси се барманът.

— Защо се интересуваш от тази *шлюха*? — попита Алекс.

— А теб защо те интересува защо се интересувам?

— Кой си ти? Задник от ФБР?

— Не. Задник адвокат. Представявам човека, който беше несправедливо обвинен за убийството на брат ти.

— Несправедливо?

— Брат ти е извадил пистолет и Надя го е застреляла при самозащита.

— Идиотска лъжа! Полицията не намери пистолет. Знаеш ли какво ми се иска да направя с тебе?

— Да ме пуснеш от хеликоптер в дупка, дълбока шестстотин метра?

Това го накара да млъкне за момент, така че можах да чуя саксофона на Чарли Паркър.

— Какво знаеш за това? — Гледаше враждебно. Изведнъж от човек, който задава много въпроси, бях станал човек, който знае прекалено много.

— Че си обичал да пускаш чеченци от военния си хеликоптер.

— Майната им на чеченците.

— И от време на време да пускаш и по някоя жена, която създава неприятности на брат ти.

— Знаеш ли кой е изобретил хеликоптера, а, задник адвокатски?

Барманът и биячът заеха позиции от двете ми страни. Ако ме сграбчеха за ръцете, Алекс можеше без проблем да забие юмрук в корема или физиономията ми.

— Леонардо да Винчи — отговорих.

— Казах изобретил. Не нарисувал на картинка. Игор Сикорски, руснак.

Реших да не му казвам, че Сикорски е свършил тази работа в Щатите и че е забогатял, без да използва момичета в миризлив бар.

— Какво искаш да ми кажеш? — попитах.

— Обичам хеликоптерите. Но в момента нямам и няма как да те пусна от хеликоптер.

— Жалко.

— Имам лодка и мога да те пусна в Гълфстрийм обаче.

За това нямах хитроумен отговор.

— Какво знаеш за дълбоката пропаст? — попита Алекс.

Всъщност нищо. Но явно бях докоснал оголен нерв и исках да пробвам — както зъболекар пробва болен зъб.

— Достатъчно — излъгах.

Алекс Горев се приближи още и навлезе в личното ми пространство.

— Можеш да ми кажеш сега, а мога и да ти пръсна задника от бой.

Спомних си нещо, което Соломон беше чул Николай Горев да казва за дълбоката пропаст: „Надя, знаеш къде е това място. Бижутера знае къде е това място“.

— Знам толкова, колкото знае Бижутера — казах.

Тъмните очи на Горев се разшириха. Бях го изненадал, а той явно не обичаше изненади. Огледа се наоколо. Още двама туристи, жертви, гледаха към нас. Може би мястото започваше да ги притеснява.

— Трябва да отидем да поговорим на по-спокойно място.

Горев се обърна към бияча и каза нещо бързо на руски, после пак се обърна към мен:

— Колата ми е долу. Тръгваме веднага.

Преди да успея да кажа *нет*, биячът сграбчи лявата ми ръка над лакътя, а барманът — дясната. Започнаха да ме бутат към вратата. Не реагирах. Трябваше да минем по стълбите, после по уличката, чак тогава щяха да ме сложат на задната седалка... или в багажника. Бих изпробвал шансовете си долу, на уличката, а не на това тясно място.

При добронамереното ми послушание нямаше нужда биячът да извива лявата ми китка назад и да я вдига към плешката. Вадил съм си раменната става три пъти. Имаше и операции, нося белезите си. Тоест болката в ставата не ми се стори много приятна.

Заради това забих пета в стъпалото на бияча. Колко силно? Повече от сто килограма силно. Мисля, чух сводът му да хрущи. Знам, че чух крясък на руски.

След като освободих лявата си ръка, се извъртях и забих къс удар в огромното шкембе на бармана. Улучих ребра вместо слънчевия му сплит, но все пак успях да измъкна дясната си ръка. Завъртях десния си лакът и премазах адамовата му ябълка. Той се задави и се свлече на колене. Алекс обаче дойде отзад и ме удари с юмрук или с отворена длан, карате удар — изобщо не видях — по врата. Дебел врат, прикачен към дебел череп.

Все пак видях звезди и залитнах две крачки напред. Марина и Елена се присъединиха към веселието. Марина скочи на гърба ми, уви ръце около врата ми и издра бузите ми с лакирани нокти. Елена свали обувките си и заби остро токче в гърдите ми, които доскоро галеше. След това бръкна под самото ми, несъмнено за да опразни джобовете ми. За щастие не държа там портфейла си. Може би обаче това беше отвлечане на вниманието, защото забелязах, че часовника ми го няма. Една от жените сега беше горда собственичка на фалшив „Пике“.

Наближих горния край на стълбата, отърсих се от двете жени и приклекнах, за да избегна юмука на Горев, насочен към брадичката ми. Ударът беше прекалено висок и аз направих каквото се очаква от един мъж. Забих коляно в чатала му, защото мразя да удрям хората по лицето. Пропусках съм много пъти — удрял съм череп вместо физиономия и съм чупил костиците на ръката си.

Горев изскимтя нещо с руски фалцет и се сви на две. Барманът тръгна към мен и пусна дебела лапа към лицето ми. Отстъпих назад...

И се олюлях на най-горното стъпало.

Размахах ръце, сграбчих китката на бармана и го дръпнах към мен. Раздвижих бедра като подъл страничен защитник и го завъртях покрай мен като дама в танц.

И двамата се изтъркаляхме надолу по стълбите, но той изигра ролята на сто и петдесет килограмова възглавница от тлъстина, която ме спаси от сериозни травми. Единственият недостатък, докато падахме надолу, беше дъхът му, който вонеше на бира и чесън.

Исправих се. Барманът си остана полегнал.

Излязох вън, с усилие, и чух зад гърба си бързи стъпки, надолу по стълбата.

Алекс и биячът. Следвани от Марина и Елена.

Не си носех крила и докато пристъпвах към голямата улица, окуцелият бияч ме настигна с лекота, после ме улови с две ръце и ме блъсна странично в близкия контейнер за боклук, поставен успоредно на стената. Ако беше през петдесетте, щеше да е метален и можех да вдигна капака и да го забия в черепа на този кретен, както Сони Корлеоне преби скапания си зет в „Кръстникът“. Обаче през 2014 контейнерът беше от синя пластмаса — вдига се в четвъртък — и нямаше какво да хвана, освен може би топченца стиропор отвътре.

Биячът пристъпи към мен с вдигнати юмруци, със стойка на шампион по бокс. Прикрих се — с лакти закрих корема си, а с юмруците — хубавото си лице. Той замахна няколко пъти, бързи къси, но общо взето го отнесоха ръцете ми. Утре щях да съм на сини петна. Когато спря, за да си поеме дъх, успях да му пусна ляв прав точно в носа, от който изригна фонтан кръв.

Той вдигна ръце към лицето си, така че аз се извъртях и забих десния си юмрук дълбоко в слънчевия му сплит. Той отпусна ръце и ми даде възможност за един мощен ъперкът. Бях научил Кип на този удар, на големия чувал с пясък, който виси на дъба в задния двор. При достатъчна сила ударът оставя вдлъбнатина на чувала, разклаща клона на дървото и дори може да събори някой и друг жълъд. Но това е срещу чувал. Срещу човек отнема доста време, за да го нанесеш... освен ако нямаш ръце на професионален боксьор или противникът ти вече не е окървавен и омаломощен. Юмрукът ми полетя от нивото на

кръста и без никаква пречка достигна брадичката на бияча. Повдигна го от земята. Той се свлече на колене и започна да повръща, на косъм от официалните ми обувки. Никой не твърди, че боят е хубаво нещо.

Обърнах се и видях Горев да приближава към мен, държеше нещо в дясната си ръка. Автоматичен нож. Щрак. Острието изскочи.

Боже, колко мразя ножове!

— Не сме приключили разговора, многознайко — каза той.

Тогава чух гуми на кола в уличката зад мен. Полицейска патрулка от Маями Бийч удари спирачки. Зад кормилото седеше униформен полицаи. От другата страна изскочи детектив Джордж Бариос и огледа обстановката. Окървавения драйфащ бияч до контейнера за боклук. Угоения барман, проснат по очи край вратата. Двете момичета от бара, боси, с обувки в ръце, с разрошени коси. Горев, който ме гледаше с убийствена злоба, прибрал ножа и ръката си в джоба. И разбира се, добрият стар аз. Раздърпан и бит, с окървавено лице, с разкъсано сако и може би пиян.

— Приличаш на лайно, Джейк — отбеляза Бариос.

— Какво искаш да кажеш? Това е най-хубавият ми костюм.

— Какво ще кажеш да те закарам у вас?

— Колата ми е на съседната пряка.

— Лоша идея. На входа на „Макартър“ проверяват за алкохол и няма шанс да минеш.

— Е, щом е така...

Канех се да отворя задната врата на полицейската кола, когато Горев извика:

— Ще поговорим пак, адвокатски задник такъв.

— Определи си среща. Кажи на своята бардама да се свърже с моята бардама.

— Обещавам ти да ми кажеш всичко, което знаеш за Бени Бижутера.

— Бени Бижутера?

— А за някой друг ли, мамка му, говорим?

Бях гроги, така че ми беше нужен миг, за да обработя информацията. Бижутера, който знае всичко за дупката в Русия, се казва Бени. Типът, наел Мигел Домингес да намери Надя, също се казва Бени. Никога не съм бил добър по математика, но дотолкова все

мога да смятам. Бяха един и същи човек. Зрънце информация, но би могло да ми помогне да открия Надя Делова.

— Ще поздравя Бени от теб! — извиках на Горев и се скрих в полицейската кола.

Когато се отдалечихме малко, детектив Бариос каза:

— Не бива да се забъркваш с руснаците, Джейк. Те са безскрупулни като колумбийците през осемдесетте.

— Благодаря, че ми спаси задника. Кой се обади в полицията?

— Никой. Наблюдаваме те, откакто отиде във „Фонтенбло“.

— За да ме пазите?

— По дяволите, не. За да те оставим да направиш това, което ние не можем. И евентуално да извадиш някоя и друга улика.

— Така или иначе, благодаря за помощта.

— Вече не си на години за такива идиотщини, Джейк.

— Ти ли ми го казваш? — Главата ми пулсираше и знаех, че останалата част от тялото ми ще започне да чувства болката веднага щом адреналинът спадне. — Джордж, във Върмонт има едно градче с начално училище. Обзалагам се, че имат малък полицейски участък с добродушен шеф.

— Какви ги дрънкаш?

— Малко китно градче. Може би шефът на полицията скоро ще се пенсионира, точно както треньорът по футбол в началното училище. Ще можем да обядваме заедно всеки ден в местната закусвалня. Руло от кайма с картофено пюре.

Бариос ме изгледа косо. Може би се питаше дали част от мозъчните ми клетки не са останали в „Анастасия“.

— Когато тръгнеш да се пенсионираш, Джордж, помисли за това. Върмонт. Ти и аз. Най-добри приятели.

— Да нямаш мозъчно сътресение, Джейк? Върмонт? Не те ли чакаше дело за убийство?

— Прав си. Сега трябва да започна да се оправям с уликите. Обаче когато това свърши... кой знае?

— Какво научи от руснаците?

— Нищо освен това, което чу.

— Чух „Бени Бижутера“. Ти търсеше човек на име Бени, който може би иска да убие Надя Делова. Сега знаеш, че това е бижутер, който има някаква връзка с братята Горев.

— Това е, общо взето.

— И какво общо има Бени Бижутера с убийството?

— Нямам представа.

Пооправих сакото си „Армани“, скъсано на три места. Баба щеше да побеснее. Проверих дали портфейлът ми е на място. Беше. Нямах часовник, разбира се. И очилата ми „Рейбан“ бяха заминали. Нямах и мобилен телефон, но си спомних, че го бях оставил в колата. Потупах джобовете на сакото си, бръкнах в единия и намерих салфетка с логото на клуб „Анастасия“. На нея беше записан телефон, с код 786. Номер от Южна Флорида.

Елена се беше опитвала да изпразни джоба ми. В суматоката беше мушнала вътре телефонен номер.

— Джордж, не ме карай до вкъщи. Остави ме при колата ми.

— Казах ти. Проверяват за алкохол.

— Не съм толкова зле. Освен това няма да доближавам „Макартър“.

— Какво става, Джейк?

— Не мога да ти кажа.

— Защо, по дяволите?

— Благодарен съм ти и така нататък, обаче в края на краищата ти си детектив, разследващ убийства, а аз съм адвокат на защитата. Ти искаш да вкараш моя човек в затвора, аз искам да го освободя.

— А аз си мислех, че искаме едно и също нещо — изсумтя той.
— Справедливостта.

Каза го искрено. Никакъв сарказъм. Отговорих по същия начин, съвършено искрено:

— Джордж, знаеш как винаги се ядосвам и скърцам със зъби, задето системата не работи, нали?

— Да, лазил си ми по нервите с тези неща.

— Не е шега. Имам предвид какво мисля за тези неща. Знаеш го, нали?

— Щом го казваш.

— Така мисля. Наречи го философия, ако искаш.

— Знам. Така наречената правосъдна система.

— Трябва да има по-добър начин. Може би трябва изобщо да премахнем сегашната система с противопоставяне на различни тези пред съдията. Може би трябва да качим трима разследващи съдии в

една кола и да ги изпратим в нощта да търсят истината. И каквото кажат — невинен или виновен — това е.

— Но не е така.

— Именно. Ние с теб сме гладиатори. Излизаме на арената и там има победител и победен.

— Аз само точа меча на щатския прокурор. Той е гладиаторът.

— Все едно, ще се лее кръв. Силният ще победи. Не непременно онзи, чиято кауза е справедлива или е с чисто сърце.

— Но не се каниш да променяш тази система. Това ли искаш да ми кажеш?

— Не тази вечер. Адски съм уморен.

— Е, желая ти късмет тогава, Джейк. И *vaya con Dios*. Ти и клиентът ти.

— Има и още нещо, Джордж. Соломон не ме нае да търся справедливост. Нае ме, за да победея.

19. ДРУГОТО МОМИЧЕ ОТ БАРА

Пет минути след като ченгетата ме оставиха при колата ми, вече се движех на север, по Олтън Роуд, и скоро свих в една денонощна бензиностанция. Лентата в южна посока беше задръстена от Пета улица до Линкълн Роуд заради хайката за алкохол на естакадата „Макартър“ и строежа на Олтън. Общината беше разкопала улицата, за да направи отводнителна система. Крайно време беше. Когато пълнолунието съвпадне с прилива, магазините вадят навън чували с пясък и по улицата може да се кара сърф. Заради глобалното затопляне и повишаващото се ниво на океана Маями Бийч — равни части блата, бариерен остров, пясъчни наноси и направени от човека насипи — потъва под водата.

Свиреха клаксони и шофьорите — пияни и трезви — бяха бесни. Някои стояха до колите си и си крещяха един на друг или просто ругаеха безадресно.

Паркирах до машина за помпане на гуми и оставих двигателя да работи заради климатика. Извадих телефона си от жабката и набрах номера от салфетката на клуб „Анастасия“.

— Альо?

— Ласитър. Можеш ли да говориш?

— Да.

— Ти си русата, нали?

— Елена Туркина. Приятелка на Надя.

— Знаеш къде е тя, нали?

— Да. Тя е добър човек. Мила. Може би прекалено... как се казва... наивна?

— Ще ми кажеш ли къде е?

— Как да съм сигурна, че мога да ти вярвам?

— Имам чувството, че има сериозен проблем с федералното правителство.

— Тя ми каза това, да.

— Познавам хора в кабинета на щатския прокурор. Мога да помогна.

Това беше поне наполовина вярно. Познавах хора. Пропуснах обаче да спомена, че прокурорът, помощниците му и следователите му общо взето ме мразеха. ФБР и щатската полиция също не бяха луди по мен. Това се случва, когато спечелиш няколко дела във федерален съд. Федералните са манияци и не са доволни да печелят само 97 процента от делата си. Значи ако ги притиснеш, че са провели незаконен обиск и изземане и са прикрили доказателства, става много вероятно да те третират като обществен враг. Познавам един тип от Департамента по правосъдието, който би наредил въздушни удари по малката ми къща в момента, когато излизам от нея, за да взема сутрешния вестник.

Разбира се, че бих помогнал на Надя, ако можех. Най-много обаче исках тя да помогне на Соломон.

— Ще те чакам след час — каза Елена.

— Къде?

— Не на брега. Знаеш ли къде е руската православна църква?

Мислех си за някаква денонощна закусвалня, но нямах нищо против и църква.

— Ще я намеря.

— Свети Владимир. На Флейгър стрийт. Там можем да поговорим.

— След час — казах. — Ще бъда там.

Да! Това беше най-добрата новина, откакто се съгласих да представлявам Соломон. Надя държеше ключа към оправдаването му. Елена имаше достъп до ключа. Отивах на църква и може би дори щях да изрека малка молитва и да кажа „благодаря“ на Шефа.

Излязох от бензиностанцията и подкарах на север по „Олтън“. Умни хора от насрещното движение правеха обратен завой и се насочваха към естакадата „Винишън“, която минава през няколко изкуствени острова, докато стигне сушата. Тя е осеяна с опасни дупки, но когато не е затворена за ремонт, по нея излизаш на Петнадесета улица, до мястото, където по-рано беше редакцията на „Маями Хералд“. Сградата — като толкова много други в Маями — наскоро беше разрушена. Вестникът, доколкото продължава да съществува, сега се намира някъде край Евърглейдс.

Проблемът беше, че задръстването на „Макартър“ беше причинило задръстване и на „Винишън“, така че продължих още на север по „Олтън“, подминах игрището за голф и свих вляво към естакадата „Джулия Татъл“. Забелязах зад мен сив рейндж ровър. На бензиностанцията през две помпи също имаше такъв. Вероятно не означаваше нищо — в Маями има много рейндж ровъри — но започнах да държа огледалото под око.

По „Джулия Татъл“ трафикът беше блажено спокоен. Докато се носех над Бискайския залив, набрах на мобилния си телефон номер, който вече знаех наизуст. На Виктория Лорд.

20. ЛАСИТЪР, СОЛОМОН & ЛОРД

Виктория просто не можеше да заспи.

Лежеше будна цяла нощ. Страхуваше се. За Джейк.

Той беше някъде там, в тъмното, и се питаше как да измами момичетата от бара, за които измамата беше професия. Най-вероятно нямаше да постигне нищо. Или пък можеше някак да влоши положението още повече. Тя се тревожеше за делото, но още повече се тревожеше за Джейк. Какво би могло да му се случи, ако влезе в клуб „Анастасия“ и започне да дрънка с голямата си уста?

Джейк беше адски уверен в себе си, но тя се питаше дали наистина си дава сметка колко опасни са руските гангстери. Очевидно Стив не си бе дал сметка.

„Бях права, когато казах, че не знаят колко много си приличат.“

Може би след като всичко това свършеше, ако свършеше добре, тримата щяха да останат приятели. Да ядат сандвичи с риба на скара при Скоти, в Залива, преди да са разрушили стария рибен ресторант, за да построят поредния търговски център. Биха могли дори да се обединят и да гледат заедно дела, ако са достатъчно големи и парите не са твърде оскъдни. Би било прекрасно, нали?

Ласитър, Соломон & Лорд.

Не би изглеждало зле и на фирмена табела. На Стив щеше да му се наложи да свикне с второто място, но пък Джейк беше най-възрастен.

С тези мисли се унесе в сън. Засънува. Сладък, секси сън. Карибски остров, хотелска стая на брега, ветрец подухва полупрозрачни завеси до леглото. Страстна прегръдка със Стив. Дишането ѝ се ускорява, усеща нещо там, долу.

Звъненето на телефона я събуди със стряскащо прозрение. Сънят!

Не беше Стив. Беше Джейк.

„Ласитър! О, боже!“

Е, това не означаваше нищо, каза си. Игра на мозъка, който погажда среднощни номера.

Светещите диоди на електронния часовник на нощното шкафче показваха 04:12.

Телефонът продължаваше да звъни. Когато най-накрая отговори, чу гласа на Ласитър, леко завален:

— Здравсти, партньоре.

— Джейк, къде си? Какво стана?

— Намирам се на „Татъл“, пътувам към сушата. Знаеш ли колко красив е градът нощем?

— Боже, пил ли си?

— Сградите в Залива, светлините премигват като коледно дръвче. И небостъргачите в центъра. Не искам да работя там, но през нощта има някакъв покой.

— Колко си пил?

— Няма трафик. Ще съм при теб след петнайсет минути.

— Защо?

— Облечена ли си?

— Четири сутринта е! По бельо съм.

— Имаш десет минути.

— Стига, Джейк, какво се е случило?

— Трябва ми жена.

— Прибирай се у дома!

— Не, не е за това... е, и за това. Но ми е нужна помощ с едно от момичетата от бара. Ти имаш тази женска дяволия.

— Каква дяволия?

— Знаеш. Взаимни симпатии, такива глупости.

— Каква великолепна употреба на думите само.

— Елена. Момичето от бара. Не ми се доверява изцяло, затова искам да сме заедно. Доброто ченге, лошото ченге. Ти си доброто ченге, между другото.

— Наистина съм.

— Знам. Наближавам разклона на I-95 и се движа нормално. Обичам нощта, а ти?

— Горя от нетърпение да чуя как мина твоята.

— Трябва да те предупредя, че не изглеждам много добре.

— Защо? Какво стана?

— Счупих носа на един тип, а той изпръска с кръв костюма ми. И ризата. Рамото ми пулсира, ръцете ме болят, ставите на ръцете ми са отекли, а може да съм си изкълчил и глезена, защото паднах по едни стълби.

— За бога! Не трябва ли да си в болница?

— В никакъв случай! Никога не съм се чувствал по-добре. Усещам, когато едно дело се обръща, Виктория. Усещам го, наистина. Кръвта циркулира малко по-бързо и във въздуха се появява едно такова шумолене...

Трябва да е било кошмарна нощ, помисли си тя. Нещо беше подпалило огън в краката на Ласитър. Спомни си първия им телефонен разговор, когато беше ядосан заради несправедливостта и губенето на дела. Сега, в четири сутринта, беше изпълнен с енергия.

— Трябва да се обличам, Джейк.

— Това бельо, което спомена... За какво говорим? Кукленско, с дантелки, може би нещо прозрачно...?

— Джейк, ще направя кафе.

21. „СВЕТИ ВЛАДИМИР“

Когато тръгнах на юг по I-95, престанах да виждам сивия рейндж ровър в огледалото, така че забравих за него. След няколко минути Виктория ме посрещна на вратата на къщата си — къщата на Соломон и Лорд — с чаша горещо кафе в ръка. Беше по джинси, със сандали от въже и дънкова риза, завързана на кръста, за да показва малко гол плосък корем.

Погледна ме и едва не припадна.

— О, за бога, Джейк!

— Трябва да видиш на какво прилича онзи. Всъщност бяха трима. Плюс две жени, което обяснява драскотините по лицето.

— Сигурен ли си, че не ти трябва лекар?

— Честно, не е по-зле от игра срещу „Оукланд Рейдърс“. Някога хапеха и деряха доста. И плюеха.

Погледна ме угрижено.

— Не трябва да си с най-хубавите си панталони, когато излизаш да се биеш за свободата и истината.

— Какво!?

— Ибсен. „Враг на народа“.

— Точно така.

— Не си падаш много по театъра, нали?

— Не е вярно. В университета играх Големия Жул в студентска постановка на „Типове и кукли“.

— Големия глуповат гангстер?

— Търсеха някой, който може да вдигне Нейтън Детройт от сцената с една ръка. — Сnižих глас до баритон на голям тъпак. — „Бях лош като малък, но оттогава съм се поправил. Трийсет и три ареста и нито едно обвинение.“

Отпих кафе и Виктория ме подкани:

— Сега ми разкажи какво стана.

Разказах ѝ набързо всичко, като се постарях да ѝ се сторя по-героичен и по-малко непохватен, отколкото бях в действителност.

Казах ѝ, че „Бени“ и „Бижутера“ са едно и също лице и че още не знаем какво означава това и каква връзка има това лице с убийството. В общи линии, най-вече ни беше нужно Елена да отговори на въпросите ни. И на най-важния от тях — къде е Надя?

След още десет минути се движехме в северна посока по Леджун Роуд, на практика сами. Намалих радиото — Джони Кеш твърдеше, че няма да кривне от правия път. Вляво от Флейгър стрийт, после десен по Четиридесет и пето авеню и стигнахме до руската православна църква „Св. Владимир“. Паркирах колата и минах през дървена сводеста врата с три сини, подобни на лукови глави кубета отгоре. Църквата се оказа скромна едноетажна постройка с шест златни кръста върху две дървени врати, над които имаше стъклопис. Опитах едната. Отворена.

Вътре, в полуздрача, видях жена, коленичила пред икона. Елена. Все още беше с минироклята в син електрик, а русата ѝ коса приличаше на гнездо на мишки. С Виктория влязохме тихо и седнахме на два стола недалеч от нея. Елена погледна за миг към нас, после продължи да се моли. Може би се молеше за Надя, може би искаше прошка, задето ми открадна часовника, или може би просто ни беше подмамила да отидем там, за да може Александър Горев да ни надупчи с АК-47.

След малко Елена се прекръсти три пъти, седна елегантно на пейката от другата страна на прохода, срещу нас, и ни погледна.

— Свети Владимир е първият християнски владетел на Русия. Знаехте ли това?

Признах, че не.

— Преди хиляда години. Преди това — езичество. Сега... отново езичество. — Погледна Виктория. — Коя е тази жена?

— Аз съм Виктория Лорд. Стив Соломон, този, когото обвиниха за убийството на Николай Горев, е мой партньор. В адвокатската кантора и в живота.

Не ми хареса това „партньор в живота“. „Приятел“ щеше да е по-добре, но нямах глас по въпроса.

Елена се обърна към мен.

— Ти каза на Алекс, че си адвокат на Соломон.

— Така е.

— Той те потърси, след като си тръгна с полицаите. Джейк Ласитър.

Кимнах.

— Искат да те убие. Също и Надя.

— Затова сме тук. За да ѝ помогнем.

— Не. Тук сте, за да помогнете на Соломон.

— Можем да направим и двете — намеси се Виктория.

— Елена, знаем какви проблеми има Надя — казах. — Алекс Горев не е единственият, който я търси. Търсят я и федералните. Тя провали разследването им за брат му и сега искат да я погребат толкова дълбоко в някой федерален затвор, че да не види повече дневна светлина, да не говорим за съдебна зала, където да може да говори.

Никак не бях сигурен, че федералните искат това, но звучеше доста заплашително.

— Могат ли да направят такова нещо в тази земя на свободата?

— В днешно време могат да направят почти всичко. Някой в Департамента по правосъдието е оплескал нещата и сега трябва да го покриват.

— Оплескал?

— Образно казано. Предполагам, че са обещали на Надя имунитет за обвиненията, които могат да ѝ предявят. Тя обаче не е спазила уговорката и е избягала, така че федералните обвинения си остават. Освен това щатът Флорида я издирва като пряк свидетел на убийството на Горев и бог знае още за какво. Има и обвинение за кражба в големи размери, заради скъп часовник, който е задигнала в Маями, което май е нещо като хоби за вас, момичета.

— Твоят е фалшив! Проверих го.

— Извинявам се.

— Заради това си мисля, че и ти си фалшив.

— И накрая остава Бени Бижутера — подхвърлих, за да пробвам дълбочината.

— Какво по-точно?

— Как е истинското му име?

Тя сви голите си рамене.

— Само Бени Бижутера. Идва в клуба понякога, щипе момичетата, после отива в офиса на Николай да говорят по бизнес. Идваше. Не съм го виждала след убийството.

— Бени е наел някакъв малоумен детектив да намери Надя — казах. — Този тип опита да ме подкупи, за да я издам. Почти напълно сигурен съм, че Бени иска да й причини зло.

Елена поклати глава и рошавата ѝ руса коса като че ли се подреди. Погледна Виктория и каза:

— Приятелят ти се бие добре, обаче е много глупав.

— Както много други мъже — съгласи се Виктория.

— Да! Точно. — Елена се плъзна до края на стола и протегна напред лявата си ръка, като показва лакираните си нокти. На всички пръсти, освен на палеца, имаше пръстени. Размърда кутрето и каза:

— Този.

Виктория се усмихна.

— Истински е. Струва ми се, три карата, може би повече.

— Три цяло и десет! От Бени, който ме научи за диамантите. Карат, бистрота, цвят, шлифовка. Много добър диамант. Почти безукорен. На Надя даде още по-голям. Тя го носи като медальон.

— Всички момичета ли са получили диамант от Бени?

— Всички. Обаче момичетата, които той наистина харесва, получиха най-добрите — добави Елена с гордост.

— Защо? — попитах. — Защо такъв скъп подарък за всички?

— Не знаеш, нали, адвокате?

— Не знам. Откъде да знам?

— Как смяташ да защитиш Надя? Мислиш, че Бени иска да ѝ навреди? Той я обича. Не като мъж жена. Като баща.

Не отиваше на добре. Губех контрол над разговора и ситуацията.

— Виж, Елена, може и да не знам всички подробности, но знам, че Надя е в беда. Ти знаеш къде е. Ако нещо се случи с нея, вината ще е твоя. Кръвта ѝ ще тежи на твоята съвест.

Погледът на Елена стана леден, ангелските ѝ черти се втвърдиха. Бях прекалил. Тя се обърна към Виктория.

— Как работиш с такъв мъж? Той е... как е думата... груб?

— И недодялан — съгласи се Виктория.

— Да. Много добре звучи. Не-до-дя-лан. Ще я кажа на бияча, който винаги ми стиска циците. „Сергей, ти си груб и недодялан.“

Двете се разсмяха. Или на мен, или на Сергей, или и на двамата.

— Адвокате, излез да пушиш. Аз и Виктория ще говорим.

Свих рамене, станах и излязох през голямата двойна врата. Имам немалко лоши навици, но пушенето не е сред тях. Седнах на една пейка в двора на църквата и се приготвих да чакам. Радвах се, че бях дошъл с Виктория.

22. ЖЕНСКИ РАЗГОВОР

Двете жени продължиха разговора сами. Виктория си даде сметка, че с излизането на Ласитър атмосферата веднага е станала по-свободна. Поне беше проявил предвидливостта да я доведе.

— Много си хубава — каза Елена.

— Благодаря.

— Можеш да си като нас. Малко са ти малки, но един хубав сутиен с подплънки ще реши въпроса.

Виктория опита руския си:

— *Спасибо.*

— Обаче си твърде умна за момиче от бара.

— Имах късмет да получа образование.

— Аз нямах този късмет. На седемнайсет вече работех в стриптийз клуб, в Рига. Знаеш ли Рига?

— Латвия.

— После в Талин, Естония. Но там нямаше пари, така че заминах за Люксембург.

— Наистина ли?

— В Люксембург имаше много пари. Там братята Гореве решиха да минат от стриптийз клубове на клубове за шампанско и тогава станах момиче от бара.

— Значи работиш с братята отдавна.

— Още от дете. По-дълго от Надя. Тя в много отношения е като дете. Заради това загази. Ами ти?

— Колеж, после право, в университета. Известно време бях прокурор. Имах дело срещу Стив, заради което ме уволниха. И оттогава с него сме заедно.

— Обичаш ли го?

Виктория се усмихна, замислена за сложните отношения с мъжа, по когото беше луда.

— На пръв поглед нямаме много общо помежду си. Трудно ми е да обясня връзката ни. Понякога ме вбесява. Но животът с него е по-

добър, отколкото без него. И, да, обичам го.

— Когато те видях преди няколко минути, реших, че си с Ласитър.

— Само професионално.

— Но на него му се иска повече от това.

— Не съм сигурна.

— Познавам мъжете по-добре от теб, госпожо адвокат. Пада си по теб.

Виктория поклати глава. Не смяташе да води такъв разговор. Същевременно искаше да говори с Елена свободно и да спечели доверието ѝ. В края на краищата това беше причината да е тук.

— Виждам го в очите му — добави Елена. — Копнее за теб.

— Наистина не мисля, че е така.

— Няма значение. Ти обичаш друг. Кое то също така обяснява и Надя.

— Как така?

— Всичко, което направи. Проблемите, които има. Заради мъж е. Горката сладка Надя е влюбена.

— Наистина?

— Истинска любов. Искане да се омъжи за този човек и да започне отначало. Чист живот.

Виктория прецени думите си внимателно.

— Не съм сигурна, че ще е възможно, ако не разчисти кашата, която е забъркала.

— Ако имаш план как може да стане това, ще кажа на Надя и ще видим какво ще отговори тя.

23. КОД „ЖЪЛТО“

— Значи, Виктория, казваш ми, че Надя си е паднала по клиент?
— казах. — Няма ли да я изхвърлят от профсъюза на бардамите за такова нещо?

Виктория гризкаше кроасан. Двеста и шейсет калории и девет грама наситени мазнини според малкия етикет. „Старбъкс“, на Кале Очо — Осма улица. Беше си престъпление. Трябваше да сме във „Версай“, култовия кубински ресторант с френско име и сочни кексчета. Обаче беше едва 6 и 15 сутринта, а „Версай“ отваряше в осем.

— Надя е искала да напусне клуба, за да бъде с новия си приятел, обаче Горев не я е пускал. Задържал е паспорта ѝ и част от заплатата ѝ. Настоявал, че не може да напусне, преди да е работила там година.

— Може ли това да е мотив за грабеж и убийство?

— За бога, Джейк, ако говорим така, никога няма да я върнем.

— Просто разсъждавах на глас.

— Версията ни е: „Стреляла си при самоотбрана. Никой съд няма да те осъди за това. Никой съд няма и да изслуша делото, ако съдията ти даде имунитет по закона за правото да останеш където си“.

— Добра версия. Да видим дали ще ѝ допадне.

Захапах сандвича си с бекон и гауда, триста и петдесет калории, седем грама наситени мазнини.

— И е с този, за когото иска да се омъжи? — попитах.

— Така изглежда.

— Но Елена не иска да каже къде са?

— Поне не направо. Но намекна, че е в друг щат. Той бил турист и Надя го заговорила и го завела в клуба. После, вместо да изчезне с края на нощта, останала с него през уикенда и любовта разцъфнала.

— Колко трогателно. — Отпих глътка кафе. Силно, черно. — Някаква идея с какво се занимава той? Може би е бил на някакъв конгрес?

— Само, че има собствен бизнес и може би не се справя особено добре.

— Не ми казвай, че е лапнала по измамник. Изкусителката от бара става жертва на илюзионист мошеник.

— Ставаш циничен, Джейк.

— Ти си гореща жена, обаче имаш връзка от няколко години и не знаеш какви задници има по света.

Тя ме изгледа и продължи да похапва кроасана си като зайче.

— Какво? — попитах.

— Трябва да ти дам код „Жълто“.

— Какво по дяволите значи това?

— Флиртуваш с мен.

— Не.

— Браня се от мъжете от петнайсетгодишна, така че знам.

— О, братко мили! Мислиш ли, че трябва да се държиш с мен като Чарлтън Хестън?

Тя не схвана какво имам предвид, но пък и беше много млада.

— „Планетата на маймуните“ — добавих. — „Свали вонящите си лапи от мен, мръсна маймуно!“

— Каза го като човек, който го е чувал и преди.

— Какво толкова казах, освен че си гореща?

— Това е достатъчно.

— Добре. Вземам си думите назад. Не си гореща. Не си дори хладка.

— Добре. Споразумяхме се. Не ме сваляш?

— Напиши договор, ако искаш.

— Ще приема думата ти. Не си падаш по мен.

Положих всички усилия да прозвуча убедително.

— Дори не и в дъждовна понеделнишка вечер. Съжалявам, малката, не си мой тип.

— Който е?

— Не знам. Барманката ей там, която прави капучино с карамел.

— Тийнейджърка с татуировки на шията?

— Разбира се. И мотоциклетистки с големи цици с тесни бодита и къси панталонки. И жени, които ходят с изопнати клинове до супермаркета, за да си показват лакираните нокти на краката в секцията за замразени храни.

— Наистина?

— И осъдени жени, които нарушават правилата на гаранцията. Каквото и да е, само не адвокатките от висшата лига, които...

— Които какво, Джейк?

Въздъхнах дълбоко. Рамото ме болеше. Не можех да свия десния си юмрук. Бях уморен като псе, а тази наперена жена, която не можех да махна от ума си, ме въртеше на шиш. Беше адски умна. И интуитивна. Жените, отдавна съм убеден в това, са по-развитата част от вида хомо сапиенс и са постигнали някакво по-високо ниво на съществуване. Мъжете действат, като че ли току-що сме изпъззели от блатото, от нас капе кална вода, докато шляпаме по брега и търсим партньорка за секс. Ако няма, може и със затоплена от слънцето тиня.

— Виж, не мога да свалям жена, която има сериозна връзка с мой клиент — казах. — Никак не си падам по дами, които са напълно недостъпни. Би било глупаво и самоунищожително. Няма за какво да се тревожиш. Сега наред ли е всичко?

— Благодаря ти, Джейк. Сега трябва да се прибереш у дома, за да поспиш.

— Много късно е за това. — Допих си кафето. — Какво кафе обича Соломон?

— Силно, като теб. Защо?

— Хайде да вземем едно от онези големите, с безумната цена, и да тръгваме. Плюс малко курабийки, парче бананов хляб и една кифла. Закуската в ареста е гадна. Ял съм я.

— Много мило, но това не е летен ученически лагер. Няма да позволят да му занесем храна.

— Познавам офицер от охраната, който през сутрешните смени дежури на входа.

— И той ще ни пусне вътре с храна?

— Тя. И отговорът е „да“.

Виктория се усмихна порочно.

— Излизал ли си с нея?

— Винаги ми е харесвало как ме обискира. Но не се получи.

— Обаче продължава да ти прави услуги. Това говори добре за теб, Джейк.

— А... не е кой знае какво.

Тя се замисли за момент, после каза:

- Знаеш ли какво ми харесва в теб?
- Нищо не ми идва наум.
- Ти си по-добър човек, отколкото си мислиш, Джейк Ласитър.

24. НАДЯ И ФЕДЕРАЛНИТЕ (ЧАСТ ЧЕТВЪРТА)

Седмица преди убийството на Горев...

Офис на щатския прокурор за област Южна Флорида.

Относно: Разследване на клубове за шампанско в Саут Бийч, неизвестен извършител.

Дело №2014-73-В

Показания на Надя Делова

7 юли 2014 г. (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

7 юли 2014 г. (ПОВЕРИТЕЛНО)

В: (Прокурор Дебора Сколино) Техник ще ви покаже как работят микрофонът и записващото устройство, но преди това имам още няколко въпроса.

О: (Надя Делова) Защо ли не се изненадвам?

В: Как стигнахте до Съединените щати?

О: Със самолет, до Ню Йорк.

В: Полет Аерофлот 100? От Москва до летище „Кенеди“?

О: Предполагам, да.

В: Защо този полет? Защо не с „Трансаеро“ направо до Маями?

О: Николай Горев се занимава с полетите. Мога да го попитам, ако ви е важно.

В: Госпожице Делова, мисля, че знаете отговора.

О: Нет.

В: Добре. Да продължаваме. Всички момичета от бара летят с този полет, нали?

О: Удобен е. Излита рано сутринта, след десет часа каца в Ню Йорк по обяд местно време.

В: И винаги летят по две момичета, но никога не сядате заедно. Защо?

О: Горев знае.

В: Но вие не?

О: Така урежда полетите.

В: И когато кацнете в Ню Йорк, не се прехвърляте на полет за Маями?

О: Горев изпраща двама души с ван да ни чакат пред митницата. След това ни карат право до Флорида. Не спираме, освен за бензин и храна. Дори не и в Дисниленд.

В: А защо с кола? На летището сте. Няма ли да е много по-лесно просто да се прехвърлите на друг самолет?

О: Питате ме много неща, които не знам.

В: Не, Делова, задавам ви въпроси, на които не отговаряте.

25. ОРАНЖЕВ Е НОВИЯТ СОЛОМОН

Виктория беше с тъмносиня официална пола и подходящи обувки — „Прада“. Стив — нейният партньор в живота и професията, както тя бе обяснила на Елена преди няколко часа — беше с оранжеви арестантски дрехи.

Беше блед и отслабнал, така че изглеждаше още по-кльощав от обикновено. Тя се радваше да го гледа как яде сладките. Въпреки че беше прекарвал по ден-два в ареста за незачитане на съда, това сега беше различно. Започваше да му се отразява. Затворът не е място за нормални хора и Виктория страдаше заради любимия си.

— Благодаря ти, Вик. — Той отхапа от банановия хляб. — Страхотна изненада.

— Трябва да благодариш на Джейк. Идеята беше негова и той уреди да внесем всичко това тук.

Стив отпи кафе и му се наслади за момент, после погледна Джейк и попита:

— Тежка нощ, съветнико?

— Виждал съм и по-лошо — отговори Ласитър.

Тримата седяха до металната маса в клаустрофобичната стая за посещения на адвокатите. Гнусно зелените стени, студът вътре, разбира се, миризмата. Дезинфектант, който би могъл да вкусиш, след като прогори ноздрите и гърлото ти.

— Можеха да го убият — каза Виктория.

Чакаше го да каже: „Благодаря, Джейк“. Обаче не. Никаква благодарност. Не за това, че се е изложил на опасност, дори не и за кафето в ареста.

„Понякога Стив може да е истински задник“, каза си тя и добави:

— Джейк преживя много трудна нощ.

— Добре, разбрах — каза Стив накрая. — Ласитър е благороден и смел и умее да понася удари. Докъде съм стигнал аз тази сутрин при това положение?

Джейк разказа на Стив за момичетата от бара и как земята се продънила, когато споменал името на Надя в клуб „Анастасия“. Завърши с кратка версия как счупил носа, а може би и челюстта на бияча. Последва откритието, че Бижутера, споменат от Николай Горев, е „Бени“ — който наел частен детектив, за да открие Надя. Стив слушаше смълчан и се намръщи, когато чу как Джейк е взел Виктория в 4 и 30 сутринта.

След това Виктория разказа на Стив за срещата в църквата и за обещанието на Елена да се свърже с Надя и да опита да я убеди да се появи и да им помогне. И за своето: че ако Надя се върне, Виктория на свой ред ще ѝ помогне да уреди правните си проблеми, така че да може да замине на меден месец с американския си годеник.

Всички замълчаха за момент. Някъде забръмча зумер — гневен продран звук. След това се затръшна стоманена врата.

— Значи, в крайна сметка — каза Стив — Елена не ви е казала къде е Надя.

— Още не — отговори Виктория.

— Или как Бени Бижутера се вписва в цялата история?

— Елена твърди, че не знае нищо, освен че дал на всяко от момичетата по диамант. И че двамата братя Гореви се държали с Бени, като че ли той е босът. Момичетата смятали, че Бени може да е истинският собственик на клуба. Това е нещо, което трябва да проверим по-късно, нали, Джейк?

— Може да е от полза.

Соломон се мръщеше.

— Не виждам какво значение има това.

— Събираме фактите един по един — отговори Ласитър. — Може да стане така, че факт номер пет да даде смисъл на факт номер две.

— Благодаря за урока по аритметика.

„Стив днес като че ли е по-раздражителен от обикновено“, помисли си Виктория.

— А Елена каза ли какво точно разследват федералните? — попита Стив. — Защо са сложили слушалка на Надя?

— Не. Само Надя може да ни каже — отговори Виктория.

— Мисля, че тя не знае нищо — изсумтя Соломон. — Агентът, който я контролира, ѝ е обяснил само какво трябва да опита да

измъкне от Горев. Не ѝ е дал цялата картина.

— Дори и така да е, както каза Джейк, сега събираме фактите. Ще умуваме какво означават по-късно.

— А аз си мисля — отвърна Стив, — че вие двамата сте се забавлявали доста миналата нощ из града, без да постигнете някакъв особен резултат.

— Не е честно, Стив.

— Не беше кой знае колко забавно — добави Ласитър.

Стив се усмихна ехидно.

— Голямото приключение на Джейк и Вик.

О, как успяваше да я ядоса понякога любимият ѝ. Обикновено беше чаровен, остроумен и щедър, но когато играта не беше негова, можеше да бъде истинска досада. Сега, като че ли ревнуваше заради „нощните забавления“. Да не би да подозираше, че между нея и Джейк има нещо, когато всъщност нямаше нищо? Е, нищо, освен че бе обявила код „жълто“. И сънят, за който никога, никога нямаше да каже на Стив.

Ласитър се намеси:

— Соломон, сигурен съм, знаеш, че адвокатът изгражда защитата си както зидарят изгражда стена.

— Не знам, съветнико. Кажи ми.

— Тухла по тухла. Подравняваш всяка следваща по предишната. Заглаждаш хоросана на еднаква дебелина всеки път. И докато изградиш стената, минава време.

— Благодаря за урока. Ще ти се обадя, ако имам нужда от майстор.

— Стив, прекаляваш — намеси се Виктория. — Можеш да покажеш някаква благодарност към Джейк.

— Не, не — възрази Ласитър. — Всичко е наред. Това е затворническият блус, обаче нямам предвид песента на Лайтнинг Джонсън. Виждам го непрекъснато. Когато човек стои тук по двадесет и четири часа седем дни в седмицата, седмици наред, негодуванието се превръща в гняв. И посяга на най-близките си хора, на тези, които опитват да му помогнат. Не го приемам лично.

— Ти си голяма работа, Ласитър — каза Стив с целия сарказъм, който успя да мобилизира, а сарказмът за него беше като майчино мляко. — Обаче, честно, не виждам никакви особени резултати.

— Работим по различен начин, Соломон. Аз съм товарно добиче.

— По-скоро си мислех за кон с рало.

— За мен ти си падаш по показните изпълнения. Подскачаш от радост още преди да си сигурен, че си направил точка. — Ласитър стана от стола. — Значи така. Правя най-доброто, което мога, но ако имаш някакви идеи, нека ги чуем.

— Разбира се. Първо, престанете да търсите Надя.

— Защо? — попита Виктория.

— Постави се на нейно място. Тя застреля Горев.

— При самозащита. При сегашния закон за правото да останеш където си може дори да не се стигне до процес.

— Кой трябва да доказва правотата си при изслушване за имунитет по този закон?

— Обвиняемият, разбира се. Но само чрез представяне на доказателства.

— Вероятно е изхвърлила пистолета на Горев. Дори и да не е и да успее да го представи, как ще докаже, че е бил в ръцете му?

— С показанията си и с твоите показания.

— Не мисля така, Вик. Ако Надя изобщо се върне, то ще е за да ме посочи с пръст. Аз съм обвиняемият. Тя има имунитет от властите, заради мръсотията, заради която е трябвало да си сложи слушалката. Ще ме закове и ще си тръгне. Прав ли съм, Ласитър?

— Възможно е — отговори Ласитър. — Обаче не можем да сме сигурни.

— Защо ѝ е да надига глава в моя защита?

— Ще получи шанс да започне отначало — каза Виктория. — Влюбена е в американец, за когото иска да се омъжи. Иска да остави света, в който живее сега, зад гърба си. Какъв по-добър начин да започнеш по-добър живот от спасяването на невинен човек от обвинение в убийство?

— Колко мило! Ужасно мило, Вик, само че ние сме в реалния свят. Тази жена е професионална лъжкиня. Ласитър, ти познаваш улицата. Разкажи на моята любима за какво става въпрос. Теорията ѝ, философията ѝ за жената, която иска да започне отначало. Доста фантастично звучи, не мислиш ли?

— Целият живот звучи фантастично.

— Значи мислиш, че можете да накарате тази Надя да свидетелства в моя полза?

Ласитър не отговори веднага. По лицето му премина нещо, което Виктория не успя да разшифрова, но той обработваше информацията.

— Няма да я замъкнем в съдебната зала направо от улицата, защото така ще рискуваме да те закове. Ще говорим с нея. Ако подкрепи твоята версия, ще я използваме. Ако не, ще ѝ купим билет първа класа за където поиска. — Ласитър млъкна за миг и погледна Виктория. — Стига това да не представлява възпрепятстване на правосъдието.

— По-вероятно е да свършите всичката работа и после неволно да я пуснете в ръцете на властта — каза Стив. — Те не могат да я намерят, но вие двамата ще се справите.

В малката стая отново настъпи тишина. Най-накрая Виктория каза:

— Съжалявам, Стив. Джейк е защитникът тук и не можеш да го мачкаш както ти хрумне. Затова го наех.

Ласитър се заразхожда из стаята. От едната до другата стена правеше по три крачки.

— Е, Джейк? — подкани го Виктория.

Ласитър се облегна на бетонната стена и затвори очи. Виктория виждаше изтощението, което го бе обзело изцяло. Би трябвало да си е вкъщи, в леглото. Изражението му ѝ подсказа, че това, което смята да каже, няма да ѝ хареса.

— Ще действаме както казва Соломон. Преставаме да търсим Надя. Ако се обади Елена, ще ѝ кажем, че нямаме нужда от показанията на приятелката ѝ.

Това наистина я обърка. Защо Ласитър даваше заден?

— Какво ми казваш, Джейк?

— Ще се защитаваме с празния стол. Те имат експертизи, пистолет, пръстови отпечатъци. Ние имаме Стивън, който може да обясни стрелбата. Надя е била с ръкавици, застреляла е Горев, взела е пистолета му и е изчезнала. При заключителната пледоария ще соча невидима Надя, седнала на празен стол. И да става каквото ще.

Виктория беше стъписана. Предната нощ Ласитър едва не се бе простил с живота си, за да открие онази жена, а сега се обръщаше на

сто и осемдесет градуса, защото клиентът му, депресиран и раздразнителен, му бе казал да постъпи така?

— Какво ти става, Джейк?

— Адвокатът трябва да слуша клиента си толкова внимателно, колкото слуша и любовницата си. Соломон, това би могло да стане едно от правилата ти.

— Говори по-конкретно, Джейк, моля те — настоя Виктория.

— Ти си прекалено близо до всичко това, за да си обективна. Заради това беше добра идея да наемеш мен. Или друг, без значение. Аз чувам какво казва Соломон, а ти не чуваш.

— Продължавай.

— Зарежи идеята да призовем Надя като свидетел. Соломон не иска даже и да говорим с нея, защото е наясно какво ще каже.

— Ние търсим само истината.

— Понякога истината ти осигурява свобода. Понякога — доживотна присъда.

— Джейк, нали не казваш, че...

— Както казват хората, любовта е сляпа. Най-малкото е късогледа. Може да има само една причина Соломон да е толкова сигурен, че Надя няма да иска да ни помогне. Не тя е застреляла Николай Горев. Направил го е той.

— Не, не е! Каза ни само, че... — Виктория рязко се обърна и се втренчи в Стив, но той гледаше Ласитър. Безизразно.

— Стив, кажи ми истината — подкани тя.

Стив мълчеше.

Ласитър също.

Двамата се гледаха втренчено. Никой не мигваше. В тишината между тях като че ли се появи някакво разбирателство.

— Стив! Кой застреля Горев? — настоя Виктория.

— Не отговаряй, Соломон — каза Ласитър. — Справяш се отлично.

Виктория онемя. Имаше чувството, че главата ѝ е пълна с пясък.

Ласитър не откъсваше очи от Стив.

— При първата ни среща ти ми каза, че не си стрелял по Горев, че е стреляла Надя. Слава богу, казал си същото и на ченгетата. Ще те изправа пред съда и ще те накарам да повториш всичко това под клетва. Ако изведнъж промениш мнението си, нека си остане за теб. Аз

не мога да предложа показания, за които знам, че са неверни. Не е етично. Това е едно от онези проклетите правила, които спазвам.

— Съгласен съм — обади се Стив. — И какво още?

Виктория имаше чувството, че ще припадне. Само това би могло да ѝ се случи, като слушаше Ласитър, за когото, изглежда, нямаше никакво значение дали клиентът му наистина е извършил убийство, или не.

— Както казах, ще използваме празния стол. Щатът няма да си направи труда да доведе Надя в съда. Аз ще разкажа през какви перипетии сме минали, за да я открием. При кръстосания разпит ще накарам Бариос да признае, че съм ял бой, докато съм се опитвал да я намеря. Самият той, по дяволите, бърса кръвта от ризата ми.

— Получавах гласа ми — каза Стив.

Виктория почувства, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Двамата мъже в живота ѝ заговорничеха да се забъркат с лъжесвидетелство. Ласитър просто трябваше да се преструва, че не знае, че е.

— Искаш ли да чуеш заключителните ми аргументи? — попита Ласитър и отново започна да крачи.

— Разбира се — отговори Стив. — Дай накратко.

— Къде е единствената свидетелка, която може да опровергае твърденията на клиента ми? — избумтя с най-добрия си баритон Ласитър. Спря и посочи стола, от който беше станал. — Ето я! Какво? Не я виждате? Ами разбира се. Щатът не я доведе пред вас. Защо? С всичките ресурси, с които разполагат, можеха да я доведат тук, ако е само невинен свидетел на престъпление. Може да има само една причина този стол да е празен. Избягала е, защото тя е убила жертвата. Няма да се доближи до тази съдебна зала, защото тя е натиснала спусъка, отнела е живота на Николай Горев и е натопила клиента ми за убийството. Видяхте, че Стив Соломон се изправи, сложи ръка на Библията и се закле да говори истината и само истината. Чухте показанията му и видяхте как беше подложен на ожесточени кръстосани разпити, но не чухте и дума от свидетелката, която би могла да опровергае думите му.

— Харесва ми — отбеляза Стив.

— Чудесно. Ще използваме това, с което разполагаме. Имаме шанс.

— След всичко, което ми наговори за правосъдието, наистина ли нямаш проблем с това, Джейк? — попита Виктория.

— Да, по дяволите. Мисля, че мога да спечеля делото. Може да изведе убиец от съдебната зала. Тогава ще си измия ръцете, ще пийна малко „Джак Даниелс“ и ще се преместя във Върмонт.

Тогава Виктория се разплака истински.

26. ТЯ Е ПО КЪСИ КЪСИ ПАНТАЛОНКИ

Виктория каза, че ще се прибере от ареста с някоя от новите фирми — „Юбер“ или „Лифт“ — така че казах „довиждане“ на влюбените гълъбчета и подкарах към малката си къща на Поинсиана.

Баба ме чакаше в кухнята и режеше на тъничко кочани млечна царевица, за да ги пусне в димяща тенджера овесена каша. Парче пармезан очакваше да бъде настъргано, няколко пера пресен лук също щяха да отидат вътре. Напоследък баба готвеше засукани неща.

Погледна физиономията ми и попита:

— Да не си опитвал да целунеш котарак нощес?

— Нещо такова, бабо.

— Ще ти сложа билки на драскотините. Изобщо няма да питам как изглеждаш под дрехите.

— Съжалявам за костюма, бабо.

— Знаех си, че са пари на вятъра. Все едно да obuеш гащи на магаре.

Посегнах към кафеварката, но тя ме плесна по ръката.

— Трябва ти сън.

Не възразих. Изядох си кашата с някакви маслени бисквити, от които буквално капеше масло, благодарих на баба, отидох в стаята си и се строполих на леглото с дрехите. Спах до следобеда. Когато се събудих, се чувствах по-зле, отколкото преди да легна. Всичко ме болеше.

Глътнах шест аспирина, взех душ, обух избелели спортни гащета и нахлузих тениска с надпис: „Може да съм стар, но трябва да слушам всички готини банди“. Бях сам в притихналата къща — единственият звук беше тихото шумолене на таванните вентилатори. Кип беше на летен лагер с отбора. Баба или беше на пазар с колелото си, или беше излязла да лови риба наблизко. Имаше си свое място под моста, който свързва Леджун Роуд с Кокоплъм Съркъл, и най-вероятно щеше да се върне с една-две рибки.

Пуснах телевизора и намерих програмата с кънтри музика. Заслушах как Патси Клайн пее „Крейзи“ с онзи трептящ гласец, от който ти се приисква да я прегърнеш и да я предпазиш от този жесток свят.

Докуцуках до задния двор и се проснах в завързания между две палми хамак. Беше облачно, влажно и горещо. Палмовите листа висяха като пране на въже, навлажнени като конска сбруя след тренировка през август. В далечината бумтяха гръмотевици.

Отново ми се приспа. И сигурно съм заспал, защото сънувах как над футболното игрище във Вермонт пада хубав сняг. Аз тичах през терена по анцуг със свирка, окачена на врата, и виках на малките ми ученици с тънички ръце и крака като сламки: „Бързай! Бързай! Бързай! И, за бога, удари някого!“.

Тогава чух името си.

— Джейк? Джейк? Буден ли си?

Отворих очи. Виктория седеше на дървения люлеещ се стол на верандата, на няколко метра от хамака ми. До нея, на масата — стара дървена кръгла масичка, която баба беше изчистила с шкурка и боядисала — имаше бутилка „Джак Даниелс“ и две чаши. Бутилката беше пълна, така че май я беше донесла тя.

— Здравсти! — Надигнах се. Това беше най-остроумното нещо, което ми дойде наум.

— Как се чувстваш?

— Отлично.

Тя посочи уискито.

— Лед?

— По-добре без.

Тя наля двете чаши до половината. Не си представях Виктория да си пада по бърбън. Може би маргарити или други коктейли. Може би мохито с прясно направен сок от тръстика и смлени листенца мента. Тя обаче отпи голяма глътка „Джак Даниелс“, така че трябваше да я настигам. Първият вкус беше златна топлина в гърлото, успокояваща тяло и душа.

Беше с къси бели панталонки. Много къси къси панталонки. Сандали платформи, кръстосани глезени, опасани с каишки, които стигат до средата на прасеца и с които жената прилича на римски гладиатор. Не и Виктория обаче. При нея те просто бяха акцент на

дългите ѝ от пода до тавана крака с прекрасно оформени прасци. Пилатес или вдигане на тежести, предположих. Беше с прилепнало розово бюстие, което показваше добре оформени рамене и малки, дръзки гърди. С две думи, като че ли моделка от висшата мода беше решила да се отбие на питие в задния ми двор след работа.

— Обичам Стив и се възхищавам от теб — каза тя между две глътки.

— Чувам да се задава едно „но“.

— Но и двамата ме вбесявате. Стив ме излъга! Как бих могла да го преглътна?

— Това е между вас двамата. Не ме намесвай там.

— Така ли? Ами тогава да поговорим за стратегията ти, която някак си се основава на лъжливата версия на Стив.

— Какво предпочиташ да направя? Да се оттегля, защото клиентът ми може да е виновен?

— *Може* да е виновен? Ти каза, че е убиец!

— Не. Аз казах, че е застрелял някого. Не всеки, който е застрелял някого, е убиец. Възможно е дори да не е престъпник.

Тя довърши питието си.

— Говориш за самозащитата.

— Тя е една възможност.

— Или защита на друг. В този случай Надя.

— Втора възможност.

— „Остани където си“.

— Номер три.

— И винаги може да е инцидент.

— Малко вероятно, но, да, може.

— Или невменяемост.

— Забравих за това — признах.

— Вместо да казваш на Стив да мълчи, защо не научиш цялата история и защо не го защитаваеш на базата на това, което наистина е направил?

— Вече го обсъдихме, Виктория. По две причини. Първо, трябва да го защитаваме на базата на това, което е казал на ченгетата. Иначе ще го въртят на шиш по време на кръстосаните разпити и заради променените показания ще загубим. Второ, ако ми каже, че е застрелял

Горев и не е имал основателни причини, няма да мога да го изправа пред съда и да искам от него да твърди друго.

— Знам, знам. Единственото етично правило, в което си се вкопчил.

— Като удавник за парче стиропор.

— Мразя играта, която трябва да играем. И си мислех, че и ти я мразиш.

— Мразя я, но не аз правя правилата. Просто опитвам да си върша работата, без да удрия никого след съдийската свирка.

— Помниш ли какво ми каза в деня, в който те наех?

— Май споменах, че хонорарът ми трябва да бъде платен авансово.

— Попита ме: „Разочарова ли те фактът, че почти всички обвиняеми са виновни?“.

— И ти отговори, че зависи от територията. Беше права. Аз само изпусках парата. Когато си блъскаш главата във вратата на съда толкова много години, няма начин да не ти се отрази. Истината обаче е, че ако представлявах само невинните, щях да умира от глад.

— Днес, в ареста, като че ли се радваше. Защото Стив може и да е виновен, а ти имаш начин да го измъкнеш. Един вид, и калпав адвокат може да измъкне невинен клиент, но...

— Всъщност не може.

— Но трябва да си великият Джейк Ласитър, за да постигнеш голяма оправдателна присъда за виновен човек.

Надигнах се от хамака, отидох до верандата и отпуснах болното си тяло на стола до Виктория. Спускаше се мрак, на фона на сребърните облаци в далечината проблясваха мълнии.

— Започваш да ме тревожиш, Виктория. Ще можеш ли да седиш до мен в залата и да ми помагаш за това дело?

Този ден виждах за втори път очите ѝ да се пълнят със сълзи.

— Не знам.

— Започна този разговор с думите, че обичаш Стив. Това е ключът. Началото и краят. Ако се замислиш над това, всичко ще е наред.

По бузата ѝ се търколи сълза.

— Мисля, че Стив е спал с Надя.

— Той ли ти го каза?

— Разбира се, че не.

— Елена ли ти го каза?

— Не.

— Тогава какво се върти в ума ти? Защо му е на Стив да ти изневерява?

— Защото е мъж, а мъжете са задници.

— Добре, признавам това. Обаче подозирала ли си го някога в подобни неща? Хващала ли си го?

Тя избърса сълзите си с ръка.

— Не. Но преди да се срещнем той беше от онези ергени, които имат страх от обвързване и които сменят жените през ден.

— Това има изтекла давност. — Докато говорехме, водех вътрешна борба. Част от мен искаше да торпилира връзката им, но подобратата част ме караше да говоря каквото мисля. — Това е само някаква женска интуиция.

Тя си наля пак.

— Не се дръж като всезнайко.

— Казвам само, че нямаш доказателства. Виктория, тези два дни наистина бяха тежки. Трябва да се прибереш, да поспиш, после да се заемеш с онези папки, в които отбелязваш с цветни маркери.

Тя отпи глътка уиски и затвори очи, за да се наслади на вкуса му.

— Имал си сериозни връзки, нали?

Реших, че знам накъде бие, и не исках да участвам. Пазя личния си живот, особено смущаващите моменти.

— Разбира се. Бил съм с няколко жени, които трябваше да са сериозни.

— Стига, Джейк. Не се шегувам.

— Да, имал съм връзки. И какво от това?

— Изневерявал ли си?

— Когато имаше проблеми във връзката и когато бях млад и глупав, вместо да опитам да реша проблема... да, отдръпвал съм се.

— Което доказва думите ми. Преди да се случи това, със Стив често се карахме. Част от близостта помежду ни се загуби.

— Случва се с всички. Освен това, знаеш ли какво? Ако сте свързани и се обичате, както се обичате вие, след време всичко се връща на мястото си.

— Може би е твърде късно.

— За бога, Виктория, събираш две и две и получаваш пет. Стив не ти е изневерил с онова момиче от бара.

— Защо си толкова сигурен?

Не исках да отговарям, но просто го изпуснах:

— Защото аз не бих го направил.

— Какво?

— Сама каза, че двамата си приличаме много. Със Соломон. Честно, не го виждам, но може и да си права. Аз не бих ти изневерил с бардама или с която и да било друга, не би го направил и Соломон.

Виктория отпи продължително. Твърде дълго, ако питате мен. После каза:

— Вдигам жълтия код.

— Което означава?

— Код зелен, Ласитър.

— Означава ли това, каквото си мисля, че означава?

— Не изглеждаш никак зле.

— А ти си красива и го знаеш. И какво? Докъде ще стигнем?

— Искаш ли да го направим?

Засмях се, защото беше... ами да, по дяволите, прозвуча смешно в устата на тази невероятна, умна, леко пийнала млада жена, която беше влюбена в клиента ми.

— И къде ще стане това? В местното автокино?

— У дома. Мъжкият обитател е неразположен.

— И като го направим, след това какво, колега?

— Защо да не караме стъпка по стъпка? Да видим какво ще се получи. И двамата сме възрастни хора.

— Не, не сме. Ти си шестнайсетгодишна ученичка, която флиртува с капитана на футболния отбор, защото си мисли, че този, когото наистина харесва, е целунал една от мажоретките под трибуните за зрители.

— Отхвърляш ли ме? Никой мъж никога... — Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Беше време, когато не бях достатъчно мъж, за да кажа „не“. Тези дни са минало и вече не участвам в секс за отмъщение. Така утре няма да се събудим, мразейки се взаимно и самите себе си.

— Вече те мразя, задето ме отблъскваш.

— Утре ще ми благодариш. Виж, нуждая се от теб. Стив наистина се нуждае от теб. И когато всичко това свърши, ще седнем на питие — за предпочитане кафе — и ще се смеем за тази вечер.

Тя бутна чашата „Джак Даниелс“ настрана. Явно си даде сметка, че вече няма нужда да се освобождава от задръжките си.

— Значи пак се залавяме за работа?

— Възможно най-рано, утре сутринта.

— Искам да намеря Надя.

— Защо? За да я питаш дали е спала със Стив?

Виктория поклати глава.

— Чисто професионално. Стратегията ни от самото начало беше да я открием.

— Не слушаш ли? Стратегията ни се промени. Няма Надя.

Виктория стана от люлеещия се стол и придърпа надолу крачолите на късите си панталонки, защото се бяха впили в чатала ѝ.

— Обади се Елена. Иска да се срещнем утре вечер след работа. Мисли, че Надя ще разговаря с нас по телефона.

— Нямам интерес.

— Както искаш. Ще отида сама.

— Допускаш чувствата да влияят върху преценките ти.

— Ти прави каквото смяташ за редно. Аз ще правя каквото аз смятам за редно.

— По дяволите, Виктория! Не става така. Този процес има един шеф. Аз. Имаме една стратегия. Моята.

— Ако промениш решението си, ще се срещнем на брега, до Десета улица.

— Посред нощ.

— Когато тя приключи работа, около четири сутринта.

— Това е само на няколко пресечки от „Анастасия“. Алекс Горев не може да не знае, че Елена и Надя са приятелки. Като нищо ще пусне някой да проследи Елена.

— Ще ти се обадя, за да ти кажа какво съм научила.

— Няма да съм наблизо, за да те защитя — предупредих.

— Не е и нужно.

С това Виктория Лорд скочи от задната ми веранда, направи няколко несигурни крачки с безкрайно дългите си крака, сви зад ъгъла на къщата и изчезна.

27. ГРОБИЩЕТО И ГЕНЕРАЛ КЪСТЪР

Към седем си бях изпил кафето — силно еспreso — и правех крос на юг по Леджун. Мислех си за Виктория Лорд и Стив Соломон, за мистериозната Елена и за изчезналата Надя. Днешният проблем беше прост. Трябваше да работя по получаването на материалите по делото от щатския прокурор. Вместо това се безпокоях за Виктория и опитвах да реша какво да направя вечерта.

Ако Соломон беше проблемен клиент — какъвто несъмнено беше — Виктория щеше да е ненадежден партньор в делото. Отказваше да ме слуша. Започваше да изпълнява своя собствена програма. Онова, което бе намислила, щеше да е опасно за нея... но и за делото. И в момента, докато маратонките ми шляпаха по тротоара, се безпокоях повече за нея, отколкото за „Щата срещу Соломон“.

„Боже, какво говори това за мен? Като адвокат и човек?“

Реших да я пропъдя от мислите си и да се съсредоточа върху трудното си дишане и болките в тялото. Бях с найлонов костюм за потене с еластични маншети на китките и глезените, за да увеличават телесната температура. Опитвах да изпотя шампанското, водката, уискито и останалите токсини от живота си. Нека е ясно — само луд човек може да прави това в Маями през лятото, което трае горе-долу от май до ноември. Дори рано сутринта горещината се надига от тротоарите като парата от решетките на метрото в Ню Йорк. И проблемът не е толкова жегата, колкото влагата.

Минах по моста над канала към Кокоплъм Съркъл. По гърба ми и в цепката на задника ми се стичаха реки от пот.

Свих надясно и се насочих на запад, по „Сънсет“. Сив рейндж ровър ме последва по кръга и намали скоростта до скоростта на бягането ми. Спомних си подобния джип на бензиностанцията и по „Джулия Татъл“, в нощта, когато се срещнахме с Елена в руската църква. Присвих очи и опитах да видя нещо зад плътно затъмнените стъкла, но не различих човешки очертания. Можеше да е мъж, жена или добре обучено шимпанзе. Тогава, вместо да ме изпревари и да

продължи напред, джипът направи обратен завой и се насочи на изток, по „Сънсет“. Проследих го с очи, но залезът ме заслепяваше и не успях да видя номера. Шофьорът можеше да е някой от биячите на Горев, тръгнал по следите ми, за да го отведе при Надя. Или някой от следователите на щатски прокурор Пинчър, който се опитва да ме сплаши. Така или иначе, нищо не можех да направя по въпроса.

Продължих напред, минах Алманса и Миндейо, после свих вляво по Едуин Роуд и... ето го.

Гробището Пайнуд. Ходя там, за да мисля.

Една от големите малки тайни на Южна Флорида — Маями и околните градчета са млади. Няма църкви на по триста години или чудати къщи от времето на Революцията. Имаме обаче гробището Пайнуд, в което са останките на пионерите от средата на деветнадесети век.

Това не е гробище с подравнени морави. Това е естествена гора от груби палми, борове и всякакви други дървета с усукани клони и стебла. В резултат мястото е почти винаги сенчесто, а във ветровитите дни — каквито има доста — бризът шумоли в листата.

Минах по килима от борови иглички и се изпънах на дървена пейка пред гроба на ветеран от Испано-американската война.

Замислих се.

Въпреки това, което бях казал на Виктория — че няма да съм там, за да я предпазя — как бих могъл да не отида? По принцип крайбрежието е безопасно. Все пак нощем има крадци, изнасилвачи и понякога дори ченгета, които се напиват и мачкат заспали (или правещи секс) туристи с АТВ-тата си. Наистина. Случи се съвсем неотдавна.

Би трябвало да мисля за делото. Разсъждавах как и защо Надя е накарала Соломон да отиде с нея. Дали е планирала да ограби Горев от самото начало? Знаел ли е Соломон? И ако тя е донесла оръжието, как така Соломон е застрелял Горев?

По дяволите! Не знаех отговорите и в тази гореща сутрин не давах и пет пари за тях.

Надигнах се от пейката и се приготвих да тичам до вкъщи, за да взема студен душ. Е, поне хладен. Водата от чешмата ни изобщо не е студена. Преди да изляза от това спокойно място, за да се върна в истинския свят, минах покрай две стари надгробни плочи — на войник

на Конфедерацията, от Тенеси, и на войник на Севера, от Масачузетс. След това покрай два гроба на деца „Бебе Мери“ и „Бебе Джеймс“. Толкова често в наши дни и толкова адски тъжни.

В главата ми се появи тревожна мисъл. Може би заради гробището. Може би защото отнесох боя преди две нощи. Или дори заради чувствата ми към Виктория, които се налагаше да изследвам и да определя ясно, дори пред самия себе си.

„Защо толкова се тревожа за Виктория? Защо мисля за нея повече, отколкото за делото?“

Добре, да погледнем логично. В практикуването на правото нищо не е по-важно от принципа: клиентът винаги е на първо място.

И на теория, и на практика поведението ми винаги е било подчинено на него. Преди много години се изправих в централната съдебна зала на старата федерална съдебна палата — позлатени полилеи, мраморни колони, дървени ламперии, високи тавани. Никакви натруфени и тежки думи не могат да опишат разкоша на тази зала. В онзи ден положих клетва за приемане в адвокатската колегия, с която обещах да спазвам конституцията.

Гледах сериозно на тези думи. И сега е така. Шестата поправка, гарантираща правото на защита, означава — според мен — *дяволски добър* адвокат. Адвокат, готов да понесе удари заради клиента си и може би да нанесе някой и друг в отговор. В това отношение си приличаме със Соломон. Той се гордее, че е бил наказван за неуважение към съда заради сблъсъците си с прокурори, съдии и свидетели. Какво каза първия ден, когато се срещнахме?

„Адвокат, който се бои от ареста, е като хирург, който се бои от кръв.“

Тогава го упрекнах. Може би заради напереното му и нафукано поведение, но в никакъв случай заради отношението му към работата, с което съм съгласен. И сега мислех за приятелката му... а не за делото му. Виктория Лорд ме привличаше по начин, който нарушаваше принципите ми. Можех поне да се потупам по рамото, задето не се бях поддал на породената от уискито фронтална атака. Каква самоненавист би предизвикало това нещо!

Ами довечера и през нощта? Толкова късно, почти сутрин — и намерението на Виктория да се срещне с Елена на брега? Как бих могъл да я оставя да отиде сама?

След тези разсъждения взех решение. Имам лиценз от щата Флорида за носене на скрито огнестрелно оръжие. От друга страна, кой няма? Имаме около деветстотин хиляди граждани с право да носят скрито оръжие — най-много в страната. Ясно ли ти е, Тексас?

Както и да е, имам деветмилиметрова берета. Така че довечера, много късно, възнамерявах да мушна пистолета в раменния кобур под лекото спортно сако и да оседлая стария си жребец, за да последвам Виктория на брега.

Поради някаква причина си спомних за генерал Джордж Армстронг Къстър, който един ден през 1876 година яздел през равнините на Монтана с кожените си панталони. Представях си генерала, с колт 45 на бедрото, начело на шестстотин войници с карабини. Представих си как си е мислел: „Какво би могло да се обърка?“.

28. ПОКЕР С ФЕДЕРАЛНИТЕ

Час след като излязох от гробището попаднах 138 години в бъдещето. Това ще рече, че отидох с колата до офиса си на Саут Бийч, на петнадесет километра разстояние. Не обичам засукани офиси. Нямам дебели мокети или мраморни плочи, нямам и изглед към океана. Аз съм на втория етаж на заобиколена от суша сграда, над кубински ресторант, който се казва „Хавана Банана“. Като се качвам по стълбите всеки ден, ароматът ми казва какъв ще е специалитетът за обяд. Днес е *carne asada* — най-общо казано, стек, маринован в зехтин, чесън и люти чушки халапеньо. Обичам го.

Хорхе Мартинес, собственикът, ще ми качи порция горе дори и без да му поръчвам. Разбира се, никога не искам да ми плаща, когато се бори с Департамента по здравеопазване за повтарящи се санитарни нарушения. Преди години го спасих от личен провал, като му дадох много мъдър съвет по времето, когато първият му ресторант изплува с корама нагоре.

— Обяви фалит — казах му тогава.

— Но мечтата на живота ми беше да предлагам бързи специалитети с охлюви.

Най-накрая се убеди, че охлювите няма да го изстрелят в небесата, сгъна платната и отвори „Хавана Банана“, който печели доста добре, когато покрай вкусните хлебчета не разпространява салмонела.

Влязох в кантората си най-горе и открих, че секретарката ми, Синди, не е на мястото си. Не се изненадах. Често, когато закъснеех, тя се отправяше към плажа. Не очаквах обаче в малката приемна за изчакване с два стола да заваря жена. Беше с делови костюм в пепелявосиво. Плътено сиво. Без тънки бели райета. И строги черни обувки. В краката ѝ имаше обикновено кожено куфарче. На около четиридесет, с къса кестенява коса, която нямаше нужда от много грижи. Понякога идват клиенти без предварителна уговорка, но добре

тренираните ми инстинкти ми подсказаха, че тази жена не е престъпник.

— Господин Ласитър? — Беше отчасти въпрос, отчасти обвинение.

За щастие, бях облякъл спортно сако над памучните панталони и раирана риза с дълги ръкави. Понякога отивам в офиса по чехли, с торбести къси гащи и фланелка с надпис: „Полицай, кълна се пред Натряскания, че не съм Бог“. Е, осъдете ме.

— Аз съм. Освен ако не ми носиш призовка.

— Аз съм Дебора Сколино. Помощник федерален прокурор.

— Уф... надявах се да си обрала банка или поне да те съдят за мошеничество.

Това не предизвика усмивка на лицето на помощник федерален прокурор Сколино.

— Може ли да поговорим? — попита тя.

Въведох я в светая светих. Обикновен кабинет. Бюро, кожен стол за мен, няколко етажерки с недокосвани правни трактати и два стола за клиентите с твърди облегалки. Никакви дипломи по стената. Дипломата ми от университета е на стената в банята, у дома. Там покрива пукнатина в мазилката и ми напомня за трудно доловимата връзка между закон и справедливост всеки път, когато пикая.

Седнах зад бюрото си. Тя седна с прибрани крака на един от столовете за клиенти, тапицирани с изкуствена кожа.

— Полицията на Маями казва, че сте предизвикали сериозни проблеми в клуб „Анастасия“ преди две вечери — започна тя.

— О, значи така казва?

— Изглежда, издирвате момиче, което работи за клуба. Надя Делова.

— Да не става дума за доверената ви информаторка? Зле обучената млада жена, която сте оборудвали с микрофон и сте изпратили в бърлогата на руски гангстер?

Опипвах. Кой друг би могъл да бъде, ако не жената срещу мен?

Тя ме изгледа с ледената физиономия, на която, изглежда, ги обучават във федералното училище за бюрократи.

— Не мога нито да потвърдя, нито да отрека дали госпожица Делова е била доверен информатор на федералното правителство.

— Фактът, че си тук обаче означава, че разследването не е приключило със смъртта на Николай Горев.

— Не мога нито да потвърдя, нито да отрека съществуването на подобно разследване.

— И сега се интересуваш от брат му Алекс.

— Не мога нито да...

— И може би от Бени Бижутера.

Тя отвори уста, но оттам не излезе и звук. Просто престана нито да потвърждава, нито да отрича, и премигна два пъти. Бих искал да поиграя покер с тази жена.

— Бени Бижутера — продължих. Кукичката на въдицата ми се поклащаше във водата. — Доста интересен тип.

Може пък и да е бил интересен. Нямах никаква представа.

— Какво знаете за Бени? — попита тя, неспособна да се сдържи.

„Не кой знае какво, но изражението ти току-що ми каза, че е важна част от пъзела с Горев.“

Обичам тази част от играта. Помощник федерален прокурор Сколино мислеше, че задава въпрос, но всъщност отговори на един от моите въпроси. Реших да сложа нова стръв на кукичката.

— Бени, момичетата от бара, диамантите. Страхотна история.

И това беше горе-долу всичко, което знаех за това нещо.

— Знаете за диамантите? — Ако прокурор Сколино досега изглеждаше невъзмутима, сега доби откровено стъписан вид.

— Всички знаят — върнах топката по крилото.

— Разбира се, че не е така. Знаете ли как диамантите са стигнали до Маями?

— Всъщност това не ме вълнува никак.

Започвах да сглобявам късчетата. Бижутера. Диаманти. Руснаци. И въпроса на Сколино: „Знаеш ли как диамантите са стигнали до Маями?“. Най-вероятно заради това бяха изпратили Надя при Николай Горев.

Значи не беше никакво си разследване за дребно мошеничество, заради момичетата и кредитните карти на клиентите на клуба. Тук се преследваше контрабанда на диаманти.

Нужна ми беше още информация. Например кой, по дяволите, е Бени Бижутера и къде да го намеря? Пак пуснах въдицата.

— Ще имаш ли нещо против, ако разговарям с Бени Бижутера?
— попитах.

— Разбира се! В никакъв случай!

— Не можете да ме спрете.

— Не, но можете да отидете до неговата...

Млъкна. По лицето ѝ пробяга мисъл. О-хо! Тя току-що беше открила, че държа само чифт двойки.

— Не знаете кой е Бени Бижутера — каза. — Не знаете дори второто му име.

Пуснах най-голямата си нахилка.

— Не мога нито да отрека, нито да потвърдя...

— Е, аз определено няма да съдействам за провалянето на федерално разследване.

— Разбира се, че не — съгласих се.

— На ваше място, господин Ласитър, щяха да проявявам особено внимание по отношение на всичко, което би могло да се изтълкува като възпрепятстване на правосъдието.

— И през ум не ми минава да го възпрепятствам. Всъщност всеки ден правя две неща. Мия си зъбите и поддържам Конституцията.

— Господин Ласитър, това сарказъм ли беше?

— Що за въпрос?

— Когато работех като помощник на федерален съдия, тя ми каза, че съм лишена от чувство за хумор и дори от способността да определям кога другите хора се шегуват.

— Значи си точно скроена за професията си — отвърнах. — Федерален про-ку-рор.

— Това беше шега, нали?

— Ако искаш да е. Благодаря, че се отби да ме заплашиш.

— Нямаше заплаха, господин Ласитър.

— Тогава, за протокола, не преча на вашето разследване. Помагам му.

— Как, за бога?

— Не си ме попитала, но това е всичко, което знам. Най-добрата приятелка на Надя, друго момиче от бара, ми каза, че няма понятие къде е Надя.

Да излъжа федерален прокурор винаги ми оправя настроението.

— Това ли е всичко?

— Твой ред. Какво знаеш ти?

— Нищо, което бих могла да споделя пред вас.

— Имаш едно предимство пред мен, прокурор Сколино. Тя ме погледна с недоверие.

— Срещата си Надя, нали? Или не можеш нито да потвърдиш, нито да отречеш?

Тя сви рамене и за първи път изостави механичния отговор.

— Разбира се.

— Разговаряли сте. Успяла си да прецениш що за човек е. Може ли да ѝ се вярва. Заслужава ли доверие.

— Да. Така е.

— И мога да се обзаложа, че през годините си подлагала на разпити и кръстосани разпити много свидетели.

— Да. Стотици.

— Без да разкриваш никакви тайни, застрашаващи националната сигурност, какво можеш да ми кажеш за Надя?

— Нищо!

— Не искам да знам какво ти е казала. По-скоро ме интересува ти повярва ли на това, което ти каза?

— Надя каза много неща за Николай Горев, които определено бяха истина. Когато обаче стана дума за Бени Бижутера, започна да увърта.

— И...?

— Вие сте едър мъж, господин Ласитър. Колко? Сто и двадесет килограма?

— Ще ми се. Напоследък се смалих до осемдесет-деветдесет.

— Вярвам на Надя. Делова толкова, колкото бих могла да ви вдигна и да ви хвърля надалече. Тя знае доста неща за братята Гореви и Бени Бижутера и ако ми каже истината, ще успея да разбия много сериозна международна...

— Да?

— Не е ваша работа.

— Струва ми се, че поемаш сериозни рискове, прокурор Сколино.

Тя чакаше, така че я информирах:

— Опитваш се да спасиш проваленото си разследване, обаче ако Надя се появи и свидетелства по делото срещу Соломон, целият свят

ще научи за федералния гаф, довел до смъртта на Николай Горев. Не можете да допуснете това да се случи, което означава, че ви е нужно съдействието на щатски прокурор Пинчър. Значи питам се, какво ли замисляте с Пинчър? Каква конспирация на суверени тече в сенките?

— Никаква, уверявам ви.

— Тогава вие двамата трябва бързо да се заемете с нещо такова. Защото ми осигурихте тема за защитната ми теза. Стив Соломон не е отговорен за смъртта на Горев. Нито пък Надя Делова. Отговорността е твоя, прокурор Сколино. Отговорността е на федералното правителство. Изпращате едно бедно момиче в леговището на руски мафиот. Или сте й дали пистолет, или...

— Няма такова нещо!

— ... или самата тя е смятала задачата, която сте й поверили, за достатъчно опасна, за да има нужда от пистолет. Тя не е обучена както трябва, не е наблюдавана както трябва и е напълно неподготвена за това, което сте очаквали от нея, в резултат на което е умрял човек.

— Това е нелепо. — По шията й избиха розови петна. Като че ли й въздействах като отровен бръшлян.

— Очаквайте призовката ми. Вие сте свидетел на защитата, прокурор Сколино.

— Ще поискаме отказ.

— Правата на клиента ми за честен процес имат превес над нуждата ви от секретност. Искането се отхвърля.

— Имате скрупули колкото улична котка.

— Благодаря. Чувствай се свободна да дадеш на Пинчър идея за защитната ми пледоария. Той винаги се е стремил да се мазни на федералните. Може би двамата ще измислите нещо, което няма да ти струва кариерата.

Тя помълча известно време, после попита навъсено:

— Какво искате?

— Сделка, която да ме удовлетворява. Вие ще държите Надя настрана от съдебната зала, аз ще опазя Соломон настрана от затвора.

— Това се нарича изнудване, господин Ласитър.

— Не, не се нарича така. Нарича се адвокатска защита.

29. НАДЯ И ФЕДЕРАЛНИТЕ (ЧАСТ ПЕТА)

Седмица преди убийството на Горев...

Офис на щатския прокурор за област Южна Флорида.

Относно: Разследване на клубове за шампанско в Саут Бийч, неизвестен извършител.

Дело №2014-73-В

Показания на Надя Делова

7 юли 2014 г. (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

7 юли 2014 г. (ПОВЕРИТЕЛНО)

В: (Прокурор Дебора Сколино) Само още няколко въпроса, преди да си тръгнете.

О: (Надя Делова) Няма край.

В: Познавате ли човек на име Бени Бижутера?

О: Да. Всички момичета познават Бени.

В: Клиент ли е?

О: Елена смята, че е съдружник на Николай Горев. Може дори да е големият бос.

В: Значи клубът е собственост на Бени?

О: Той има много клубове. Но това са само приказки между нас.

В: Бени някога давал ли ви е подаръци?

О: Медальона ми.

В: Отбелязвам за протокола: диамантен медальон... какво ще кажете, Надя, четири или пет карата?

О: Не знам. Голям е.

В: Правили ли сте секс с Бени?

О: Да.

В: Затова ли ви даде диамантения медальон?

О: Даде диаманти на всички момичета в бара.

В: Защо го е направил?

О: Защото е щедър джентълмен.

В: Знаете ли откъде Бени е взел тези диаманти?

О: Откъдето ги вземат бижутерите. Не е моя работа.

В: Истината ли е това, госпожице Делова?

О: Да.

В: Знаете, че имунитетът ви не ви защитава в случай на лъжесвидетелство.

О: Непрекъснато ми го повтаряте.

В: Чували ли сте някога Николай Горев и Бени Бижутера да говорят за диаманти?

О: (не отговаря)

В: Госпожице Делова...

О: Винаги едно и също. Бени пита: „Кога ще дойдат диамантите?“. Николай отговаря: „Когато дойдат, ще дойдат“.

В: Значи си давате сметка, че Горев се занимава с контрабанда на диаманти?

О: Те не казват тази дума. Контрабанда. Аз никога не я казвам. Само вие я казвате.

В: Когато сте с микрофона и разговаряте с Горев, трябва да го накарате да спомене диамантения бизнес. Накарайте го да използва думата „контрабанда“.

О: Той не е идиот.

В: Какво означава това, госпожице Делова?

О: Защо направо не го помоля да ме застреля?

30. НА БРЕГА

„Няма да се страхувам.

Няма да се страхувам.“

„Ако го повтарям достатъчно — мислеше си Виктория, — ще се получи.“

Ласитър ѝ бе казал да не ходи там, но тя искаше да узнае истината и това беше единственият начин да се добере до нея.

Беше оставила колата на свободно място на Оушън Драйв и Шеста улица. Дори и в три и половина през нощта улиците бяха пълни с хора. Туристи, местни гуляйджии, обикновените групи младежи — момчета и момичета — които приличаха на модели и спасители, които се забавляват. От кафенетата и баровете по западната страна на улицата все още се носеше музика. Виктория мина през портата на оградата от морски камък, която отделяше тротоара от пясъка, и тръгна към водата.

Пред нея беше тъмният океан, шумът на вълните напомняше мек шепот в нощта. Зад нея бяха светлините на Оушън Драйв. Тя сви наляво и тръгна на север, към Десета улица. Мина покрай детска площадка, чиито пързалки и катерушки хвърляха причудливи сенки върху пясъка.

Събра смелост и тръгна по-близо до водата, все по-навътре във всепоглъщащата тъмнина.

Щеше ѝ се да грееше фамозната луна на Маями — матови лъчи по леките вълни. Обаче нощта беше безлунна, тъмна и ветрецът едва се усещаше.

Замисли се за двамата мъже, чийто живот се бе преплел с нейния.

„Стив и Джейк. И двамата ме разочаровахте.“

Винаги си бе давала сметка, че Стив гледа на правосъдната система като на машина, чиито гайки може да навива почти до скъсване. Сега бе установила, че и Джейк е същият — той смяташе

системата за тежка боксова круша. Блъскай, докато от шевовете не потече пясък.

„Ами аз?“

Глупавата аз, която вярва в надписа зад гърба на съдията: „Тези, които работят тук, търсят само истината.“

Е, тази вечер щеше да накара Елена да я отведе до истината. С други думи, да я отведе при Надя. Телефонен разговор с Надя би бил добро начало. После, с малко късмет, среща лице в лице. След като Стив не искаше да говори, нямаше кой друг да ѝ каже какво се е случило в заключения кабинет на Горев.

Мислите ѝ се върнаха към предната вечер.

Боже мой!

Коя беше онази жена, грабнала бутилка уиски и опитала да съблазни Джейк? Срамът беше почти осезаем.

„Благодарна съм, че Джейк постъпи както трябва.“

Обаче, странна мисъл.

„Ако не бях със Стив, щях ли да отида при Джейк?“

Опита да не отговаря, но умът ѝ не слушаше. Имаше я разликата във възрастта, но вече ѝ се струваше, че това е без значение.

„Да, щях да отида при него. А сега е по-добре да прогоня тази мисъл от главата си.“

Наближи Десета улица. Отпред видя силует.

Жена, слава богу. Стоеше до самата вода. Боса. Вълничките се плискаха в краката ѝ. Дълга руса коса, прилепнали джинси, бюстие. Елена Туркина, без приканващата към секс униформа.

— Елена!

Жената се обърна и махна с ръка, после се огледа, сякаш за да се увери, че никой не приближава. Виктория тръгна към нея и мина покрай тъмния пост на спасителите: през деня обла дървена барака с парапет, боядисан в розово и жълто, през нощта — тъмен цилиндър, издигащ се на брега.

Свали чехлите си и стъпалата ѝ затънаха в мокрия пясък.

— Радвам се, че дойде — каза Елена.

— Аз също. Говори ли с Надя?

— Ужасно се страхува. Не знае какво да прави. Успокоих я обаче, че може да ти има доверие.

— От какво се страхува?

— Работела е за правителството срещу Николай. Алекс би я убил заради това, а после и още веднъж, заради случилото се с брат му.

— Точно затова ѝ трябва моята помощ. Адвокат, който да принуди властите да я защитят.

— Искан да види Бени. Той винаги я е предпазвал.

— Това може и да не е добра идея. Вероятно той си мисли, че Надя е донасяла и за него.

— Обаче не е. Каза ми, че не им е казала нищо за Бени.

— Той най-вероятно няма да повярва.

— Това много ме обърква. Ще те свържа с Надя по телефона.

В далечината Виктория чу двигател. Първо си помисли, че е лодка. След това обаче видя светлини по-нататък по плажа, в южна посока. АТВ с двойно предаване — каквито използва полицията. Приближаваше се. Няма закон, забраняващ да си на плажа през нощта, но полицаите се озъртат за наркостилъри и непълнолетни, които пият алкохол. Виктория примижа и опита да различи фигурата в АТВ-то, което набра скорост и се насочи право към тях.

31. В СЕНКИТЕ

Бях се скрил в тъмнината до ствола на висока палма на двадесетина метра зад розово-жълтата барака на спасителите на плажа до Десета улица. Прекарах там четиридесет минути, скрит в сенките. Деветмилиметровият пистолет беше в кобура под самото ми.

Джейк Ласитър, дългата ръка на закона. Или въоръжената ръка. Или нещо друго. Видях Елена да пристига първа. Тръгна по брега, боса, газеше във водата.

Видях Виктория да крачи на север и да поглежда към Оушън Драйв. Сега бяха заедно и разговаряха.

Дотук добре. Чух АТВ-то, преди да го видя. Полиция на Маями Бийч. Нищо тревожно, освен ако ченгето не се е натряскало и не ги прегази. По-вероятно да спре и да опита да получи телефонен номер. Ченгетата без съмнение са най-загорелите копелета на планетата.

Не свалях очи от машината, докато приближаваше двете жени.

32. ДОБЪР ВЕЧЕР, ДАМИ!

— Надя разказа ли ти за случилото се? — попита Виктория.

Елена кимна, без да отделя очи от приближаващото АТВ.

За да не я изплаши, Виктория реши да не я притиска прекалено.

— Каза ли ти дали Горев е имал пистолет?

— Когато се свържем с Надя по телефона, тя ще ти обясни всичко.

Виктория въздъхна и попита:

— Елена, каза ли ти Надя кой е стрелял? Кой е убил Горев?

— Тя ще ти разкаже. Скоро ще се обадим.

Двете изчакаха АТВ-то да приближи. На него седеше униформен полицаи. Тъмносиня риза, навити ръкави, под които се виждаха издути бицепси. Млад, каска със спуснат визьор, като че ли да го пази от обедното слънце. Виктория си помисли, че изглежда страховито, като Робокот от филма. Полицаят приближи на няколко метра от тях, спря и поздрави:

— Добър вечер, дами. Или да кажа „добро утро“?

— Здравейте, полицаи — отвърна Виктория.

— Всичко наред ли е тук? — Въпросът беше учтив и като съдържание, и като интонация. Но Виктория усети ледени тръпки по гърба си.

— Всичко е наред. Разхождаме се.

— Чудесно.

Ченгето стъпи с крака на пясъка, без да слиза от АТВ-то, което работеше на празен ход.

И изведнъж разкопча кобура и извади пистолета си.

33. СТЬПИСВАНЕ ОТ ПИСТОЛЕТ

Както предположих, ченгето започна да си приказва с двете високи страхотни жени на плажа. Не можех да го обвиня. През повечето нощи най-вероятно се натъкваше само на водорасли и изхвърлени от корабите боклуци.

Очите ми бяха свикнали с тъмнината, но въпреки това виждах тримата само като силуети, едва осветени от лампите по Оушън Драйв. Не знам какво, но нещо ме накара да настръхна. Може би заради начина, по който беше възседнал АТВ-то. Стъпи с двата крака на земята. За стабилност. Да не би да се опасяваше, че двете жени могат да го нападнат?

След това ми мина през ум, че тази поза не е непременно отбранителна.

Спуснах се към тях в момента, в който онзи извади оръжието, и изкрещях:

— Ей! Стой!

И да ме чу някой от тримата, не пролича по нищо. Когато посегнах към кобура...

Три бързи изстрела.

Двете жени паднаха на пясъка.

Боже!

Стрелецът се намести на седалката и потегли спокойно на север, после сви към Оушън Драйв. Хукнах към мястото, където бяха паднали двете жени.

Елена лежеше по гръб в плитката вода.

Виктория — по очи в пясъка.

— Виктория! — извиках.

Никакво движение. Никакъв звук.

— Виктория!

Бях на десетина метра. Тя се надигна на едно коляно, обърна се към мен. Дори в тъмнината видях паниката в очите ѝ, замръзналото ѝ изражение.

— Ранена ли си?

Не ми отговори, а пропълзя към Елена. Обърна я внимателно. Гърдите на Елена бяха окървавени. Две рани, едната в средата, в гръдната кост. Другата сантиметри вдясно. И трета рана, точно между очите, които бяха отворени и обърнати нагоре.

Две в гърдите, една в главата.

Полицайте ги обучават на това. Също и наемните убийци обаче.

Коленичих и прегърнах Виктория, която трепереше.

— Проснах се на пясъка и си мислех, че след миг ще умра. Но той не стреля по мен. — Разрида се. — Боже... Горката Елена.

— Съжалявам — казах. — Не ставам за бодигард.

— Не. Ти беше прав. За бога, Джейк, заради мен я убиха!

— Грешката е моя — казах. — Трябваше да съм с теб.

По дяволите! Опитах да ги защита и се провалих с гръм и трясък. Истината е, че Елена умря и заради двама ни.

Призори минаха неколцина бегачи и бързоходци, които почти не обърнаха внимание на местопрестъплението. Ченгетата на Маями — истинските — ни разпитваха дълго и досадно.

Поотделно.

Започнаха с Виктория.

Когато стигнаха до мен, слънцето вече надничаше над хоризонта, където океанът се срещаше със сиво-синкавото небе. Бяхме под шатрата, която полицайте предвидливо издигнаха близо до поста на спасителите. Бяха оградили с ленти плажа от каменната стена към улицата до самата вода, където забиха метални рейки. Започваше приливът и скоро местопрестъплението щеше да е под вода.

Направиха снимки, пресяха пясъка, за да намерят гилзите, отбелязаха местата им с флагчета. Дойде човек от патоанатомията и взе трупа. В моргата щяха да направят пълна аутопсия.

Разпитваха ме детектив Джордж Бариос и млада полицайка от „Убийства“, детектив Линда Васкес. Приличаше на петнайсетгодишна. Предположих, че Бариос я обучава. От друга страна, ченгетата често разпитват по двама. Единият може да пропусне нещо, което другият да улови. Единият може да задава въпроси учтиво, а другият да те удря по

топките с телефонния указател — не че останаха много в ерата на интернет и мобилните телефони.

И Джордж Бариос, и Линда Васкес бяха със сини униформени якета с надпис „Полиция Маями Бийч“ на гърба. След около час слънцето щеше да ги накара да съжаляват, че са ги взели. Бариос изглеждаше уморен. Може би трийсет години събуждане посред нощ по подобни поводи си казваха думата.

— Може ли по-кратко? — попитах. — Безпокоя се за Виктория.

— Тя е добре — увери ме Бариос. — Ако има нужда някой да я гушне, имаме хубави парамедици за целта. — Изглежда ме особено. — Но е похвално, че опитваш да я предпазиш.

— Това въпрос ли е, Джордж?

— Не. Ето го въпроса: Чукаш ли я?

— Какво общо има това с всичко останало? И отговорът е „не“.

— Тогава ми помогни да схвана какво се е случило. Знаел си, че госпожица Лорд ще дойде на брега посред нощ, за да се срещне с момичето от „Анастасия“.

— Елена Туркина. Нека поне ѝ окажем почит, като я наричаме с името ѝ.

— И си казал на госпожица Лорд да не идва.

— Смятах, че може да е опасно.

— Това единствената причина ли е?

— Защо? Виктория да не би да посочи друга?

— Отказа. Позова се на привилегированите отношения адвокат — клиент.

— Може би трябва да последвам примера ѝ. Тя знае повече от мен.

— А ти знаеш ли какво мисля аз, Ласитър?

— Броиш дните до пенсия и ги умножаваш по двайсет и четири, за да получиш часовете.

— Онази вечер, в клуба „Анастасия“, едва не те убиха, докато опитваше да измъкнеш информация от това момиче... Елена... как ѝ беше името.

— Туркина. Е?

— Тя е връзката ти с Надя Делова, която ти мислеше, че ще се появи в съдебната зала и ще реши делото ти в твоя полза. Някъде между „Анастасия“ и снощи обаче си открил, че Делова няма да ти

помогне. Или по-лошо, че ще ликвидира аргументите ти. Решаваш да не отидеш на срещата. И казваш на колежката си също да не ходи.

— И какво? Или вече съм го казал?

— Какво се случи през последните четирийсет и осем часа, за да промениш решението си?

— По кой случай работиш, Джордж? Убийството на Горев или този тук?

— За бога, Ласитър, да не би да ми казваш, че не съм прав да мисля, че убийствата са свързани?

Вместо да отговоря, просто се намръщих. Бариос беше доловил основните неща правилно, но докъде щеше да стигне с тях?

— Та да систематизираме — каза той. — Казал си на приятелката си да не идва тук.

— Колега е.

— Както искаш. И си й казал, че самият ти няма да дойдеш.

— Да, точно така.

— Но си дошъл, въпреки това. С оръжие.

Бях предал беретата на първите пристигнали ченгета, заедно с разрешителното ми да я нося. Вероятно щяха да я държат поне шест месеца, преди да ми я върнат, ако изобщо я върнеха.

— С оръжието ти не е стреляно — намеси се детектив Линда Васкес.

Почти бях забравил, че е с нас.

— Да. Хукнах към тримата точно когато фалшивият полицай извади пистолета си.

— Защо не стреля? — попита Васкес.

— Както тичам? От петдесет метра? Към трима души? — Обърнах се към Бариос. — Джордж, водил ли си новобранката си на стрелбището?

Васкес изобщо не се смути.

— След като извършителят е потеглил с АТВ-то, защо не стреля по него тогава?

— Защото исках да стигна при Виктория и Елена. И АТВ-то сви към Оушън Драйв. Ако бях стрелял, вероятно щях да улуча някой пиян турист от Айова.

Васкес доби озадачен вид, като че ли нещо, което казах, не се връзваше.

— Твърдиш, че си дошъл тук, за да защитиш жените.

— Не разбирам, детектив. Да не би да ме упрекваш, че не съм стрелял към града? Искаш да се бях държал като шерифа Уайът Ърп, както направиха вашите приятелчета преди няколко години?

— Това е друга история — прекъсна ме Бариос.

Не искаше да говорим за това. Колинс авеню, Ърбан Бийч, 2011 г. Не най-славният момент за славните ченгета от Маями Бийч. Дават знак на мотоциклетист да спре. Той не спира, при което десетина полицаи изстрелват по него 116 куршума. Да, убиха го. Няколко пъти. Също раниха и трима пешеходци.

— Просто изглежда странно — каза детектив Васкес. — Самоназначил си се за бодигард на твоята приятелка...

— Колега.

— Пристигаш с пистолет, обаче си на такова разстояние, че всъщност няма какво да направиш.

— Дойдох, в случай че се появят Алекс Горев и главорезите му. Ще ги позная от три преки. Бих могъл да ги спра. Полицай на АТВ... това не изглежда особено опасно.

— Когато онзи тип е приближавал жените, не ти ли мина през ум, че може да не е полицай? — попита Васкес.

— Че защо? Беше с униформа и се движеше със средство, което приличаше на полицейско.

Двамата детективи се спогледаха. Сякаш решаваха за какво да говорят. Отгоре се разкряха няколко бели чайки, после кацнаха на мокрия пясък и се заеха да кълват наоколо в търсене на закуска. Аз самият нямаше да откажа чаша кафе.

— Не си наясно как ние виждаме нещата, нали, Ласитър? — попита Бариос.

— Не ме бива да мисля като ченге. Може да ми нарисуваш нещо на пясъка с пръчка.

— Ще ти дам жокер. По някаква причина си решил, че другото момиче от бара, Надя Делова, няма да ти е от полза за делото. Не си искал да те свързват с нея. Казваш на своята много привлекателна колежка да се откаже. Тя обаче не се отказва. Не ме питай защо. Още не знам. Казвам, че има репутация на невероятно етичен човек, което не може да се твърди за теб или Соломон.

— Добре. Да приемем, че всичко, което казваш, е истина — казах. — Какво от това?

— Замисли се малко, Ласитър. Хайде. Мобилизирай размътения си от сътресенията мозък и го използвай.

Замислих се, както ми бе поръчано, и, разбира се, схванах какво има предвид. Всъщност трябваше да се сетя по-рано. Защото Джордж Бариос, като всяко ченге, вижда злина, накъдето и да се обърне.

— Ау, Джордж, не може да си сериозен. Мислиш, че съм знаел, че някой ще убие Елена?

— И по-лошо. — Бариос въздъхна и ме погледна с уморени, разочаровани очи. — Знаел си къде ще бъде. Може ти да си организирай цялата работа. Не си бил тук, за да защитиш двете жени. Дошъл си, за да защитиш убиеца. Защото си мислиш, че след като Надя Делова научи за убийството на приятелката си, ще се зарови още по-дълбоко в дупката, в която се крие.

— Това са глупости.

— Само версия. Възможност. Една от много други.

— Мога ли сега да си тръгвам?

— Не съм извадил белезниците, нали?

— Дойде ли моментът, в който казваш: „На твое място, Джейк, не бих напуснал града точно сега“?

— Не. За бога, Джейк. От години си мечтая да напуснеш града.

34. СКРЪБ И ГЛАД

Ченгетата ни освободиха около десет и половина сутринта. Половин час след това с Виктория седяхме един срещу друг в кафенето на една голяма книжарница на Линкълн Роуд. Предположих, че сред рафтовете с книги в отдела за история на изкуството е малко вероятно да попаднем на руски гангстери или ченгета от Маями.

Аз си взех кафе, а Виктория — билков чай. Мълчахме.

Дълго не разменихме и дума, не споделихме покрусата си. Стояхме потънали в собствените си тъжни мисли. Виктория вероятно обвиняваше себе си за смъртта на Елена. Аз със сигурност обвинявах себе си.

Накрая тя каза:

— Трябваше да те послушам.

— А аз трябваше да дойда с теб. Да съм там, на място.

— И какво? Нямахме да извадиш пистолета заради приближаващо ченге. Или мнимо ченге. Вероятно щеше да стреля първо по теб.

Виктория вече беше казала на Бариос и на мен, че на практика не може да даде физическо описание на убиеца. Лицето му беше скрито зад визьора на каската. Доколкото можеше да прецени, бил малко по-висок от среден ръст, с тяло на щангист. Не забелязала акцент в няколкото думи, които изрекъл, но ги изговарял твърде старателно — може би за да скрие акцента си.

Отново се смълчахме. Мислехме какво би могло да бъде, какво е трябвало да бъде, какво никога няма да бъде. Смазани от самоналоженото чувство за вина.

След малко осъзнахме, че въпреки скръбта сме гладни. Отново бяхме пропуснали закуската, така че отидохме направо на обяд.

Поръчах калмари на скара със салата от манго и зеле, Виктория — зеленчуков хамбургер. Докато чакахме поръчката, тя каза:

— Точно преди да се появи фалшивото ченге Елена ми каза, че Надя щяла да разговаря с мен. Канеше се да й се обади.

— Било е тогава. Сега Надя се е изплашила и кой би могъл да я обвини? За това нещо Бариос е прав — някой изпраща послание на Надя.

— Елена също така каза и че Надя може да се свърже с Бени Бижутера.

— Лоша идея.

— Казах й го.

Храната дойде и започнах да дъвча калмарите. Известно време се хранехме мълчаливо, всеки потънал в мислите си.

През живота си съм правил много грешки. Повечето са останали зад гърба ми. Какво друго можем да правим? Обаче онази кошмарна, жестока нощ ще остане. Ще ме измъчва още дълго.

Виктория плъзна нещо по масата към мен и ме извади от размислите ми.

— Какво ще кажеш за това? — попита.

— Мобилен телефон в розово калъфче на малки зайчета и лъскави пайети.

— Мислиш ли, че бих носила такъв мобилен телефон?

— Откъде да знам?

— Стига, Джейк. Подбираш съдебни заседатели. Познаваш хората.

— Не е твой тип. Ти би взела телефон „Прада“, ако имаше такива. И какво?

— Казах на ченгетата, че е мой, и те се вързаха.

Беше ми нужно малко време. Напоследък става все повече, особено след безсънни нощи.

— Взела си мобилния телефон на Елена!?

— Видях, че е мъртва, и го пуснах в джоба си. Бях оставила моя у дома.

— Ченгетата претърсиха ли те?

— Бях най-близо до трупа. Имаха право да ме претърсят за оръжие.

— Отвориха ли телефона?

— Най-напред ме попитаха дали е мой. Казах им, че е мой.

— Излъгала си ченгетата. Влияя ти добре.

— Не ми беше лесно, повярвай.

— Гордея се с теб. През цялото време досега беше примерна праведна мацка.

— Мацка? — Сбърчи вежди. — Трябваше да излъжа, Джейк. Иначе нямаше да мога да откажа следващото нещо, което поискаха.

— Позволение да прегледат телефона.

— Отказах. Позовах се на „Райли срещи Калифорния“.

— Ето това е то! Ти си мое момиче! Колега, исках да кажа. Бога ми, това дело дойде точно навреме! Единодушно. Всичките деветима съдии. Ченгетата трябва да имат съдебна заповед, за да прегледат мобилния ти телефон.

— Изненадващ резултат, не мислиш ли?

— Ни най-малко. Съдиите не носят чували кокаин в багажниците си, затова повечето дела за претърсване на коли се решават в полза на държавата. Обаче всеки съдия има мобилен телефон.

— Това е опростенческо обяснение.

— Така ли мислиш? Мога да се обзаложа, че съдиите си разменят линкове към най-новите порносайтове в интернет.

Взех розовия телефон, натиснах малкото кръгло копче и екранът оживя. Като фон беше сложена снимка на Елена и Надя по оскъдни бикини. Усмиваха се широко изпод възголеми слънчеви очила, които рязко контрастираха с възмалките бански костюми. Усмивките бяха открити и на вид искрени. Изглеждаха дяволски щастливи и сега снимката навяваше само тъга.

Оставих телефона и попитах:

— Прегледа ли контактите?

— Прегледах ги. Също и последните телефонни разговори.

— Значи имаме номера на Надя.

Виктория кимна. Сякаш се боеше да го кажа на глас.

— Сега те чака един много труден телефонен разговор — продължих.

— Надя заслужава да знае. И трябва да знае, заради собствената ѝ сигурност.

— Направи ѝ тази услуга. Кажи ѝ, че според федералните тя знае за диамантената контрабанда на Бени Бижутера. Вероятно и Бени смята така. Заради това е наел онзи кретен, Мануел Домингес, за да я открие. Ако Алекс Горев не стои зад убийството на Елена, със

сигурност стои Бени. Постарай се да осъзнае, че Бени не ѝ е приятел, колкото и диаманти да ѝ е дал.

— Добре. И каквото и да кажеш, ще я попитам какво се е случило в кабинета на Николай Горев.

— Желая ти успех с това. Ако обаче реши да говори, пригответи се за най-лошото.

— Какво имаш предвид?

— Емоционално. Ако чуеш каквото не искаш да чуваш. Ако е зле за Стив. Просто се мобилизирай, това имам предвид.

— Голямо момиче съм, Джейк.

„Може би“, помислих си, но в момента изглеждаше емоционално ранима и се тревожех за нея.

— Ти какво смяташ да правиш? — попита тя.

Истинският отговор би бил: „Ще измисля някакъв фокус, за да не допусна приятеля ти да влезе в затвора“. Но щеше да последва въпросът „как“. А за това още нямах отговор. Можех обаче да направя друго.

— Ще намеря Бени Бижутера.

— Как?

— Както винаги. Ще вляза магазина за порцелан и ще започна да чупя стоката.

35. ЖЕНИ И ЛЮБОВ

Виктория мина пеша няколко пресечки на изток по Линкълн Роуд, пресече Колинс авеню и излезе на променадата край океана. Намери тиха ниша с пейка и извади телефона на Елена. Даваше си сметка колко трудни ще са следващите няколко минути.

Смесица от тъмни емоции. Скръб, вина, тъга. Но и едно много силно чувство. Любовта ѝ към Стив. Това я бе отвело на нощния плаж, това я караше да действа сега. Надеждата да го пуснат от затвора беше толкова малка... Надя държеше ключа към тази надежда, но след като собственият ѝ живот беше застрашен, как би могла да я убеди да помогне?

— Елена? — каза Надя, щом отговори на обаждането.

Виктория пое дъх, но не каза нищо.

— Елена?

Виктория опита. Беше го репетирала, но думите не идваха.

— Елена, ти ли си?

— Надя. Госпожице Делова, аз съм Виктория Лорд. Аз...

— Знам коя си. Къде е Елена?

Началото на страха.

— Ужасно съжалявам. Снощи... на брега... един мъж, преоблечен като полицай...

Чу как Надя опитва да овладее дишането си, после неудържимо ридаене.

— Надя...

Когато хълцането престана, Надя попита:

— Ти беше ли там?

— Да. Разговаряхме. За теб. Как да ти помогнем.

— Полицай, казваш...

— Мним полицай.

— В Рига братята Гореви наемаха полицаи, за да им вършат мръсната работа. Когато вече не можеха да намират истински,

започнаха да обличат маймуните си в униформи. Излизаше им поевтино.

— Значи мислиш, че Алекс Горев стои зад убийството?

— Че кой друг?

Виктория пое дъх, преди да отговори. Две момичета по бански минаха с велосипеди под наем по алеята, заливаха се с невинния смях на петнадесетгодишните. След тях остана аромат на кокос.

— Не можем да изключим и Бени Бижутера — каза Виктория.

— Не. Бени винаги е бил добър с мен.

— Все пак. Ти знаеш за бизнеса му и в момента той е обект на федерално разследване.

— Мислиш, че Бени би ми направил нещо лошо? Това е откачено.

— Наел е частен детектив, за да те открие.

— За да ми помогне. За да се увери, че съм в безопасност.

— Надя, моля те, изслушай ме. Бени знае, че федералните те търсят. Нужна си им, за да го обвинят.

— Не знам нищо. Не знам дори цялото му име.

Виктория не й вярваше, но какво би могла да каже? Беше я предупредила.

— И защо изобщо ти пука? — попита Надя.

— Не искам да пострадаш. Може би ще успея да ти помогна дори за проблемите с властите.

— Или си толкова добричка, защото искаш да ти помогна да измъкнеш твоя любим от кашата?

Надя, изглежда, беше от хората, които смятат, че животът е низ от даване и вземане на принципа „танто за танто“. Може би беше права. Може би алтруизмът е философски идеал, красива идея, която няма връзка с реалния живот.

— Елена ти е казала за Стив и мен?

— Тя те харесваше. Съжалявам за него. Не исках да стане така. Знаем какво искаш и не мога да го направя. Няма как да му помогна.

— Може ли да поговорим за онзи ден? Ще ми кажеш ли какво се случи?

— Знаем какво е казал на полицията. Не е истина. Съжалявам.

Думите прозвучаха жестоко. Но бяха ли истина?

— Елена ми каза, че и ти имаш приятел — продължи Виктория.
— Бих искала да си с него, а не да бягаш от горилите на Горев и от властите.

— В момента съм с моя човек и съм в рая.

Къде? О, как ѝ се искаше да зададе този въпрос, но се боеше да не прибърза, да не подплаши Надя.

— Разкажи ми за него. Елена спомена, че първо ти бил клиент.

— Смешно, нали? Момиче от бара си пада по клиент. Беше дошъл на някакъв конгрес, преди около три месеца. Нещо за хранителни продукти. Хванах го в „Кливландър“. Профука пет хилядарки и триста в клуба. Стъписа се, когато дойде сметката, обаче не възрази. Прекарах нощта при него, в хотела му. Тежко нарушение на правилата на Горев. През следващите два дни стоях настрана от клуба. Отидох само за да анулирам сметката му на терминала за кредитните карти. Иначе бях плътно с него. Сега съм в дома му. Иска да се ожени за мен.

В гласа на Надя прозвуча гордост. И защо не? Един мъж я искаше, защото смяташе, че е нещо повече от тяло за продан. Тонът на Надя омекна. Сега бяха две жени, които си говорят за любов. Виктория реши, че е време да бръкне по-дълбоко.

— Можем да се видим, да поговорим очи в очи.

Надя въздъхна, после попита:

— Защо не ми кажеш направо какво искаш да знаеш?

— Николай Горев имаше ли оръжие?

— Той има много оръжия. Обаче онзи ден? В ръката му? Не.

Виктория имаше чувството, че са я ударили с юмрук в корема. Беше толкова сигурна, че Стив не е излъгал поне за оръжието на Горев. За заплахата. Обаче, ако Горев не е бил въоръжен, този, който е стрелял, не е действал при самоотбрана. Стрелецът — или Стив, или Надя — не можеше да получи имунитет по никакъв закон. Без да е заплашен от смърт или сериозно телесно увреждане — ключов момент в законите, засягащи самозащитата — един от двамата просто беше натиснал спусъка и беше извършил убийство.

Виктория стана и се заразхожда в кръг на променадата.

— Щом Горев не е имал пистолет, защо беше убит? Какво се случи?

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

— Да! Истината. Някой е застрелял Горев с глок, деветмилиметров. Трябва да знам кой! Трябва да знам защо!

— Глокът беше мой. Занесох го в чантата ми.

Виктория спря да диша. Това беше казал и Стив. Можеше ли все още да има някаква надежда?

— Ти ли застреля Горев?

— Твоят човек е казал на полицията, че съм аз.

— Истина ли е?

— Вече говорих достатъчно.

— Надя, моля те!

— Твоят човек невинаги говори истината. Само това мога да кажа.

Виктория почувства как Надя се изплъзва.

— Нека се видим. Ще поговорим. Не е нужно някой друг да знае.

— Далече съм от Маями.

— Все едно.

— Твърде опасно е, съжалявам. Ще ми се да можех да помогна на твоя човек, но не мога. Съжалявам. Сега ще се моля за душата на Елена. Не ми се обаждай повече.

Линията прекъсна и надеждите на Виктория се изпариха под блясъка на обедното слънце.

36. СТЕК „ТОМАХАВКА“ ЗА ДВАМА

Открих Мануел Домингес в залата с библиотеката, със затъмнени стъкла, във „Фордж“, на Артър Годфри Роуд. Преди няколко години Шариф Малник, собственикът, направи сериозен ремонт на ретро заведението. Все още тъне в разкош и орнаменти, дори леко преминава границата. Огледалата със златни рамки са си там, както и оголените декоративни тухли. Старият махагон обаче е заменен със светла дървесина. Има кристални полилеи и сега заведението е по-светло, по-бляскаво, по-модерно.

Домингес, с парадна униформа и окичен с медали и ленти, обядваше с дамата си, уж бременната Роз Мари. На масата им седеше мъж на средна възраст с шкембе, със спортно сако и лъскава черна перука.

— Хей, сержант! — извиках.

Домингес вдигна глава и без дори да мигне, ме поздрави:

— Лейтенант Ласитър.

Седнах на четвъртия стол на масата, без да ме канят. Пред Домингес имаше гигантски стек, който закриваше цялата чиния. Вероятно беше зрял на сухо стек „томахавка“, за двама. Роз Мари имаше свое собствено ястие, риба — групер, предполагам — с бекон и покрита с апетитен сос. Отделно имаше макарони със сирене и черен трюфел, и чиния аспержи. Господин Спортно сако като че ли не смяташе да се храни.

— Господин Торкелсон, запознайте се с лейтенант Ласитър, мой командващ офицер в Пустинна буря — каза Домингес. — Лейтенант, господин Торкелсон е борсов посредник от Толедо.

— Горд съм да се запознаем, сър — каза Торкелсон, Перуката.

— Чупката — казах.

— Извинете?

Домингес се усмихна криво и прошепна:

— Лейтенантът страда от посттравматичен стрес синдром.

— Сержант, това на ревера ти златен тризъбец ли е? — попитах.
— Сега си и морски тюлен, така ли?

Домингес отвори уста, но не успя да каже нищо.

— Здравсти, Роз Мари — поздравих. — Днес направо сияеш.

— Благодаря, Джейк. Ще хапнеш ли с нас?

— Зависи кой плаща. — Обърнах се към Торкелсон. — Още ли си тук?

Той дръпна стола си назад и каза:

— Може би трябва да се върна при жена си на бара. Радвам се, че се запознахме, сержант. Благодаря за службата, лейтенант.

— Чупката, задник — казах, доколкото можах като Брус Уилис.

Онзи се отдалечи забързано, с леко килната на една страна перука.

— За бога, Джейк! Какво правиш? — Домингес се размърда на стола си и медалите му се раздрънчаха. — Още не беше платил сметката.

— Мануел, кажи ми всичко, което знаеш за Бени Бижутера.

— За Бени? О, боже! Не мога да направя такова нещо.

Извадих мобилния си телефон, включих камерата и го снимах.

— Ей, какво правиш? — изпъшка той.

— Ще пратя снимката на една моя много добра приятелка. Дебора Сколино, заместник федерален прокурор.

— И?

— Лентите и медалите. Това е нарушение на Закона за присвоените почести.

— Глупости! Видях го в Гугъл, Джейк. Върховният съд е задраскал този закон. Нарушава свободата на словото. Знам си правата.

— А знаеш ли, умнико, че Конгресът отново го гласува и президентът Обама го подписа? С по-тесен обхват. Отнася се само за случаите, когато някой си присвоява чужди почести, за да получи незаслужена изгода. — Посочих чинията му. — Този стек, Мануел, е поне половин килограм изгода.

— Няма да ме издрънкаш. Нали сме приятели?

Започнах да набирам номер на мобилния. Не беше на Дебора Сколино. Беше на пицария в Шинуд, която доставяше по домовете, но Домингес нямаше как да знае това.

— Чакай, Джейк. — Въздъхна и попита: — Какво искаш да знаеш?

— Първо цялото му име. Адреса му. И всяка дума, която някога ти е казал.

Докато Домингес говореше, аз си режах малки парченца от огромния му стек. Не поръчах нищо, защото извън всякакво съмнение щях да платя сметката. След петнайсет минути имах всичко, което ми трябваше, включително към двеста грама средно изпечено говеждо.

Бени Бижутера беше Бенджамин Коен. Имаше магазин в безистена „Сейболд“, в центъра, в стара сграда, в която имаше още няколко десетки бижутерски магазини. Въртеше и бизнес на едро с диаманти в района със складовете около летището. И имаше великолепен дом на брега, на Лукадендра, в Гейбълс Естейтс. Напоследък къщата била пълна с хора. Частни детективи от по-висока класа от Домингес. Адвокати от други градове. Охрана. Складови работници. Бени бил изплашен. Служителите му били призовани да се явят пред федерално голямо жури. Агенти на ФБР опитвали да говорят с момичетата от бара, с биячите и барманите на клуб „Анастасия“. Някои от тях — руснаци и естонци — зарязвали всичко и се прибирали у дома, защото имиграционните власти ги заплашвали със съдебни дела. Доколкото Домингес можел да прецени, истинският собственик на клуба бил Бени Коен.

Домингес отвори капачето на мобилния си телефон и ми даде личните номера на Коен.

— Още ли търси Надя Делова? — попитах.

— Не престава. Търси я денонощно, Джейк.

— За да й навреди или да й помогне?

— Това е над нивото ми на компетентност, лейтенант. — Домингес набодне малко макарони на вилицата си и между две хапки попита: — Какво ще правиш, Джейк?

— Ще посетя Бени, разбира се.

— Той е симпатичен старец. Обаче се е обградил с биячи и е изнервен, така че не го ядосвай.

— Ще опитам да контролирам посттравматичния си синдром.

— Говоря сериозно, Джейк. Не го дразни.

— Мислиш ли, че е способен да поръча убийство?

Домингес попи устните си със салфетка.

— За момичето на брега онази нощ ли говориш?

Кимнах.

— Бени няма нищо общо с това.

— И защо си сигурен?

— Защото често ме кара да я следя.

— Защо?

— Бени мислеше, че може би тя ще го отведе при другата, Наташа.

— Надя.

— Да. Тя трябваше да го отведе до Надя, така че няма как да я е убил той.

— Ако си следил Елена, Мануел, би трябвало да знаеш къде е била миналата сряда през нощта. Късно. След работа.

— Не съм я следил онази нощ. Но знам къде беше.

— Как така?

— Следях теб. Онази нощ ти и госпожата адвокат се срещнахте с нея в Руската църква.

Това ме потресе. Мануел казваше истината — може би за първи път в живота си.

— Сивият рейндж ровър ли?

— Аз. Когато не следях нея, следях теб.

— По дяволите, трябваше да се сетя. Каза ли на Бени за срещата в църквата?

— Не-е-е.

— Защо? Нали работиш за него?

— Щото с тебе сме приятели. Ти никога не си ми направил лошо. Поне до тази вечер. Не казах на Бени, защото не исках да те забърквам в тази каша.

— Благодаря, Мануел.

Измъкнах три стодоларови банкноти от портфейла си и ги оставих на масата. Домингес се смръщи.

— Едва ще стигне за виното, Джейк.

Изпразних целия си портфейл и си тръгнах към къщи, щастлив, че бях паркирал на брояч, защото нямаше да имам за бакшиш на пиколото.

37. ДА СЕ СПОРАЗУМЕЕМ

На следващата сутрин седях в кабинета си и преглеждах разни документи от разследването. Докато гледах доклада за аутопсията на Николай Горев, имах чувството, че чувам отегчения равнодушен глас на патоанатома, който го е диктувал: „Проектилът е минал през фронталната зона на мозъка, перфорирал е церебралния педункул, след което е увредил оксипиталната кост“.

През цялото време обмислях посещението си при Бени Бижутера. Бенджамин Коен.

Истинският собственик на клуб „Анастасия“. Бос на братята Гореви. Обект на федерално разследване. Човек, когото не бих могъл да сплаша с обикновената си тактика. Поради което щях да взема с мен Виктория. Тя умееше да предразполага хората да говорят, печелеше доверието им с искреност и откровеност.

Виктория.

Стомахът ми още се свиваше на топка, когато си спомнях колко близо беше до изстрелите на онзи. Не бих понесъл смъртта ѝ. След убийството на Елена чувствата ми бяха на каша. Избутах Виктория някъде назад и за пореден път си казах, че тя е само приятелката на мой клиент.

Беше ни свързало общо ужасяващо преживяване. Тази връзка беше напоена с емоции и потопена в кръв. Опасност. Емоционалната връзка преминава в чувствена. Няма начин! Приятели, да. Може би близки приятели. Дори и това, подозирах, нямаше да се нрави на Соломон.

Телефонът иззвъня. Секретарката ми, Синди — още не беше стигнала до „асистент“, ми каза, че бил щатският прокурор.

— Искаш да кажеш заместник на щатския прокурор? — отвърнах.

— Не. Обажда се единственият и неповторим Реймънд Пинчър.

Вдигнах слушалката и извиках:

— Ей! Рей! Ще накиснеш ли днес някой плебей?

Имитирах собствения му напевен проповеднически глас.

— Грешка, Джей. За кой ли отбор ще отбележиш днес гол, ей?

Биваше си го.

— Джейкстър, моят човек — продължи той. — Устата, според която адвокатът трябва да е тарикат и защитата да рита.

Не трябваше да го оставям да започне.

Фактът, че Рей Пинчър стана главен прокурор на област Маями-Дейд, предизвика тревоги. Беше се измъкнал с бой от общинско гето за бедни. Буквално. Боксираше се в средна категория в полицейската спортна лига и спечели няколко мача, със златни ръкавици. След това направи обратен завой и учи в баптистка семинария една година, но и това не се оказа съдбата му.

Понеже освен бързи юмруци имаше и бърза уста, реши да се захване с право. Последваха стипендии в Университета на Флорида и юридическа школа „Стетсън“. Стана приличен млад прокурор с омагьосващи пледоарии. Кандидатира се за щатски прокурор още преди да навърши трийсет. Девизът, с който се яви на изборите, разбира се, беше: „Изберете истински боец срещу престъпността“. Появиха се билбордове с Пинчър, с бръсната глава, голи гърди и боксови ръкавици. Спечели с лекота и след това на избори не е имал сериозна конкуренция за поста.

Бяхме в добри отношения, но не и приятели. Понякога го виждах във фитнеса. Веднъж ме покани на спаринг, с меки ръкавици и шлем на главата. Бях трийсетина килограма по-тежък от него и никога не бях губил мач с боксовата круша, а той беше ловък и насини и двете ми очи. Бързи, невидими ръце.

Освен това ме докачи с левачката в слабините, така че се сгънах на две.

— Който много му стърчи главата, го фраскат между краката.

Неговото обяснение.

— Обаждаш се да се извиниш, че си задържал клиента ми ли? — попитах сега.

— Задържа съдът. Аз само обвинявам. Също и каня. Какво ще кажеш за един обяд?

Това беше за първи път.

— Ти ли ще платиш, а, Рей?

— Не хитрей. Вдигай си задника, защото днес ти е щастлив ден.

— Така ли? Защо?

— Една приятелка от Североизточна четвърта улица иска да те обвиним в нещо, обаче ние като че ли не можем да намерим престъпление.

— Да не би името ѝ да е Дебора Сколино.

— Джейкстър, какво толкова си ѝ казал, че федералните ѝ гащички така са се разтреперили?

— Само, че тезата на моята защита може да се окаже обвинение към нея за убийството на Горев.

— Да, малко е изнервена и това го обяснява. Във всеки случай, срещнах се с дамата вчера вечерта. Сигурно ще го наречеш „конспирация на суверени в сенките“, само че вечеряхме на верандата в ресторант „Балтимор“. — Засмя се. — Харесвам хората, които умеят да се изразяват, а ти, Джейк, си надминат само от мен.

— Давай по същество, Рей. Трябва да посещавам гангстери.

— „Сохо Бийч Хаус“. След час.

Затвори, а аз си сложих вратовръзка.

„Сохо Бийч Хаус“ е баровски хотел, частен клуб, публичен ресторант и спа на брега. Преди няколко месеца Леброн Джеймс и още двама играчи на „Маями Хийт“ яли там салати и гуакамоле, след което Леброн напусна отбора... Може би не му е харесал дресингът на салатата.

Пристигнах навреме и заварих Пинчър в двора на италианския ресторант към хотела. Беше седнал на маса под платаново дърво, окичено с лампички. На дървени скари наоколо висяха стъклени фенери. Три от четирите стола бяха заети. Пинчър, разбира се. Плюс помощник федерален прокурор Дебора Сколино и детектива от полицията на Маями Джордж Бариос.

— В единия ъгъл на ринга — отбелязах и се настаних на свободния стол, — градските, щатските и федералните власти. В другия — дребният стар аз. Не ми прилича на честен двубой.

Само Пинчър се засмя.

— Джейк, това, което ще ти кажем, ще ти хареса.

Поръчах си паста, пържена аншоа и кюфтета и се приготвих да слушам.

— Коя е най-голямата слабост в обвинението на щата срещу Соломон? — попита Пинчър.

— Мотивът — отговорих. — Бариос вади някаква глупава теория, че Соломон бил имал връзка с Надя Делова и тя го убедила да извърши убийството.

— Или го е подлъгала да го направи — обади се Бариос. — И в двата случая е виновен.

— Само дето не е вярно. Рускинята му е била клиент, нищо повече.

— Е, сър — каза Пинчър, — днес имаме непоклатим и съвършен мотив.

Отпих глътка бира и го погледнах.

— Събуди ме, когато стигнеш до онова, което казваш, че ще ми хареса.

Пинчър кимна на Бариос.

— Детектив, имаш честта.

— Джейк, помниш ли, когато ти казах, че проследихме глока до един тип в Ню Джърси?

Отхапах малко от пикантното кюфте, кимнах и казах:

— Собственик на куриерска фирма. Няма досие. Казва се Литълджон.

— Фирмата му е „Литълджон Куриери“. Проучихме я. Малка семейна фирма, но всъщност не притежава нищо, освен името. Камioane са регистрирани на корпорация от Флорида, чийто капитал е собственост на тръст от Бермуда. Попечителите на тръста са служители на банка от островите Кук. Следиш ли мисълта ми?

— Не. Дори не знам къде са островите Кук.

— Малко на изток от Нова Зеландия. Сега е ред на федералните.

Дебора Сколино остави вилицата. Ядеше капоната от патладжан и докато бършеше устните си със салфетка, успя и да ми се намръщи. Многозадачна работа.

— Островите Кук не зачитат решенията на американските съдилища и наистина не съдействат на нашите правоохранителни агенции. Имаме обаче начини за получаване на информация.

— Потайните методи на Националната агенция за сигурност или старомодното подхвърляне на подкупи.

— Няма да обърна внимание на тази клеветническа инсинуация — каза тя. — Господин Пинчър ми каза, че това е ваш маниер и не бива да го приемам лично.

— Чудесна идея — казах. — Не го приех лично, когато се боксирахме с Рей и той ме фрасна в топките.

Пак мръщене. След това тя продължи:

— След като пробиеш корпорациите черупки и тръстовете, се оказва, че камионите на Литълджон са собственост на Бенджамин Коен. Това е един от бизнесите му. Литълджон е общо взето само счетоводител.

— И понеже Литълджон няма досие, Бени го е натоварил да купува оръжията.

— Именно. Когато нашите агенти притиснаха Литълджон, той се огъна за по-малко от половин минута. Призна, че купува оръжия за Коен и е купил в Хюстън пистолета, с който е убит Николай Горев.

— И какво общо има това със Соломон?

— Почакай малко — изсумтя Пинчър. Ядеше салатата от къдраво зеле с ябълка и печено пиле. Може би искаше да се върне към теглото на средната категория.

— Имаме разрешение да слушаме телефоните на Бенджамин Коен. — Сколино сниши глас до шепот. Може би се опасяваше, че и момчето от Гватемала, което отсервираше, може да работи за Коен. — Три дни преди Горев да бъде убит, един от нашите информатори, който играе от двете страни на улицата, се обади на Бени.

— Шокиран съм. Шокиран, че един жалък информатор може да направи такова нещо — казах.

— И му каза, че той е истинската мишена, не Горев.

— И Бени си е дал сметка, че Горев ще го предаде — осмелих се да предположа.

— Моментално — кимна Сколино.

— Значи Бени има мотив да убие Горев — казах щастливо. — Бени дава на Надя глока и тя убива Горев, точно както клиентът ми е казал на Бариос на местопрестъплението.

Пинчър се прокашля.

— Не точно.

Помислих, че виждам накъде отива всичко.

— Надя я няма, за да даде показания. Всъщност прокурор Сколино не иска да намерите Надя, за да даде показания, защото при кръстосания разпит ще издействам на достопочтения прокурор преместване в дълбоката провинция. И така, към сегашния момент

можете да докажете, че пистолетът е на Бени, но не и че той го е използвал за убийството.

— Соломон обаче може.

— Как? Бени е дал пистолета на Надя. Тя е връзката.

— Помисли малко, Джейк.

Изпълних инструкцията, докато Пинчър ми се усмихваше като от предизборния си плакат. След две секунди ми се искаше да избия перленобелите му зъби. Виждал съм властите да правят гадости през живота си, но това сега беше най-долното нещо на всички времена.

— Рей, да не би да казваш, че в град пълен с биячи, отрепки и убийци, един престъпник от кариерата като Бени би наел този нещастник адвокат, за да убие руски гангстер?

— Ако Соломон го каже, ще го приемем.

— Ако Надя каже, че е стреляла тя, ще приемете и това.

— Който първи почука на вратата, печели наградата — каза Пинчър.

— Все още не отхвърляме възможността Надя да е използвала женските си хитрости, за да въвлече Соломон в платеното убийство — отбеляза Бариос.

Погледнах Дебора Сколино.

— Той наистина ли каза „женски хитрости“? Това не е ли нарушение на федералното законодателство?

— Фактът, че Соломон изглежда непълно безобиден, е от полза — каза Пинчър. — Придава достоверност на плана на Бени.

— Как?

— Историята с паспорта на Надя е била трик, целящ да изненада Горев, да го свари неподготвен.

— Продължавам да не те разбирам, Рей. Може би защото говориш безсмислици?

— Смели го. Надя е била в кабинета на Николай Горев много пъти. Бени е смятал, че не би събудила подозренията му. И е по-добре да води със себе си онзи безобиден на вид адвокат, вместо някой професионален убиец или човек, за когото Горев знае, че работи за Бени.

— Значи теорията ти е, че Бени е наел Надя и Соломон, за да видят сметката на Горев? Това е ходене по високо опънато въже. Да не говорим, че е пълна дивотия.

— Горев е убит. Оръжието, с което е извършено убийството, е в ръцете на Соломон — каза Пинчър. — Надя бяга със съдържанието на сейфа. Не е съвсем невероятно, не мислиш ли, Джейк?

— Странно. Мислех си, че стандартът в правосъдието е доказване на вина въвн от основателно съмнение. Сега научавам, че било достатъчно версията да „не е невероятна“ и да не те кара да се разсмейш така, че да пръднеш като стрелбата в Увертюра 1812.

Това накара тримата да се вторачат ядосано в мен, особено Дебора Сколино. Представих си как шефът ѝ, местният федерален прокурор, чете конско след убийството на Горев, защото *неговият* шеф, Главният прокурор, току-що също му е млял сол на главата. Това би накарало Сколино да влети със строгите си обувки в зала, пълна с агенти на ФБР, и да крещи, че нещо трябва да се направи, за да бъде съживено затъналото в калта разследване срещу Бени Коен.

Не съм от адвокатите, които мислят, че нашите федерални ченгета и прокурори са или некомпетентни малоумници, или злобни агенти на отмъщението. Повечето са работливи, етични и зле платени. Е, наистина има примери за малоумие в миналото, има и днес. При едно разследване за антракс например, обвиниха несправедливо бивш учен от армията — и после му платиха шест милиона. Нещастен охранител от Атланта беше набеден, че е бомбеният атентатор от Олимпик Парк.

Пинчър ме остави да се ядосвам известно време, после каза:

— Джейк, мой човек. Познаваме се от твърде отдавна, за да се катериш на този висок кон. Смъкни си задника тук, на земята, като всички нас.

— Добре, ще се търкалям в калта с вас. Какво получава Соломон от тази работа? Просто ми дайте числата.

Пинчър се ухили.

— О, ами да! Да се споразумеем! С две думи, Соломон го чака присъда за съпътстващо убийство. Задължително доживотна присъда, без право на замяна. Ще я получи, нали? И повече няма да види светлината на деня.

— Освен ако...?

— Освен ако не снесе достатъчно подробности, за да заковем Бени Коен за организиране на убийство.

— Какви например?

— Бени е дал на Соломон пистолета. Надя Делова е била съучастник. На Соломон са били обещани еди-колко си пари и така нататък.

— И...? — попитах. — Какво е кукуригуто срещу това танто? Какво ще получа, освен благодарствено писмо, което да закача в кенефа до дипломата си?

— Соломон има чисто досие, ако не се броят наказанията за неуважение на съда, които са като глоби за неправилно паркиране. Видял е сметката на гнусен руски гангстер. Бъди благодарен, че е така, защото иначе нямаше да можем да предложим тези неща. Ще трябва да помислим малко какво да каже Соломон пред съда, но да започнем отзад напред, от присъдата. Да кажем, че ще препоръчаме десет години. Ще излезе след осем и половина, заради излежаното време. Как ти звучи?

„Като маймуна с акордеон“, помислих си.

— За бога, значи толкова много искате да пипнете Бени Коен — отвърнах.

— И още как — каза Дебора Сколино. — Наред с другото, Коен е нарушил закона за Корупционните практики в чужбина, защото е подкупвал обществени служители в други страни.

Свих рамене.

— Прави го и „Уол март“, но не виждам да сте завели дело срещу тях.

— Не разбираш обхвата на всичко това. Бенджамин Коен е неизвестният извършител в разследването ни от самото начало. Най-големият контрабандист на диаманти по Източното крайбрежие. Подкупвал е митнически служители тук, подкупвал е шефове на минни предприятия в Русия.

Сколино пак сниши глас, сякаш се опасяваше, че Кремъл може да слуша.

— Коен си е партнирал с един от най-близките сътрудници на Владимир Путин. По такъв начин са успели да отворят отново части от затворена диамантена мина в Сибир.

— Шестстотинте метра дупка, за която говори Горев?

— Мината „Мирни“. Официално е затворена, но малка част от нея работи на черно. Бени получава диамантите, Путин прибира милиони долари всяка година от комисиони. Официалната политика на

САЩ е да спре кранчето към руския президент. От самото начало Коеен се занимава с подкупи и комисиони за Путин. Не с измами на дребно с кредитни карти и момичета, които подлъгват клиенти. Самият главен прокурор получава лично седмични доклади.

— Самият главен прокурор — повторих, без да прекалявам със сарказма.

Гласът на Сколино сега едва се чуваше:

— Президентът също е информиран за разследването.

— Освен ако то не отиде по дяволите — отбелязах. — Тогава ще го отнесе заместник-секретарят по вътрешните работи.

— Имаш патриотичен дълг — намеси се Пинчър с тон на телевизионен проповедник.

— Да помогнеш на страната си — добави Сколино, в случай че не съм разбрал.

Погледнах Бариос. Помислих си, че може да затананика някой марш, но той мълчеше.

— Бени Коеен убивал ли е някого и поръчвал ли е убийства? — попитах.

— Освен Горев, искаш да кажеш? — обади се Пинчър.

— Да, ако държите нещата да изглеждат така.

— Нямаме такива сведения — отговори Сколино.

— Значи, по същество, обвинявате престъпник, който не използва насилие, в убийство.

— Ще премълча — каза Сколино.

— Е, да чуем какво ще кажеш, Джейк — настоя Пинчър. — Съдбата на Соломон е в ръцете ти. Доживотна, без промяна. Или радостен и доволен на свобода след осем години и половина.

— Това е достатъчно време, за да откраднеш приятелката му — подхвърли Бариос язвително.

— Ще предам предложението ви на клиента си, както изискват правилата — казах.

— А ще го препоръчаш ли? — натисна Пинчър.

— Спокойно, Рей. От тази маса отивам право в ареста и след това ще ти се обадя.

— Ще ти кажа какво можем да добавим. Соломон ще може да си избере изправително заведение. Чувам, че храната в „Самтър“,

Бушнел, била прилична. Освен това имат курсове по автомонтьорство и зидарство.

Не бях приключил с кюфтетата и аншоата, обаче гладът ми изчезна. Спомних си първия разговор с Виктория, когато споделих разочарованието си от системата. Е, след всичките тези години си дадох сметка, че на проклетата система ѝ няма нищо. Виновни са калпавите човешки същества, които я движат. Хората като Пинчър, Сколино, Бариос. И мен.

— Както казах, Рей, ще предам.

— Такъв си е Джейк. Държи картите близо до гърдите си. Като боксьор, който обича да изненадва.

Плъзнах стола си назад и станах.

— Рей, ако сключим тази сделка, ще ти посветят няколко заглавия в пресата, за осъден международен престъпник, Сколино ще излезе чиста, а Бариос ще е решил още едно сериозно престъпление.

— Не само ние, Джейк — каза Пинчър. — Ще се разчуе, че с теб имаме добри работни взаимоотношения и това ще е добре за бизнеса ти. Клиентите ще те питат: „Как успя да направиш такава сделка?“. И ти само ще пускаш кривата си усмивка. Ще се надпреварват да ти плащат хонорарите.

— По нещо за всеки — казах и си тръгнах, без да кажа довиждане.

38. ЗАТВОРНИЧЕСКИ АДВОКАТИ

Прекоших Бискайския залив по „Джулия Татъл“ и продължих към затвора. Бях се обадил на Виктория, докато чаках пиколото да докара колата ми, и се уговорихме да се срещнем, за да отидем при Соломон. Пропуснах подробностите за поканата за обяд, защото исках да разкажа историята само веднъж.

Чувствах се отвратително. Вината, че ми предложиха мръсна сделка, беше само моя. Дявол да го вземе, буквално си го изпросих, когато тормозех Сколино в кабинета си.

Смятах срещата в ареста да бъде кратка. Предполагах, че Соломон ще откаже сделката, може би ядосан, но нямах намерение да го тласкам в едната или другата посока. Ако не я приемеше, с Виктория трябваше да посетим Бени Коен. Международен престъпник, приятелче на Путин.

По телефона Виктория каза, че ще вземе влака до ареста, за да можем да отидем при Бени с една кола. Това нямаше да е проблем, само че започна да вали.

Не следобедно превалияване.

Летен дъжд в Маями. Мусонов дъжд. Амазонски дъжд. „Ной, свършвай вече проклетия ковчег!“ — такъв дъжд. Сиви откоси се изливат от черно небе, парализират чистачките и блъскат по покрива като Макс Уайнбърг на барабаните. Мълния се измъкна на зигзаг от смъртоносните облаци и удари едно от малките островчета южно от естакадата. Тътенът разтресе стъклата на колата ми. Старият брезентов покрив не течеше в точния смисъл, но по шевове се появиха капки вода.

Виктория смяташе да отиде до ареста пеша, от станцията на метрото. Разстоянието е само две пресечки, но в ден като днешния човек може да се удави. Опитах да се свържа с нея по телефона, но под ниския таван от неземни облаци нямаше сигнал.

Големите дебели гуми на кадилака ми започнаха да се плъзгат по водата, така че намалих. Другата възможност беше да излетя през

парапета и колата да стане на лодка. Преди години си сложих CD плейър и сега мушнах в устройството любимия си диск на Ленард Коен. С характерния си дрезгав глас той наполовина пееше, наполовина говореше:

*Всички знаят, че зарът е фалшив,
и всеки хвърля стиснал палци.*

Знаех го, но все пак бях благодарен, че ми го напомня.

След като стигнах сушата, подкарах по I-95 на юг, после на запад по 836 и излязох на Северозападно дванадесето авеню. Вместо към затвора, продължих към станцията на метрото, до болницата „Джаксън Мемориал“. Заварих Виктория сгушена под навеса да ме чака. Някак си знаеше, че ще отида да я взема и няма да я оставя да върви пеша в дъжда. Това беше единственото, което ме зарадва от сутринта.

Соломон беше отслабнал още повече, изглеждаше по-блед и потиснат. Е, не беше отседнал в „Четири сезона“. Виктория извърна лице — може би си мислеше, че ще се разплаче, ако гледа любимия си в този вид.

— Можете ли да опитате пак да ме измъкнете под гаранция? — попита Соломон. — Това проклето място ми се отразява зле.

— Няма да стане — отговорих. — Съдията е издал решение.

Соломон не ме наруга и не ми каза, че съм калпав адвокат.

Бих го предпочел. Вместо това като че ли се затвори в себе си. Беше загубил искрата, която беше толкова характерна за него.

В съда имахме някои общи приятели. Един от тях е Марвин Мейвън — пенсионер на осемдесет и няколко, който обикаля съдебните зали в търсене на интересни казуси и раздава съвети по избора на съдебни заседатели. Преди няколко месеца се сблъсках с Марвин в коридора. Току-що излизаше от залата, в която Соломон защитаваше две двуметрови моделки от Саут Бийч, еднояйчни близначки на име Лекси и Рекси, които обжалваха няколко хиляди долара глоби за паркиране на място за инвалиди.

— Знаеш ли как спечели кучият му син? — попита Марвин.

— Подкупи журито? — подхвърлих.

— Заяви, че момичетата имали анорексия, така че имали право да паркират на такива места. Ето това се казва дебелоочие. Соломон е като цирков факир. Когато защитава клиент, винаги вади от шапката още и още изненади.

Сега обаче Соломон не приличаше на фокусник. По-скоро беше като стар цирков лъв, станал ленив и проскубан от дългия живот в клетка.

Погледнах Виктория и тя ми кимна — знак да започвам. Така че разказах за срещата си с нашите предани обществени служители, които искаха Соломон да излъже, за да могат да осъдят Бени Коен. Дело, което беше отчасти наказателно и отчасти политическо.

— Това е отвратително! — възкликна Виктория.

— Каза ли ти Пинчър колко време е валидна офертата? — попита Соломон.

— Не, но обещах да му се обадя днес. Ако настояваш, мога да поискам още време.

— Какво!? — Виктория ме изгледа гневно, после Соломон, после пак мен. — Вие двамата не може сериозно да обмисляте такъв вариант!

— Не зависи от мен — отговорих. — Аз не бих приел такова предложение и не бих посъветвал клиента си да го приеме. Обаче партньорът ти е човек с опит. Ако прецени, че е в негов интерес да приеме, няма да ме чуеш да крещя за истина, справедливост и американски ценности.

Тя се обърна към любимия си.

— Стив? Какво мислиш?

— Доживотна присъда. Губя те завинаги. Животът губи смисъл. — Погледна ме. — Числата подлежат ли на промяна?

— Пинчър не би започнал с най-добрите за нас условия, така че според мен има място за пазарлък. Искат да пипнат Бени Коен на всяка цена и си мисля, че не е изключено да те направят почетен жител на града и да устроят празничен парад в твоя чест, само и само да им го дадеш.

— Реалистично, Ласитър. Какво можеш да ми издействаш?

— Пинчър предложи десет. Мога да контрирам с осем. Това прави реално излежани шест години и...

Още пресмятах, когато Соломон каза:

— Девет месеца. Шест години и девет месеца. Мога да ги излежа.

— Стив! — ахна Виктория. — Какво, по дяволите...

Той не отговори.

— Джейк!?

Мълчах. Комуникацията ѝ с нейните двама мъже днес не вървеше добре.

Погледът на Соломон беше ясен и съсредоточен.

— Ласитър — каза той. — Единственият начин да взема това решение е да ми дадеш прецизна оценка на шансовете ми в делото.

За разлика от повечето ми клиенти, той подхождаше аналитично. Това ми допадаше.

— Още не знам. Всичко е обтекаемо и се променя всеки ден. Искам да се срещна с Бени Коен.

— Ще разговаря ли с теб?

— Пуснал е хора да ме следят. Мисля, че ще се съгласи да разменим няколко думи.

— За какво? — попита Соломон.

— Той се пита дали знаем къде е Надя. Аз се питам дали той знае нещо, което би могло да помогне на защитата ни. Ще поиграя на котка и мишка с него. Ще седна със самия дявол, за да не допусна да те осъдят за убийство.

— Или да се съгласи на фалшиви признания — добави Виктория.

— И това — казах. — В момента обаче Бени Коен е единствената пътека, по която можем да вървим.

39. „ALL YOU NEED IS LOVE“

От паркинга на затвора проведох два телефонни разговора. Първо потанцувах с Рей Пинчър, за да спечеля още време.

Контрапредложението за осем години било „в рамките на възможното“, съгласи се той. И, разбира се, Соломон можел да размишлява два дни. След това обаче — решение.

Последва пълното с неизвестни обаждане до мобилния телефонен номер, който ми бе дал Мануел Домингес. Бени Коен отговори с лениво:

— Господин Ласитър, очаквах това обаждане от известно време.

Виктория седна до мен и подкарах по I-95 до края, където влизаше в магистрала „Южен Дикси“. Наречена още US1. Свихме наляво по „Леджун“, минахме покрай мястото, където баба ходеше да лови риба, и продължихме по стария Коултър Роуд под балдахина от японски смокини.

Дъждът беше спрял и когато свихме вляво по Арвида Паркуей, слънцето грееше и от асфалта се вдигаше пара. Това е ежедневно събитие в Маями, а може би и в ада, ако не е излишно да го казвам.

Ченге под наем на портала ни махна да влезем. Свихме през горицка от тропическа растителност и стигнахме до къщата на Бени Коен, разположена на сто и петдесет метра пристан. Пред къщата можеше да се паркира круизен кораб.

Беше типична за Маями двуетажна баровска къща. Оранжеви керемиди. Високи палми, обграждащи кръгъл паркинг, който можеше да побере лимузините на стотина от най-близките приятели на Коен. Колони от двете страни на входа, за да поддържат втория етаж или за да изглежда сградата по-тежкарска, отколкото е в действителност.

Отпред също така имаше и двама мъже с черни костюми, в този огнено горещ ден. Стояха в сянката на козирката и чакаха да слезем от колата.

— Хайде, да приключваме с това — казах на Виктория.

— Какъв е планът за играта ни?

— Не съм сигурен, че имаме план. Свири по слух.

— Знаех си! — избухна тя и ме срази с гневния си поглед. — Просто си го знаех!

— Съжалявам, но не мога да представям всичките си въпроси в писмен вид и подчертани с цветни маркери.

— Мъже! — тросна се тя, отвори вратата и излезе от колата.

„Изглежда, със Соломон имаме сходни недостатъци“, помислих си.

След като се качихме по стъпалата, двамата мъже ни претърсиха за оръжие, после извадиха уреди, за да ни проверят за микрофони. Единият ни въведе в двуетажно фоайе. От двете страни нагоре се извиваха спирални стълби.

— Господин К. е на верандата.

Черният костюм ни преведе през стая колкото футболно игрище към френските прозорци от другата страна. Плочите на пода бяха бежови. Стените — приглушен неутрален цвят в същата тоналност. Кристалните полилеи бяха големи, но без всичките финтифлюшки, които често се виждат в подобни къщи. Въпреки размера обзавеждането клонеше към минимално. Би могло да се каже дори пестеливо.

През френските прозорци се разкриваше чудесна гледка към басейн с преливащ борд, площадка за слънчеви бани и просторната водна ивица, която водеше към Залива. Черният костюм задържа учтиво вратата и излязохме на покрита веранда с таванни вентилатори и дълга гранитна маса.

— Аз съм Бенджамин Коен. — Един дребен мъж стана от масата, поклони се на Виктория и ми подаде мека месеста длан, за да я стисна. — Хората ме наричат Бени Бижутера.

— Джейк Ласитър — представих се. — А това е Виктория Лорд.

Той ни се усмихна, сякаш сме стари приятели, които не са го посещавали отдавна. Беше с кремава копринена риза с копчета, които приличаха на сиви перли. Елегантните му панталони бяха на малки квадратчета, черно и същия кремав цвят като ризата. Носеше мокасини от мека черна кожа със сребърни токи, които напомняха украшение на

конска сбруя. „Ферагамо“ или „Гучи“, предполагам. Ако застанеше на пръсти, може би щеше да достигне един и седемдесет.

Изглеждаше между петдесет и осемдесет. Беше невъзможно да се прецени възрастта му. Гладка стегната кожа. Нито бръчица на челото, а очите бяха съвсем малко по-отпуснати, отколкото би могло да се очаква. Беше работил сериозно. И много.

— Мога ли да ви предложа нещо? — Отчетлив нюйоркски акцент. — Лимонада? Нещо по-силно? Нещо леко за похапване?

И двамата отказахме.

— Е, харесва ли ви къщата ми?

— Да си призная — казах, — цветовете ми се струват малко убити.

— Джейк! Това не е учтиво! — укори ме Виктория.

— Така има по-добра пазарна стойност — обясни Бени.

— Предпочитам да живея в настоящето — отбелязах.

— Разбираемо е. Кой знае кога може да те сполети трагедия?

Може би беше заплаха. Може би беше учтив разговор.

— Знаеш ли как влязох в моя бизнес, Ласитър?

Поклатих глава.

— Започнах като шлифовач на диаманти в Ню Йорк. За стария Слуцк. Ортодоксален еврейин, разбира се. Знаеш ли защо евреите се занимават с диамантения бизнес?

Отговорих, че не знам.

— Да кажем, че си еврейин в Лисабон, през петнадесети век. Би могъл да си в диамантения бизнес или в бизнеса с добитък. Идва обаче време, когато Португалия решава да изгони евреите, както става през 1497 година, и тогава е много по-лесно да пътуваш с диаманти, отколкото с крави.

— Звучи логично — съгласих се.

— Това са същите евреи, които Испания прогонва през 1492 година — добави Виктория. — Точно когато са мислели, че най-накрая са открили убежище, се случва отново, в Португалия.

— Имаш умна сътрудничка, Ласитър.

— Принстън и Йейл — обясних.

— Както и да е. От стария Слуцк научих всичко за диамантите и как да се отнасям с хората.

— Значи е бил добър шеф — казах.

— Познаваше диамантите. Обаче добър шеф... не точно! Беше най-гадният кучи син в централната част на града. Четеше Талмуда цяла сутрин и крещеше на работниците през останалото време. Научих се да правя всичко наопаки. Отнасям се с работниците си като със семейство. Плащам им добре. Изпращам лекари на децата им, когато са болни, и подаръци, когато се женят. Никога не съм търпял служители, които се отнасят зле с подчинените си.

— Това е нещо добро — обади се Виктория.

— Да вземем Николай Горев например. Алчен и глупав. Казах му да не смъква по толкова много пари от клиентите, за да си няма проблеми с компаниите за кредитни карти. Освен това мамеше момичетата — задържаше заплатите им, принуждаваше ги да правят секс. Смъртта му не ме натъжи. — Обърна се към мен. — Е, Ласитър, а какво искаш ти?

— Първа точка в списъка. Доказателства, че клиентът ми е невинен.

— Не, не, не. Това го иска Соломон. Ти, момче. Имам предвид, в живота.

— Искаш да си говорим за живота?

— Напоследък при мен не идват много хора. И малкото, които идват, са или руски горили, или красиви млади жени, които не могат да водят разговор. — Пусна лека лукава усмивка. — С изключение на shauna maidel на име Надя, но ще говорим за нея след малко.

Ухажвал съм няколко еврейки — както и жени от почти всички останали етнически групи, включително индианка семиноли — така че разбрах какво каза. „Хубаво момиче“ на идиш.

— Добре — казах. — Искам просто да съм щастлив. Както всички останали.

— А какво ще те направи щастлив? Пари?

Поклатих глава.

— Парите никога не са били цел за мен.

— Тогава престиж? „Мъж на годината“ на Търговската камара? Почит в обществото?

— Пет пари не давам за тези неща.

— Ето това вече е нещо. След като сме ги изключили, какво ти носи щастие?

— Господин Коен...

— Бени.

— Бени. Наистина не мисля за това. Живея живота си ден след ден. Случва се едно или друго. Има добро, има и лошо. Не знам какво има на края на дъгата и дори дали изобщо има дъга.

Той се усмихна, обаче малко тъжно.

— Честна самооценка от почтен човек. А сега може ли аз да ти кажа какво ще ти донесе щастие?

— Не съм сигурен, че би могъл. Можеш да говориш за себе си, но мен не ме познаваш.

— Фу! Ние сме еднакви.

— Ти и аз? Съмнявам се.

— Ти! Аз! Госпожица Лорд! Господин Соломон! Дори Надя Делова. Всички ние, добрите хора, искаме едно и също. Любов!

И тогава го изпя — носово, много далече от Бийтълс: „All you need is love, love. Love is all you need“.

— Бени, знам, че опитваш да ми кажеш нещо, но иносказанията понякога ми убягват. Защо не удариш пирона направо по главата?

Виктория се намеси:

— Джейк, той казва, че е влюбен в Надя.

— Задникът ѝ е като зряла смокиня — добави Коен.

— Колко мило. — Виктория се обърна към мен. — Господин Коен също така казва, че никога не би наранил Надя.

— Бинго! — възкликна Бени. — Имаш ayiddishe kop, госпожице Лорд. Еврейски ум.

— Принадлежа към епископалната църква — отвърна тя. — Значи би искал Надя да се върне при теб?

— Какъв умен въпрос. Всъщност питах ме по един деликатен начин дали знам, че Надя си е намерила млад мъж. Разбира се, че знам. И въпреки чувствата ми към нея, разбирам. Защо ѝ е старец като мен? Желая ѝ най-доброто. Виждате ли, ето това е истинската любов. Тя е като тази, която изпитва адвокат Ласитър към теб.

— Не сме двойка — отговори Виктория, малко по-бързо, отколкото беше необходимо.

Бени махна с ръка.

— Още не! Обаче ви наблюдавах на монитора, докато седяхте в колата. Видях позите ви, колко близо бяха лицата ви. Видях и леко

спречкване, както става при влюбените. Знам за нощните ви пътешествия. Руската църква. Плажът. Обедите. Общата ви цел.

— Общата ни цел е да не допуснем Стив Соломон да попадне в затвора — каза тя. — Той е моят приятел.

— Засега да. А когато влезе в затвора, тогава какво?

— Моята работа е да не допусна това да стане — намесих се.

— Значи трябва да си едновременно магьосник и рицар. Магьосник, за да изпълниш задачата, рицар, за да искаш да я изпълниш.

— Бени, надявах се да ни помогнеш.

— Съмнявам се, че мога, но... кажете ми какво знаете и ще започнем оттам.

— Федералните искат да те пипнат за контрабанда на крадени диаманти, но им е нужен някой, който да им нарисова схемите. Очевидец, който може да сложи диамантите в твоите ръце. Смятали са, че Николай Горев е техният човек. Ако го обвинят, ще те накисне. Сега, когато той е мъртъв, може би Надя ще се справи, ако знае достатъчно.

— Това мило дете никога няма да каже на властите каквото и да било.

Тези думи ме поразиха. Очаквах да каже, че Надя не знае нищо. Вместо това обаче той каза, че тя няма да говори, с което неволно признаваше, че би могла да го закове. Засега обаче не го правеше. Спомних си думите на Дебора Сколино, че не вярва на Надя, когато говори за бизнеса на Бени: „Надя каза много неща за Николай Горев, които определено бяха истина. Когато обаче стана дума за Бени Бижутера, започна да увърта“.

Сега се чудех доколко дълбока е признатата любов на Бени към руското момиче от бара. Наистина ли се чувстваше спокойно, когато тя е в неизвестност? Трябваше да поровя малко, за да открия.

— Бени, би било непрофесионално да не те попитам как диамантите стигат до Маями.

Той се разсмя искрено — как така някой може да задава толкова глупав въпрос.

— Кой израз опитвам да си спомня?

— Може би „не задавай въпроси и няма да те излъжа“ — опитах.

— Не. Друг беше. От филмите. „Мога да ти кажа, но ще трябва да те убия“. Да, това е! — Пак се засмя. — Какво друго имате за мен?

— Знам, че си дал на Надя оръжието, с което е убит Николай Горев, и това може да се окаже проблем за теб.

Бени се замисли за момент, преди да отговори.

— Щом знаеш това, значи са ти го казали федералните слуги. Това означава, че искат нещо от теб. О, Ласитър, надявам се няма да допуснеш клиентът ти да направи нещо глупаво! Или да лъжесвидетелства.

Бени Бижутера не беше глупак. беше схванал играта на властите.

— Опитвам, Бени. Но ми е нужен приемлив шанс да спечеля делото му.

— Проклетият глок. — Зацъка с език. — Изцяло моя грешка. Лично аз мразя оръжия. Дадох го на Надя, защото смяташе, че ѝ е нужен за защита.

— Значи не си наел Надя да убие Горев?

— Разбира се, че не. Той беше полезен идиот. Аз обаче бях глупав да ѝ дам пистолета, който тя е дала на Соломон, предполагам, и той е убил Горев с него. Или може би тя го е убила. Кой знае? Не съм бил там.

— Защо ѝ е да го прави? И защо да го прави Соломон?

— Надя беше в невъзможна ситуация. Федералните я принудиха да носи микрофон, за да ѝ дадат имунитет.

— Казала ти е това?

— До стрелбата ми казваше всичко. Обаждаше ми се след всяко посещение в кабинета на прокурора. Лоялност. Добави го към любовта, Ласитър. Това е, от което имат нужда всички — любов и лоялност.

— Значи ти е казала, че ще се срещне с Горев.

— Ще ми се да беше. Ако беше споменала за паспорта, щях да наредя на Горев да ѝ го даде. Също и задържаните заплати.

— Би трябвало да е била наясно, че можеш да го направиш — отбелязах. — Кое то означава, че изобщо не е отишла за паспорта. Нито за да запише Горев, за да го нарисне пред федералните. Отишла е, за да го убие.

— Възможно е — съгласи се той. — Може да си е мислела, че ако Горев го няма, ще бъде в безопасност и тя няма да трябва да дава

показания. Да избяга — да. Но не и да дава показания.

— Значи смяташ, че го е направила заради теб? — попитах.

— Бях мил с Надя. Щедър. Тя не беше свикнала мъжете да се отнасят с нея добре. Така че, да, момче, мисля, че може да е убила Горев, за да не бъде инкриминиран аз.

— Търсиш Надя — обади се Виктория. — Защо?

— Очевидно не за да я нараня.

— За мен не е толкова очевидно — казах аз. — Би могла да се върне тук и да те накисне, за да отърве собствената си кожа.

— Искам да ѝ дам пари, не да я убивам.

— За да мълчи?

— За да замине. С нейния млад човек. — Сниши глас и зашушука заговорнически: — Знаете ли къде е?

Казах „да“ точно когато Виктория каза „не“.

Бени се засмя — като джафкане на малко кученце.

— Сега наистина звучите като семейна двойка.

— Е, кой казва истината, Бени? Аз или Виктория? — попитах?

— Госпожица Лорд, разбира се. Ако ти знаеше къде е Надя, щеше да си там, а не край моя басейн. Ах, Ласитър, луд адвокат! Излъга, за да измъкнеш повече информация. Щеше да ми подхвърлиш някаква лъжлива следа. „В Сан Диего е.“ Или каквото ти дойде на ума.

„Старият кучи син още е умен“ — помислих си. По-добре беше да не го забравям.

— Ако я откриете, кажете ѝ, че ще ѝ дам половин милион долара — каза Бени. — Без никакви условия. Може да отиде с нейния човек в Рио или където поискат. Все ми е едно. Само да не е тук, където федералните могат да я спипат. И за вас двамата, сто хиляди за медения ви месец.

Виктория понечи да каже нещо. Несъмнено искаше да отрече всякакви идеи за брак. Накарах я да замълчи с жест.

— Благодаря, Бени. Ще те държим в течение.

— Кажете ѝ и още нещо — добави Бени. — Че мисля за нея всяка вечер преди да заспя. С обич в сърцето.

40. ПРАВИЛАТА НА КУРВАТА

Виктория беше обезпокоена. Нещо у Бени Коен я караше да настръхва. Фалшивата поза на джентълмен. Философията му за любовта и лоялността. Личната му история с Надя.

— Минават ли ти тези приказки за влюбени гълъбчета? — попита тя Ласитър по пътя към кантората му.

— На теб очевидно не ти минават.

— Не приемам за чиста монета сладките приказки на един стар похотливец, който дава диаманти на момичетата от бара срещу секс, а после твърди, че се е влюбил.

— Значи си предубедена по отношение на старите похотливци?

— Освен това този тип е контрабандист на диаманти.

— Това ми се струва по-скоро причина да му вярвам, но можеш да го наречеш мъжка реакция.

Виктория се загледа през предното стъкло. Небето отново беше станало оловносиво и стоманеносинкаво, но нямаше нова буря. Все още.

Без предупреждение или въведение Ласитър попита:

— Защо всички мислят, че сме двойка?

Виктория продължи да гледа право напред.

— Не мислят. Мислят, че ти мислиш, че сме двойка.

— Не чувам точно това.

— Беше част от театъра на Бени. За да отвлече вниманието ни. Той е хитра стара лисица.

— Не знам, Виктория. Може да е доловил нещо между нас.

„Не пак“, помисли си тя.

— Трябва ли пак да обявявам код „жълто“?

— Не ти пускам пасове. Само питам. Може да ми е от полза в бъдещите връзки.

— Това е друго. — Виктория реши, че той говори сериозно и заслужава сериозен отговор. — Ако искаш съвет за връзките си, мога

да ти помогна. Първо, можеш да опиташ да излизаш с подходяща необвързана жена.

— Искаш да кажеш никакви укриващи се престъпнички?

— Говоря сериозно, Джейк.

— Като става дума за излизане, днешните момчета и момичета май само играят компютърни игри и си правят татуировки.

— Не и мъжете на твоята възраст.

— Ау! Посланието е прието.

— Радвам се. Някои мъже си мислят, че ковеш пирони, а ти замахваш да ги удариш с чук.

— А относно жълтия код, последния път, когато говорихме, беше вдигнала зеления флаг.

— По дяволите, Джейк! — Не можеше да повярва, че го споменава. Досега и двамата избягваха да говорят за онази срамна вечер. — Ти постъпи като истински джентълмен и го оцених.

— Като истински мъж искаш да кажеш.

— Сега, когато обаче повдигаш въпроса за това...

— Под „това“ разбираш безсрамната си постъпка?

— Губиш всякакви точки като джентълмен и мъж.

Това го накара да млъкне за известно време. Свиха по надлеза на I-95 към „Макартър“. При по-рядък трафик на естакадата щяха да са в кантората на Ласитър след петнадесет минути.

— Да се върнем на въпроса за достоверността на Бени — каза Ласитър.

Виктория беше благодарна, че пак ще говорят за делото.

— Да предположим, че Бени наистина е влюбен в Надя — продължи той. — Възможно ли е да ѝ предложи толкова много пари и да ѝ пожелае щастие с истинската ѝ любов?

— Ти си мъж. Какво мислиш?

— All you need is love. Това може да е така за теб и Соломон. Може би дори за мен. Обаче Бени не е като нас. Говореше пълни фантазмагии. Престъпниците от кариерата, като него и братята Гореви, са социопати. По дефиниция те не възприемат човешките емоции на взаимността в отношенията.

Виктория не отговори и той я погледна крадешком. Беше забила поглед във външното огледало за обратно виждане.

— Какво има? — попита я.

- Един сив рейндж ровър се движи след нас от доста време.
- Мануел Домингес. Бени Кoen още не е приключил с нас.

На стълбите към кантората на Ласитър на втория етаж Виктория си даде сметка, че е гладна. Може би защото вдъхваше аромат на пикантно пикадильо с чесън, захар и стафиди, който се носеше от кубинския ресторант на първия етаж.

Седнаха един срещу друг на старата дъбова маса в малката конферентна стая. Ласитър заговори:

— Да систематизираме. Какво знаем и какво не.

— В офиса на Горев имало конфликт. Надя настоява да получи паспорта и парите си, но в думите ѝ се прокрадват термини като „федерално престъпление“ и така нататък, които карат Горев да заподозре нещо. Заплашва я и споменава дупка, дълбока шестстотин метра, която знаем, че е диамантената мина „Мирни“ в Сибир. Също така споменава и бижутер, за когото знаем, че е Бени Кoen и е шеф на Горев. Горев обвинява Надя, че е казала на властите за Аерофлот 100, който предполагаме, че е полетът, с който е пристигнала в Ню Йорк.

Забеляза, че Ласитър кима одобрително. Заедно работеха добре.

След това пое той:

— Соломон казва на ченгетата, пристигнали на местопрестъплението, че Горев е извадил пистолет и им е наредил да се съблекат, за да види дали не носят микрофони. Докато Горев наблюдава Соломон, Надя измъква глока на Бени от чантата си и изстрелва куршума, убил Горев. След това опразва сейфа, необяснимо защо взима пистолета на Горев и излиза през задната врата, като заключва Соломон вътре. А... освен това подхвърля оръжието, с което е извършено убийството, на Соломон, който изпада в паника и пуска още два куршума към вратата, когато биячите на Горев опитват да влязат. Когато идват ченгетата, оръжието на убийството е у него. — Ласитър повдигна вежди. — Това, ако мога да се изразя така, е една от най-лайнните истории, които някога ми е казвал клиент.

— После Стив настоя да престанем да търсим Надя — каза Виктория. — Не можах да разбера защо, но ти разбра.

— Защото не гледам Соломон през премрежения поглед на любовта.

— Ти се досети, че Стив е излъгал полицията. Надя не е стреляла по Горев. Направил го е Стив. По онова време все още се надявахме да е било самозащита, защото вярвахме, че Горев е имал пистолет. После по телефона Надя ми каза, че руснакът не е имал оръжие. Тоест всякаква възможност за позоваване на самозащита и правото да останеш където си отпада.

— И това ни води къде, Вик?

— Добре. Ти смяташ, че безумната версия, която Стив е дал на ченгетата, ни връзва ръцете.

— Ако промени нещо сега, при кръстосаните разпити ще ни разкъсат на парчета заради разликата между предишните и новите му показания.

Някъде вън се чу полицейска сирена. Ароматът на мариновани меса и пикантни наденички отдолу се засили.

— Мисля, че вече е време Стив да ни каже цялата истина — отбеляза Виктория. — Дори и да противоречи на показанията му и дори от нея да ме заболи.

— И коя версия ще представим после, на делото? Както казах в ареста, нямам много правила. Обаче няма да използвам и показания, за които знам, че са неверни. Ако Соломон ни каже, че той е стрелял, не мога да го оставя да застане пред съда и да каже, че Надя е дръпнала спусъка.

— Джейк, като знам колко грубо пипаш всичко останало, не мога да повярвам, че си толкова придирчив за това нещо.

— Дори курвата има правила. Правя много неща, но не лижа задници.

— Отвратителен си!

— Това е хлъзгав склон, Виктория. След като веднъж използваш лъжливи показания, какво следва? Да фабрикуваш фалшиви документи? Да унищожаваш доказателства?

— Не мога да повярвам, че точно ти ме учиш на етика.

— А аз пък не мога да повярвам, че точно ти спориш с мен по този въпрос, Вик. Мога само да мисля, че е защото си твърде близо до делото. Личната ти заинтересованост замъглява иначе добрите ти преценки.

— Не възрази, когато излъгах ченгетата за мобилния телефон на Елена.

— Това е в сивата зона. Другото не е.

— Границите, които очертаваш, са адски произволни.

— Но са моите граници.

Сега Виктория беше в еднаква степен гладна и обезпокоена. Толкова за добрата работа с Джейк. От друга страна, със Стив също непрекъснато се караха за стратегии и етичност. Може би всичко това щеше да доведе до някакво единодействие като онова, което имаше в съда със Стив?

— Налице е и чисто практичният проблем, че версията на Соломон е записана на касета, което я прави десет пъти по-силна — каза Ласитър. — Ако я промени сега — дори и новата версия да е вярна, каквато няма да е — загиваме, когато Пинчър пусне записа и уличи Стив със собствените му думи.

— Значи в света на Ласитър е етично да се спечели дело с помощта на лъжливи показания, стига клиентът да не ти е казал, че са лъжливи.

— От такива микроскопични разлики е изтъкан нашият закон. Сега да продължаваме. Още какво знаем?

— Федералните власти са готови да приемат всичко, само и само да осъдят Бени Коен за нещо. Ако Стив излъже, за да подкрепи версията за заговор за убийство, ще лежи по-малко от седем години в затвора, а мистър Етичност — това си ти — няма проблем с всичко това.

— Формално Соломон не ми е казал, че версията за платеното убийство е фалшива.

Виктория въздъхна изнервено.

— Знаем, че Бени Коен е дал на Надя оръжието, с което е извършено убийството, но понеже не вярваме на нищо, което ни казва, не знаем дали Коен наистина ѝ е поръчал да убие Горев. Не знаем и дали наистина иска да ѝ направи сватбен подарък, или да я убие.

— Какво друго? — каза Ласитър.

— В телефонния ми разговор с Надя тя подхвърли, това е цитат: „Знам какво е казал на полицията. Не е истина. Съжалявам“. Но така и не ми каза какво точно се е случило. Призна, че тя е внесла оръжието, но намекна, че е стрелял Стив. Доста объркващо е. Как пистолетът се е озовал от чантата ѝ в ръката на Стив?

— Значи всичко се връща към Надя — отбеляза Ласитър. — Тя е липсващата тухла в нашия зид.

Двамата замълчаха за момент. После Виктория поклати глава.

— Знам какво си мислиш.

— Да чуем, малката.

Преди Виктория да успее да отговори, на вратата се почука. Келнерка от „Хавана Банана“.

— Лурдес! — зарадва ѝ се Ласитър. — Обезателно благодари на Хорхе за добротата.

Келнерката се усмихна и им сервира плато лекончита — накъсано свинско печено с лук и сос мохо. И друго плато с пиле тариманго — печени пилешки гърди с манго и сос от тамаринд. За гарнитура имаше черен боб и ориз. За десерт — крем карамел и реване. А аперитивът... О, аперитивът! Четири, не две, ледени мохито с бял ром и свежи листа мента.

Ласитър даде бакшиш на Лурдес, тя слезе по стълбите и двамата отпиха от мохитото.

— Та казваше, че?... — подкани я Ласитър.

— Променил си намерението си. Сега пак искаш Надя.

— Само за да поговоря с нея. Не я карай да идва в Маями. Първо, защото е прекалено опасно, и второ, ако Пинчър я завлече в съда и тя каже каквото иска той, това ще е пиронът в ковчега на нашата защита.

— Когато говорихме, тя ме отрязва да не ѝ се обаждам повече и ми затвори.

— Нямах предвид телефонен разговор. Имаме нужда от разговор на четири очи с Надя и под „нас“ разбирам теб.

— Искаш да кажеш просто да почукам на вратата ѝ и да кажа „здрасти“?

Започнаха да се хранят. Да споделят блюдата. „Както правехме със Стив“, помисли си Виктория. Свинското беше люто, пилето — сладко. Чудесна комбинация. Първото мохито изчезна бързо.

— Можеш ли да я откриеш, Вик?

— Не знам. При теб ли са материалите, които изискахме от клуб „Анастасия“?

— Дойдоха вчера. — Ласитър посочи купчина картонени кутии в ъгъла на малката конферентна стая. — Всички разписки за плащания с

кредитни карти, възстановени суми, писма от гневни клиенти, предупреждения от Бюрото за по-добър бизнес, Департамента за икономическо зонироване, Службата за намаляване на шума, сметките за вода и електричество за последната година.

— Прегледа ли ги? — попита тя.

— Не, за бога. Ти си втори стол. Твоя работа е.

Виктория се зачуди дали причината е това, или защото е жена, а работата изглеждаше толкова досадно чиновническа.

— Надя спомена, че е при приятеля си. Не ми каза къде, но намекна, че е далече от Маями. Спомена още, че бил дошъл на някакъв конгрес на производителите на хранителни продукти, преди около три месеца. Похарчил пет хиляди и триста долара за една вечер. Надя имала достъп до терминала за плащания в клуба и възстановила сумата в картата му. Ако всички документи наистина са тук, ще мога поне да открия името на този човек, ако не и друго.

— И това е нещо, като за начало.

— А ако открия Надя, как ще я накарам да разговаря с мен?

— Какво иска тя?

Виктория се замисли за момент. Въпросът беше сложен, но може би отговорът беше прост.

— Да живее в мир и хармония с мъжа, когото обича.

— Какво искаш ти?

Виктория се усмихна едва забележимо.

— Същото. Със Стив.

— Кое пречи на Надя да постигне целта си?

— Страхът. Федералните искат да ѝ връчат призовка. Алекс Горев иска да я убие. Бени... е, не знаем какво иска Бени.

— Какво пречи ти и Соломон да сте заедно?

— Така наречената правосъдна система, както обичаш да се изразяваш.

— Значи ти и Надя имате много общо помежду си. И докато говорите, опитай да откриеш дали може да ти каже нещо, което да ни е от полза, или да ни отведе до нещо, което да ни е от полза. Защото ако не открием нищо, Соломон ще приеме сделката. Ще накисне Бени Коен за поръчково убийство и сам ще понесе наказанието си. Ще го лишат от адвокатски права и дори и да лежи по-малко от седем години, от затвора ще излезе друг човек. Сякаш през цялото време е бил в кома

и не се е възстановил напълно. Нито неговият живот, нито твоят ще бъдат както преди.

Ласитър взе второто мохито и отпи голяма глътка.

— И, дявол да го вземе, Виктория, ще направя всичко възможно това да не се случи. Ако съществува начин това дело да бъде спечелено, ще го използваме. Заедно. И вие двамата ще можете да живеете в мир.

Очите на Виктория се наляха със сълзи. Въпреки дразгите им изпитваше някаква привързаност към Ласитър. Вихрушка от емоции, които не можеше да изрази, защото той щеше да ги изтълкува погрешно. Тя обичаше Стив. И в същото време изпитваше някаква надигаща се топлина към Ласитър — добър човек, корав като дъб. Ако не обичаше Стив, този човек би бил...

„Не, няма да продължавам с това.“

Протегна ръка през масата и хвана ръката на Ласитър. Стисна я продължително, нежно.

Той набоде парче реване на вилицата, усмихна се и каза:

— Код „жълто“, малката.

41. МЪЖЪТ С ПРЕТЦЕЛИТЕ

Бях впечатлен от бързината, с която работеше Виктория.

Отне й само час и двацет минути, за да открие квитанциите за платената сметка и върнатата сума, които бяха на името мъжа.

Джералд Хостетлер.

Един ден през април той плаща 5328 долара с картата си Мастеркард в клуб „Анастасия“. Двадесет и четири часа по-късно сумата е възстановена от човек с инициали Н. Д. Трябваше да е той. И тя.

Виктория откри останалото с помощта на Гугъл. Едно бързо търсене установи, че същата седмица през април в „Идън Рок“ е имало конгрес на производители на закуски. Един от ораторите бил Джералд Хостетлер, който изнася доклад на тема „Брандиране на уникални закуски през двадесет и първи век“. На страницата на конгреса Хостетлер беше записан като президент на „Хостетлер Претцели и Чипс“. Имаше снимка на мъж на около трийсет и пет, с бяла престилка, с поднос претцели за бира в ръце. Имаше руса коса, която започваше да отстъпва назад, което увеличаваше челото му, и усмивка, която показваше, че си обича работата.

„Хостетлер Претцели и Чипс“ беше записана на индустриален адрес в Ланкастър, Пенсилвания. Виктория откри домашния адрес на Джералд Хостетлер през платен сайт, заедно с информацията, че никога не е бил обвиняван в престъпление, никога не се е женил и е завършил университета „Страутсбърг“, където беше получавал отличия за лека атлетика всяка от четирите години. По онова време рекордът на десет хиляди метра на университета бил негов.

Това ме заинтригува. Бегачите на дълги разстояния са особена порода. Кльоцави. Самостоятелни. Търпеливи. Способни да търпят и побеждават болката. Често са самотници, което обясняваше, че Хостетлер не е имал жена или приятелка, преди да срещне Надя. Аз нямах такова оправдание.

Виктория намери интернет страницата на местния вестник — „Ланкастър Ню Ера“. В архивите имаше очерк за Хостетлер и неговия бизнес. Изглежда, бе наемал тридесетина жени, за да свиват претцелите на ръка. Скъпа и отнемаща време операция, само че така ги правел прапрадядо му, германски емигрант, към края на деветнадесети век. Джералд Хостетлер беше човек на традициите и старите стойности. Мина ми през ум, че този човек може да ми хареса.

В Гугъл Мапс намерих хубава снимка на дома на Хостетлер, недалеч от река Съскуехана. Къщата беше строена с камък и може би беше на сто и повече години. Може да е била на прапрадядо му. Фамилни връзки. И това ми харесваше. Отпред имаше окосена морава и розови лехи. По границата на имота като стражи се издигаха борове, а една самотна ела беше израснала край покритата с плочи пътека към входната врата. Бях готов да се обзаложа на сто долара, че Хостетлер украсява тази ела всяка Коледа. И на още сто, че е солиден като къщата.

С интернет всичко това беше адски лесно. След като научихме името му, всичко отне към единадесет минути. Изумително. Когато започнах да практикувам право — не дълго след времето на телефона с шайба и пишещата машина — един частен детектив би събрал същата информация за седмица, като скъса поне чифт обувки от обикаляне.

Виктория разглеждаше страницата на „Американ Еърлайнс“.

— Има полет в девет вечерта до Филадельфия — каза тя. — Ще взема хотел близо до летището, а на сутринта ще отида с кола до Ланкастър.

— Ако наистина откриеш Надя там, срещата ви ще изисква някаква деликатност — отбелязах.

— О, боже! Слонът в стъкларския магазин ме поучава на тема деликатност.

— Казвам само, че Надя може и да не е споделила с господин Претцел всичко. Бени Бижутера. Убийството на Горев. Федералното разследване. Отдели я от него, преди да заговориш за съществените неща. И след това пипай много внимателно.

— Джейк, помниш ли защо изпрати мен да разговарям с Елена, вместо ти да опиташ да го направиш?

— Мисля, че имаше нещо общо със симпатизирането между жени или нещо такова.

— Нарече го „женска дяволия“.

— Не е толкова красноречиво, колкото ми се иска, но схващаш основното.

— Тогава ми се довери, става ли?

Закарах Виктория до дома ѝ и изчаках двајсет минути, за да напълни пътната си чанта. След това подкарах на север, към летището. Пред мен се движеше джип с платно за сърфинг на покрива и лепенка с надпис „Гмуркач долу“ на задницата, точно над регистрационния номер. В случай че не си разбрал идеята, имаше още два залепени надписа: „Водолазите могат по-дълбоко“ и „Спускаш ли си се долу напоследък?“.

„Всъщност не.“

Все пак това беше доста по-поносимо от стария стикер от дните на кокаиновите каубои: „Свирни с клаксона, ако не си виждал узи да стреля през прозорец на кола“.

„Не, благодаря.“

Погледнах в огледалото и видях сивия рейндж ровър, през две коли зад нас. Проклятие!

— Няма да те оставя пред входа за „Американ“ — казах.

— Защо?

— Ще спра пред „Бахамас Еър“.

— Това е до писта Н. Ще трябва да се върна пеша чак до D.

— Искам да се отърва от Мануел Домингес. Следи ни.

Тя погледна в огледалото.

— Рейндж ровърът?

— Да. Ако слезе и опита да тръгне след теб, ще го спра, а ти ще имаш предостатъчно време да се измъкнеш.

— Бъди внимателен, Джейк. И не се бави, защото паяците ще вдигнат старата ти барака.

Спрях зад една лимузина пред входа за писта Н. Рейндж ровърът спря малко след мен. Поради причина, която не мога да обясня, се наведох през седалката и целунах Виктория по бузата. Съпруг, който изпраща жена си в командировка, нещо такова.

Тя докосна лицето ми с една ръка и ме потупа леко. След това скочи от колата, грабна пътната си чанта от задната седалка и влезе

забързано в терминала. В огледалото видях как Домингес — с армейски маскировъчни панталони и яке — изскочи от дясната страна на рейндж ровъра.

Изгасих мотора и слязох от колата. Домингес вече минаваше през плъзгащата се врата на терминала, обаче едно ченге извика след мен:

— Ей, приятел, не можеш да оставяш колата си тук, без да си в нея! Ще я вдигнем!

— Жена ми си забрави шофьорската книжка — извиках в отговор. — Връщам се след минутка.

Да, казах „минутка“. Струваше ми се, че застаряващ женен мъж би използвал тази дума.

Ченгето не каза „върви“, но не каза и „не“. След секунда бях в терминала.

Настигнах Домингес при изхода за писта Е. Беше на петнадесетина крачки зад дългокраката Виктория, когато го сграбчих отзад за качулката на военното му яке.

— Ей! — извика той. — К'во правиш? Мамка му!

Стиснах здраво, завъртях го обратно и го натиках в един магазин, в който продаваха покрити с кокос шоколадови сладки и парченца манго, натопени в захар. С изключение на четирите години в университета — или бяха пет? — съм прекарал целия си живот в Южна Флорида и никога, никога не съм виждал някой от Маями да яде шоколадови сладки с кокос. Магазините по летищата продаваха и малки портокалови дръвчета, които хората си отнасяха у дома, за да умрат по балконите им, но не бях виждал такива растения мутанти от известно време.

— Джейк! Ти ли си? — изпъшка Домингес, когато се обърна и ме видя.

— Какви ги вършиш, Мануел?

— Летя за Насо. Ще се пробвам в казината.

— Подмина изхода за „Бахамас Еър“. Ще те изпратят до гишетото.

— Няма нужда, приятел. — Погледна крадешком в посоката, в която бе тръгнала Виктория, но от вътрешността на магазина нямаше как да я види.

— Хайде, интересно ми е да видя какво ще покаже детекторът за метал.

— Нямам оръжие. За бога, Джейк. Аз съм осъждан престъпник. Никой няма да ми издаде разрешително.

Подпрях с лакът брадичката му и притиснах тила му към стената. От гърлото му се чу гъргорене, лицето му се зачерви. Касиерката посегна към телефона до касовия апарат. Нямах много време. Плъзнах лявата си ръка нагоре, под военното яке. Кожен кобур. Метален пистолет.

— Искаш ли да поговорим, Мануел? Или предпочиташ да извикам ченгетата? Носиш скрито оръжие. На летище отгоре на всичко! Да не говорим, че нарушаваш пробацията, която ти издействах.

— За бога, Джейк!

— Мисли бързо. Касиерката звъни на охраната.

— Да се махаме оттук — каза той умолително. — Ще ти кажа каквото искаш да знаеш.

Изведох го през вратата и тръгнахме назад, към изход Н.

— Трябваше да ви проследя, с дамата — каза Домингес. — Бени смяташе, че рано или късно ще го заведете до Надя. Обаче аз имах друг план.

— Сериозно?

— Щях да те предупредя. Недей да връщаш руския тук.

— Имаш телефонния ми номер. Защо не се обади?

— Реших го, докато идвах насам. Боя се, че Бени ще й направи нещо лошо.

— Говориш глупости, Мануел. Боиш се, че ще ти резна гърлото.

— Повярвай ми, Джейк. Къщата на Бени е пълна с гадни типове. Не са като мен. Не се шегуват. Слушам ги какви ги говорят. Ако намерят Надя... — Не довърши.

— Поне си научил името й правилно. Какво друго знаеш?

— Бени е контрабандист на диаманти, а Горев е работел за него.

— Без майтап?

— За бога, Джейк! Опитвам се да помогна. Ако ми кажеш какви глупости ти е наговорил Бени, ще ти дам истинските факти.

Излязохме през плъзгащата се врата сред изгорелите автомобилни газове пред терминала. Като по чудо старата ми таратайка все още беше там.

— Бени твърди, че е влюбен в Надя — казах. — Тя е убила Горев или е накарала Соломон да го убие, за да защити него. Ако Бени я

открие, ще ѝ даде половин милион долара като сватбен подарък.

— Това е откачено, Джейк. Надя е взела диамантите на Бени от сейфа на Горев и се е чупила с нейния тип.

Диамантите на Бени!

Значи ето какво бе имало в плика за фризер, който Надя бе извадила от сейфа. Приказките на Бижутера за безрезервна любов и така нататък бяха прах в очите. Първо, защото Надя беше откраднала стоката му. Второ, защото диамантите можеше да бъдат свързани с Бени пред съда.

— Бени предлага сто бона на този, който му доведе момичето — продължи Домингес. — Двеста хиляди, ако му върне и диамантите. И ще може да прави каквото си иска с нея два дни. После Бени лично ще я убие.

— Дотук с Бийтълс — казах.

— Какво?

Сивият рейндж ровър спря до бордюра. Зад кормилото беше Роз Мари. Махна ми, аз ѝ махнах в отговор.

— Няма да стана съучастник в убийство, Джейк — каза Домингес. — Би трябвало да знаеш, че е така.

— Оценявам го, Мануел.

Той разпери ръце и ме прегърна мъжки, при което дръжката на пистолета му се заби в ребрата ми. Не си падам по прегръдките, особено ако аз съм техен обект. Етикетът обаче ми попречи да стъпя на пръстите на краката му.

— Какво ще кажеш на Бени? — попитах.

— Че съм ви проследил до летището и дамата адвокат се е качила на полет за Бахамите. Може би трябва да прати двама биячи до Насо.

Вгледах се в него за секунда. В края на краищата беше измамник в душата си. Когато лъжеше, нямаше начин да се разбере. Никакво мигане или извръщане на глава. Никакво прокашляне и треперене на гласа. Все пак познавах Домингес от много време и шестото ми чувство ми казваше да му вярвам.

Той отвори вратата на рейндж ровъра и се приготви да се качи.

— Още нещо, Джейк. Каквото и да ти е казал Бени за стрелбата, чух го да говори, че нямало начин Надя да е убила Горев.

— Помниш ли точните му думи, Мануел?

— Разбира се. В моя бизнес трябва да имаш фотографска памет.
Не го поправих, само подканих:

— Е, какво каза?

— Не мога да докарам акцента така добре, но думите му бяха:
„Тази maidel не е натискала спусък през живота си. Ако питаш мен,
нейният schlemiel^[1] адвокат го е направил. Обаче диамантите?
Диамантите е взела тя“.

[1] Не особено умен човек (идиш). — Б.пр. ↑

42. КРАЙСЛЕРЪТ

Няколко коли зад рейндж ровъра беше паркиран тъмносив „Крайслер 300“, седан. Четири врати. Черни стъкла. Безличен.

На номерата не пишеше „ПРАВИТЕЛСТВО НА САЩ — САМО ЗА ОФИЦИАЛНА УПОТРЕБА“. Беше със стандартни номера от Флорида, с портокала, цветята и старото прозвище на щата: Слънчевия щат.

Зад волана седеше агентът на ФБР Луис Палбоун. Сиви панталони, бяла риза, син блейзър и покрита с лекета вратовръзка до средата на корема. Палбоун беше прехвърлил петдесетте и скоро щеше да се пенсионира. Вече беше дал предплатата за рибарска хижа в Евърглейдс. Смяташе да бъде риболовен гид и инструктор поне още двадесет години. Докато дебнеше заподозрени, често си мечтаеше за дълги дни в рибарската лодка и, ако даде бог, много улов.

Седалката до него беше празна. Лорън Дънлап, младата му партньорка, беше в терминала и следваше адвокатката. Лорън имаше две научни степени от престижни университети, инженерни науки и право, но някак бе решила да стане агент на ФБР. Беше толкова запалена по работата си, че работеше нощем и през почивните дни, без дори да попълва отчетите за извънредното работно време.

Палбоун отново се размечта. Исламорада. Не морски риболов. Това не го влечеше. Обаче блатистите мангрови гори наоколо гъмжаха от риба. Всякаква! Тъкмо мечтаеше как ще използва рачешко месо за стръв, когато приятно поклащащата се лодка на мислите му беше разтърсена от неприятен глас от задната седалка.

— Защо се бави толкова?

Дебора Сколино. Досадната федерална прокурорка. Откакто тайната ѝ информаторка я бе прецакала и се бе чупила, Сколино се държеше като същинска кучка.

— Не знам — отговори Палбоун. — Летището е голямо.

Дебора Сколино изпухтя. А Палбоун опита да се върне към мечтите си, но настроението му се вкисна. Презираше Сколино, но не

само нея — презираше всички адвокати на обвинението, особено прекалено усърдните. Странно, но нямаше нищо против адвокатите на защитата, въпреки че понякога му разказваха играта при кръстосаните разпити. Поне повечето от тях имаха чувство за хумор, а и той обичаше сблъсъците. Доколкото можеше да прецени, Сколино нямаше живот извън работата. Питаше се дали се е научила да кара велосипед като малка. За риболов не можеше да става и дума — единствените кукички, които някога бе хвърляла, бяха предназначени за отрепките, които привличаше като информатори.

— Трябваше да проследиш Ласитър — каза тя.

— Няма да ходи никъде. За бога, ето я колата му ей там.

— Тогава къде е агент Дънлап? Ще й се обадя на мобилния.

— Лоша идея. Може да стои на ръка разстояние от Лорд.

„Няма търпение — помисли си Палбоун. — Ако в такива ситуации ти е нужно нещо, това е търпението. И удобно място, където да плакаеш.“

Сколино остави телефона и възкликна:

— Ето го! Ласитър! С този, след когото влезе в терминала.

Палбоун видя едрият адвокат и другия, който беше с камуфлажни дрехи. Помнеше Ласитър като защитник на „Долфинс“. Не беше бърз, но мачкаше като валяк. Като че ли все още можеше да се грижи за себе си.

— Виж! Прегръщат се! — възкликна Сколино.

— Виждам, виждам. Може да са педали.

— Палбоун, ти си неандерталец.

— Просто гледам спортните предавания. Напоследък доста футболисти излизат на светло.

— Боже. Мислех, че във ФБР има обучение за чувствителност.

— Някои от нас го наричахме „час по дремане“.

— Палбоун, толкова си прегорял, че и пепелта ти е ледена.

— Сериозно? — Той примижа и се вгледа през предното стъкло.

— Ей, познавам този с камуфлажните дрехи.

— Защо не каза? Кой е?

— Когато наблюдавах къщата на Бени Коен, този тип идваше и си отиваше. Мисля, че работи за Бени.

— Не очаквах това — каза Сколино. — Ласитър в едно легло с Бени Коен. И, не, Палбоун, тези мъже не са хомосексуалисти.

Телефонът на Сколино извъня. Дисплеят показва, че номерът е скрит.

— Да? — отговори тя с конспиративен шепот, който се стори забавен на Палбоун.

Сколино натисна бутона и включи високоговорителя. Специален агент Лорън Дънлап каза от другата страна на линията:

— „Американ“, полет 944. Каца във Филаделфия в дванадесет и половина през нощта.

— Успя ли да запазиш място?

— Тъкмо се настанявам. Обектът е три реда пред мен.

Линията прекъсна.

— Палбоун, ти не работеше ли някога в офиса във Филаделфия?

— Да. В праисторически времена.

— Кого все още познаваш там?

— По това време на нощта никого.

— Обади се на дежурния агент. Кажи й да подготви две коли.

— На нея?

— На нея или него. Действай, Палбоун. Две коли. Четирима агенти. Да чакат на летището в дванадесет и половина. Не знам дали някой ще чака Лорд, дали ще вземе такси или ще наеме кола. Не можем да си позволим обаче да я изпуснем.

„Страхотно“, помисли си Палбоун. Някои от агентите живееха от другата страна на реката, в Ню Джърси. Други — в далечния западен край на града. Където и да живееха, четирима много ядосани агенти щяха да изкарат ненадейна нощна смяна. Заради една побъркана федерална прокурорка от Маями.

Видя, че Сколино пише нещо в брауъра на мобилния си телефон. „Сега пък какво?“

— В седем сутринта има полет за Филаделфия — каза тя. — Ще го взема, за да съм с екипа. Ти, Палбоун?

— Сигурна ли си, че не искаш да дойде и Осемдесет и втора военновъздушна дивизия?

— Приемам го за „не“.

— Разбира се, че ще го приемеш за „не“.

Дебора Сколино като че ли не даваше пет пари. Обмисляше нещо.

— Джейк Ласитър и Бени Кoen — каза на глас. — И през ум
нямаше да ми мине.

43. МОТЕЛ „КАПЧИЦА РОСА“

Мисълта дойде на Надя Делова рано сутринта, докато лежеше свита до Джералд в меките завивки на мотела, и я накара да се усмихне.

„Влюбена съм в пекар на претцели от Пенсилвания.“

И не какви да е претцели. Месени на ръка, с квас и холандска бира. Колко се гордееше Джералд! Най-доброто брашно, най-добрите дрожди, най-добрият малц. И всичко се прави с лично отношение. Претцелите изскачаха от кипящия натриев карбонат, а дребни възрастни женици ги осоляваха и слагаха в пещите, които бе ползвал дядото на Джералд.

На кутиите пишеше: „Претцели Хостетлер: ръчно месени, ръчно осолявани, ръчно изпичани“.

Не се споменаваше обаче, че този мил традиционен начин за производство на претцели осигурява пари само за едното съществуване. Надя искаше да помогне в това отношение.

Не беше толкова глупава, че да каже направо: „Май ще правиш повече пари, ако вземеш нова машинария“. Защото „Хостетлер Претцели и Чипс“ беше потопена в семейни традиции, история и любов. Бяха престанали да правят чипс преди четиридесет години — не можеха да се конкурират с големите фирми. Слава богу, фабриката беше собственост на фамилията от четири поколения, така че не дължаха нищо за сградите и земята. Както и за каменната къща. Джералд печелеше колкото всеки друг от средната класа, но само толкова.

Сега Джералд спеше до нея и дишаше дълбоко. Бяха правили любов. Три пъти. Като любовник беше внимателен и щедър... и благодарен. Сякаш не му се вярваше, че такава жена, богиня, го дарява с прелестите си. За разлика от Бени. Дребен човек, но *не* компенсираше липсата на размер с техника.

Раз-два-три... ааааах.

Звукът *ааааах* идва от Бени. Не е неин. След това се търкулваше от нея, като врабче, отстреляно от клон на дърво.

Бени се отнасяше с нея като с ценна вещ — като бентлитото му. Разбира се, правеше ѝ подаръци. Диамантеният медальон. Чанти „Прада“. Обувки „Валентино“. Кое то, парадоксално, ѝ помагаше да изгражда ролята си на богата и буйна европейска туристка, която търси забавления. Не лъжлива и крадяща часовници измамница, наета от бара — каквато в действителност беше.

А после се появи Джералд и тя изпита истинска любов към него. Милият я заведе в мотел „Капчица роса“ — триетажна викторианска сграда, която предлагаше легло и закуска. Преди това ходиха в увеселителния парк „Дъч Уъндърленд“. Возиха се на въртележки и се блъскаха с колички с гумени брони. Старомодно място, пълно със семейства. Надя наблюдаваше смеещите се деца, изпоцапани със сладолед и захарен памук. Бяха минали години, откакто за последен път си бе мислила за свои собствени деца, но сега се замисли. Сега, с Джералд, се чувстваше готова.

Срещна го на бара в „Кливландър“. Елена веднага ѝ показва обърнат надолу палец. Нямаше скъп часовник. Кафяв костюм, който миришеше на магазин за конфекция. Надя обаче реши да се заеме с него и го направи сама. В милото му хубаво лице имаше нещо. Русолявата коса, която леко отстъпваше назад. Разговаряше с бармана и много учтиво му обясняваше, че претцелите в малката купичка са препечени и пресолени. Барманът пък му обясни, че той ги поръчвал такива — жадният клиент означава повече пари в джоба му.

Надя се настани на съседния стол и каза здрасти. Попита го дали обича френско шампанско и американски джаз. Той отговори, че не му се случва често да попада на едното или другото, но защо пък не?

В „Анастасия“ бяха достатъчни само две водки, за да паднат всички прегради. После дойдоха бутилките шампанско и той извади кредитната си карта, без покана. След час опитваше да купи плюшената рисунка на Кремъл, окачена зад бара.

По някое време вечерта, когато Джералд разказваше на Надя за френските монаси от седми век, които измислили претцелите, за да имитират ръце, скръстени в молитва, тя започна да го гледа с други очи. Беше пиян. Безпомощен. Очарователен.

Качи го на такси и го закара в хотела му. Вместо да изпразни джобовете му, го сложи в леглото и седна на стол край него. Докато го гледаше как спи, задряма и тя. На следващата сутрин той се събуди с махмурлук и ѝ се извини, ако се е възползвал от нея предната вечер.

Прекараха деня заедно. Закуска, обяд, вечеря. Никакъв алкохол. Много разговори. Тя му разказа за детството си край Санкт Петербург. От малка слаба и дългнеста. На шестнайсет изведнъж всички започват да я смятат за красива. Става модел, напуска училище. Започва работа в бар.

Тогава пое дълбоко дъх и изрецитира „Отче наш“ сама на себе си, на руски, или поне частта за опрощаването на дълговете:

... и прости нам дълги наши...

И каза на Джералд Хостетлер, порядъчен американец от Пенсилвания, истината:

— Аз съм момиче от бара.

Той я изгледа озадачено. Не я ли разбра?

— Бардама. Работя за клуб „Анастасия“. Измъквам парите на клиентите. Арестували са ме в Латвия и Естония. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не съм тази, която исках да бъда.

Опасяваше се, че Джералд ще си тръгне и ще я остави, но той не го направи. Разказа ѝ за себе си. Фабриката наследил от предните поколения. Едва свързвал двата края, но имал тридесет и седем работници. Всичките тези семейства зависели от него.

— У дома, в Ланкастър, принадлежа към Лютеранската църква. Сръчен съм. Може би защото съм направил безброй претцели. Станах доброволец с велосипедите. Поправяме колелата на бедните деца. Някои са тийнейджъри, които са се забъркали в неприятности. Никой не се грижи за тях. Водим ги на пътешествия с велосипеди и на лагери. Правим палатки, готвим. Удовлетворително е.

— Това е чудесно — каза тя.

— Вярвам в избавлението.

Прекараха следващата нощ в хотелската му стая и за първи път правиха любов. И за втори, и за трети. На сутринта тя реши, че би могла да обича този мъж. Да го обича наистина, не да се преструва.

Джералд трябваше да изнесе реч пред конгреса на производителите на закуски, така че тя отиде до клуба, за да се погрижи сумата от сметката да бъде възстановена в кредитната му карта. Когато се върна в хотела, той я попита дали не би искала да види Южна Пенсилвания. Разбира се, че искаше. С него би отишла навсякъде.

Но имаше и нещо, за които не му каза. Криминалното обвинение — за откраднатия от недоволен клиент часовник. Нарушаването на федералния закон за имиграцията. Заплахите, че ще бъде обвинена във федерални престъпления, затворена и след като излежи присъдата си — депортирана, ако не сътрудничи. Решението ѝ да сложи микрофон и да опита да накара Николай Горев да каже каквото искаше проклетата прокурорка. Би поела такъв риск, ако се окаже, че няма друг начин да е с Джералд.

Той се прибра у дома, в Пенсилвания. Понеже се страхуваше да застане пред Горев сама, тя нае Соломон — адвокат, когото бе гледала по телевизията да стреля. Разбира се, не очакваше някой да пострада. Искаше само паспорта и парите си — повече от 20 000 долара — които ѝ дължеше Горев. След това щеше да замине при Джералд заедно с куфара си, пълен с прашки и рокли за коктейл.

Как така всичко бе излязло от контрол толкова опасно? Щастието, че е с Джералд, беше помрачено от смъртта на Елена. За нея укоряваше себе си. От друга страна, обвиниха Соломон в убийство. Вината и за това беше отчасти нейна. Смъртта на Горев? Той беше свиня. Откраднатите диаманти? Случи се, без да го е планирала.

Знаеше как да отвори сейфа на Горев, защото бе гледала, когато плаща на момичетата. За комбинация на ключалката глупакът използваше пощенския код от адреса на първия си стриптийз клуб, в Латвия. Трябваше да измисли някаква версия за диамантите, която да разкаже на Джералд. Би ли повярвал, че ги е наследила от богата леля в Русия? Може би. Около него се носеше някаква сладост, като аромат на току-що изпечен хляб.

Сега обаче опасностите като че ли връхлитаха от всички посоки. Убиецът Алекс Горев я търсеше. Федералните също. Адвокатите на Соломон. И Бени. Беше си помислила, че може да му вярва. Каква глупачка. Преди няколко дни се беше обадила на Марина — друго

момиче от бара. Марина ѝ каза, че хората на Бени я били и я питали: „Къде е Надя, кучко?“.

„Защо това ме изненадва?“

За бога, та тя беше откраднала диамантите на Бени. И още по-лошо — Бени си даваше сметка, че ако я намерят федералните, тя може да го унищожи. Беше излъгала федералната прокуратура, че не знае нищо за контрабанда на диаманти. Знаеше достатъчно. Беше видяла достатъчно. Ако кажеше истината, Бени щеше да прекара остатъка от жалкия си живот в затвора.

През последните няколко дни пропъждаше тези мисли от главата си, но сега те се върнаха като вихрушка. Може би живееше в някакъв приказен свят, като онзи увеселителен парк. Не знаеше как да постъпи. Да каже ли на Джералд всичко? Той беше умен и честен.

Обаче може би прекалено честен. Може би щеше да настоя да сътрудничи на властите. Да върне диамантите. Да свидетелства. Без да разбира рисковете. Тя знаеше за програмата за защита на свидетелите. Местят я някъде. Нови имена, нови самоличности. Обаче Джералд не би могъл да премести фабриката. Животът му беше тук.

Най-вероятно просто щяха да я депортират в Русия, където приятелите на братята Гореви щяха рано или късно да я намерят и да ѝ видят сметката.

„Не виждам изход.“

Джералд се размърда, премигна и отвори очи. Усмихна ѝ се.

— Гладна ли си, скъпа?

— Ако и ти си гладен.

— Еленовите наденички и яйцата с бекон тук са първокласни.

Целуна я по устните и отиде в банята, за да вземе душ. Надя се канеше да се надигне от леглото, когато мобилният ѝ иззвъня. Номер от Маями. Марина.

— Ало? — каза Надя.

— Здравей, кукличке! — каза Бени Коен. — Защо те няма толкова дълго?

Надя усети как гърлото ѝ се свива. Погледна вратата на банята. Затворена. Душът течеше.

— Здравей, Бени. Къде е Марина?

— Даде ми телефона си. Мило момиче.

— Нарани ли я?

— Никога! Даде телефона на Тони по свое собствено желание... след като той й счупи китката. Знам къде си, кукличке.

„Не съм казвала на Марина къде съм, как тогава е разбрал?“

Отиде до прозореца, дръпна пердето и надникна навън. Въобразяваше си, че ще види Бени и главорезите му в наета кола. Обаче не. Нищо подозрително.

Бени се изкашля и изпя леко фалшиво: „Колко хубаво е на Ба-ха-ми-те“.

Като телевизионна реклама. Обаче какви ги говореше?

— Самолетът ми е на летището в Насо в този момент. С двама от моите хора. Ще ги познаеш.

„Мисли, че съм на Бахамите.“

Как можеше да се е заблудил толкова? Чудесна новина. Поне засега.

— Ела на летището — каза Бени — и им спести времето да те търсят. Няма да ти направят нищо лошо. Само ще те доведат у дома.

— Ще ме пуснат в океана.

— Ой! Бъркаш ме с Алекс Горев, този варварин. Аз съм Бени, който те обича и ти прощава. Който може да те спаси от Алекс. Знаеш ли какво направи той с Елена?

— Чух.

— Тогава ела си при татко. И носи със себе си което е мое. Имам награда за теб.

— Добре, Бени. Ще отида на летището. Два часа, става ли?

— Не ме разочаровай, кукличке.

Линията прекъсна.

Надя опита да се успокои, но не успя. Беше спечелила малко време, обаче колко? Кой щеше да се обади след това? Кой щеше да почука на вратата? Румсървис или убийци? Беше опитала да избяга от проблемите, но сега си даде сметка, че ще трябва да се справи с тях.

„Не мога да живея така.“

44. НАЙ-НАКРАЯ... ПРАВДА

Виктория мина покрай фабриката на „Хостетлер Претцел и Чипс“, недалеч от центъра на Ланкастър. Сградата изглеждаше поне на сто години. Три етажа червени тухли. На места хоросанът беше станал мъхестозелен, но като цяло сградата създаваше впечатление за стабилност и сила. Тя си спомни думите на Джейк за изграждането на съдебната защита.

„Тухла по тухла. Подравняваш всяка следваща тухла по предишната. Заглаждаш хоросана на еднаква дебелина всеки път. Отнема време, докато изградиш стена.“

Предците на Джералд Хостетлер несъмнено бяха положили тухлите достатъчно добре, за да може сградата — и бизнесът — да издържат столетие.

Прекара нощта в хотел близо до летището на Филадельфия, после, в осем сутринта, подкара наетия „Форд Фюжън“ към област Ланкастър. Права отсечка на запад по платената магистрала, после още малко по шосе 222 и влезе в малкото градче, построено на това място още преди Революцията. Спря до фермерския пазар в центъра, за да си вземе поничка и кафе.

Влезе в паркинга за служители на фабриката за претцели. През свалените стъкла долови аромата на печено тесто. Видя мястото за кола с надпис „Дж. Хостетлер“.

Празно.

Беше се надявала колата му да е тук, Джералд да е на работа, а Надя, сама в къщата му, да подрежда цветя или нещо такова.

Излезе от паркинга и с джипиеса на колата откри адреса на Хостетлер. Беше там след само десет минути. Чист, спокоен квартал. Къщата беше на два етажа, каменна, със светлозелени капаци на прозорците и два комина. Вероятно стари камини. На покритата с тухли алея отпред нямаше кола. Но имаше вестници от три дни.

По дяволите!

Бяха заминали някъде и нямаше как да прецени кога ще се приберат.

Как би постъпил Джейк, зачуди се Виктория.

Празна къща. Тих квартал. Вероятно щеше да мине отзад и да влезе през някой прозорец.

А как би постъпил Стив?

Нещо, което включва заблуда, реши.

Възприе подхода на Стив и взе мобилния си телефон.

— „Хостетлер Претцели и Чипс“ — отговори чуруликащ глас в слушалката. — Говори Една.

— Аз съм Маргарет Лий от магазин „Шийц“ в Меканиксбърг — каза Виктория. — Там ли е господин Хо?

Реши, че „господин Хо“ ще прозвучи фамилиарно, но не прекалено.

— Още не — отговори Една. — Очакваме го към обед.

Чудесно!

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Една.

— Ще се обадя по-късно. Много ми харесват тъмните ви претцели, между другото.

— Благодаря ви най-любезно. Печем ги по-дълго. Дяволски трудно е да не ги изгорим.

Виктория си погледна часовника: 11:10. Продължи половин пресечка и спря край бордюра в сянката на голям бор. Свали стъклата, изгаси двигателя и пое аромата на борови иглички, стоплени от лятното слънце. Наблюдаваше къщата на Хостетлер в огледалото за обратно виждане.

След двадесет минути в алеята спря сив „Буик Лакрос“.

„Да, Джералд би карал «Буик V-8», ако все още ги произвеждат.“

С чувството, че прилича на непочтен частен детектив, Виктория видя как Хостетлер, с памучни панталони и синьо поло, слезе от колата и заобиколи, за да отвори вратата на Надя.

„Кавалерството не е мъртво в Ланкастър, Пенсилвания.“

След миг се появиха два дълги крака. Последва останалото от Надя Делова. Беше с пъстра лятна дреха на цветя, тясна горе и широка долу, и сандали с много каишки. Хостетлер отвори багажника и извади две пътни чанти. Джентълмен, както винаги, взе двете чанти и ги

занесе до пътната врата, където го чакаше Надя. Отключи и ги внесе вътре. Двамата останаха за момент на прага. Казаха си нещо.

След това той прегърна Надя и я целуна. Продължителна, бавна целувка, изпълнена с любов. Лявата му длан се мушна на тила ѝ под вълнистата черна коса, която се стелеше над голите ѝ рамене.

Целувката продължи достатъчно дълго, та Виктория да има време да опита да си спомни кога за последен път Стив я бе целувал така. Преди ареста, разбира се. В интерес на истината, доста време преди това. Три месеца? Шест месеца? Не можеше да си спомни.

„Защо не помня? Дали нарочно не съм прогонила това от паметта си?

Толкова работа има около Стив... за да успеем да го спасим от затвора.“

Дългата чувствена целувка се превърна в още по-дълга прегръдка. Двамата се бяха вкопчили един в друг, като че ли не могат да се разделят и няма да се разделят поне до вечерта.

Виктория почувства, че копнее за Стив — предишния Стив — и я обзема завист. Хаос от емоции.

„Завиждам на бегълка, която е влюбена в пекар на претцели.“

Най-накрая двамата се разделиха. Хостетлер целуна Надя за довиждане, качи се в колата и потегли. Да, наистина щеше да бъде във фабриката по обедно време. Виктория си помисли, че Джералд Хостетлер не е от тези, които закъсняват.

Изчака пет минути, после отиде до къщата и натисна звънеца.

Надя отвори след миг и я погледна объркано.

— Да?

— Надя, аз съм Виктория Лорд. Говорихме по телефона.

Надя закри устата си с длан.

— Казах ти да не ми се обаждаш повече!

Но не опита да затвори вратата.

— Трябва да поговорим. За твое добро е — увери я Виктория.

— Как ме откри?

— Не беше трудно. И след като аз успях...

— Знам. Федералните. Алекс Горев. Бени.

Надя огледа тревожно улицата, после грабна ръката на Виктория и я дръпна вътре. Затвори вратата и я въведе в голяма дневна с традиционна мебелировка — издуто канапе с дървени крака, украсени

с дърворезба, дъбова масичка със старомодни чекмеджета. Дръпна пердетата на прозорците и кимна към един стол.

— Седни. Ще направя чай.

След пет минути се върна с украсен чайник, две чаши с чинийки и плато лимонови сладки. „Момичето от бара бързо се е адаптирало към домашния живот“, помисли си Виктория.

Докато наливаше чай, Надя каза:

— Донякъде се радвам, че дойде. Ти си нужното напомняне за истинския свят, от който опитвам да избягам. Откакто съм тук, живея в сън.

— Любовта прави такива неща с хората — каза Виктория, — но светът винаги намира начин да се върне.

— Какво трябва да направя?

Виктория отпи глътка чай.

— Каза ли истината на Джералд?

— Само че имам проблем с имиграционните власти. Кое е все едно да кажеш, че в Сибир става хладно. Този мил човек смята, че всичко ще се оправи, когато се ожени за мен. Че ще ми дадат зелена карта. Няма представа, че ме чака затвор, а после депортиране.

— Разбирам как се чувстваш. Имам предвид страха да изгубиш този, когото обичаш.

— Разбираш, не се съмнявам. Обичаш Соломон.

— И двете се боим да не загубим светлината на живота си.

Виктория се почувства глупаво, като го каза. Клише от сапунените сериали. Обаче имаше предвид точно това и смяташе, че Надя ще реагира на емоционалния заряд.

— Именно!

Виктория отхапа от една сладка и реши да кара направо.

— Може би ще успея да ти помогна с проблемите в Маями. Но трябва да кажеш на Джералд всичко.

Надя въздъхна.

— Какъв тест ще бъде това за него... За любовта му към мен всъщност.

— Видях как те целува. Мисля, че ще издържи този тест.

— Мога само да се надявам.

— Ще ти е нужен адвокат в Маями — добави Виктория.

— Ти можеш ли да ме представляваш?

— В конфликт на интереси съм, заради делото на Стив, но ще намеря някой, който да помогне.

— Мисля да ти се доверя. Знаеш ли за диамантите в сейфа на Алекс Горев?

— На Бени са. Откраднала си ги от него.

— Ще ме съдят ли за тях?

— Зависи каква информация можеш да изтъргуваш. За да сключите споразумение, трябва да си честна с федералните. Разполагаш ли с информация, която свързва Бени с контрабандата на диаманти?

— Да. Знам доста.

— Това има ли нещо общо с полет 100 на „Аерофлот“?

— Всичко. — Надя погледна Виктория с разбиране. — Обаче не си дошла тук само за да ми помогнеш. Преди да говорим за това искаш да знаеш какво ще кажа, ако ме накарат да давам показания по делото срещу Соломон.

— Да.

— Обаче наистина ли искаш да знаеш истината? *Правда?*

— Да. *Правда.* Истината, Надя.

— Нищо особено. Платих на Соломон да вземе паспорта и парите, които ми дължат. Казах на Николай, че напускам, за да се омъжа, а той ми се изсмя. Тогава сгреших. Казах му, че няма да участвам в измамите с банкови преводи, прането на пари и изнудванията. Той разбра, че това не са мои думи. Че са дошли от властите.

— И после?

— *Съблечи си роклята.*

— *Повече няма да се събличам заради теб.*

— *Няма да те чукам. Проверявам за микрофони.*

— *Николай, никога не бих...*

— *За властите или за Бижутера работиш?*

— *Работя само за теб.*

— *Надя, Наденка... Защо?*

Тя вали от чантата си деветмилиметров глок и го насочва към Горев с две ръце.

— Какво? Какво? Не! — пъшка Соломон.

Ръцете на Надя треперят и цевта на пистолета се люлее. Надя казва:

— Просто си искам паспорта и парите, които ми дължиш. Забрави всичко останало.

Горев се смее пресипнало.

— Първо адвокатът ти иска да ме съди. Сега ти искаш да ме застреляш. Когато чуят изстрел, Алекс и Сергей ще разбият тази врата и ще ти извадят сърцето, така че престани с тези глупости, гърла.

— Надя, да оставим оръжието, искаш ли? — обажда се Соломон.

— Адвокатът не е толкова глупав, колкото изглежда — казва Горев.

Соломон посяга към нея бавно. Надя пуска лявата си ръка, но продължава да държи оръжието насочено към Горев в треперещата си дясна ръка. За момент двамата със Соломон държат глока.

— Направи ми услуга, адвокате — казва Горев. — Натисни бутона за пълнителя и извади патроните.

— Къде е предпазителят? — пита Соломон.

— Идиот! Глокът няма предпазител! Защо мислиш, че искам да извадиш пълнителя?

Всичко се случва за секунди.

Надя вади показалеца си от спусъка и оставя пистолета в ръката на Соломон.

Когато Надя пуска оръжието, показалецът на Соломон се плъзва над спусъка. С левия си палец Соломон натиска бутона.

Зареденият с четиринадесет патрона пълнител се плъзва от ръкохватката на глока и пада на пода със сепващ звук. Показалецът на Соломон трепва — движението е леко като докосване на бебе — и куршумът в цевта излита.

И улучва Горев точно между очите.

— Станало е случайно! — Сърцето на Виктория се разтуптя. — Стив не е натиснал спусъка нарочно, за да убие Горев, нали?

— Нямаше пълнител. Той дори не знаеше, че в цевта има патрон.

— Но на полицията е разказал друго. — Виктория поклати тъжно глава. Вместо да разкаже истината или — още по-добре — да мълчи, докато дойде Виктория, Стив беше измислил версията, че Горев ги е заплашил и Надя го е застреляла. И както се случва често, една лъжа влече след себе си друга. После Стив разказва съчинената история, че Надя натиснала копче и взела пистолета на Горев със себе си — с което обяснява липсата на оръжието му на местопрестъплението — а Стив останал на място с оръжието на убийството.

„О, какви заплетени мрежи плетем...“

— Защо твойт човек не е казал истината? — попита Надя.

Виктория сви рамене.

— Паникьосал се е. Сигурно е решил, че полицаите няма да му повярват. Или се е опасявал, че при всички случаи ще го обвинят в убийство, дори и да му повярват.

— С какво мога да му помогна, Виктория?

Преди да успее да отговори, шум по-силен от изстрел разтърси стаята и таран проби входната врата. Разхвърчаха се трески и през отвора нахлу дневна светлина, после трима мъже с пистолети нахълтаха вътре.

— На пода! — изкрещя единият. — Веднага!

45. ПРИСТИГА КАВАЛЕРИЯТА

Двамата бяха с найлонови якета с надпис ФБР на гърба.

На якето на третия пишеше „ЩАТСКИ ШЕРИФ“.

След тях, с предпазливи стъпки по треските от вратата пристъпи жена със сив делови костюм и черни обувки. Помощник щатски прокурор Дебора Сколино. Тя не размахваше пистолет. Вместо това размахва два документа със син гръб и заговори:

— Госпожице Делова, имаме позволение да претърсим тази сграда и заповед за ареста ви за нарушение на федералния закон за имиграцията. При връщането ви в Маями ви очаква обвинение в заговор, измами с банкови преводи, пране на пари и изнудване. Наред с това има щатска заповед за ареста ви по обвинения в кражба в големи размери, включваща часовник. Накрая, има голяма вероятност да бъдете обвинена в заговор за убийството на Николай Горев, макар че това ще зависи от щатския прокурор.

— Не казвай нищо — обади се Виктория. Беше ѝ писнало от клиенти, които не умеят да мълчат.

— Госпожице Лорд, приемам, че не сте адвокат на госпожица Делова, предвид тежкия конфликт на интереси, в който бихте попаднали.

Виктория не ѝ обърна внимание, а повтори:

— Нито дума, Надя.

— Можете да напуснете, госпожице Лорд. Всъщност това е заповед. Напуснете незабавно!

— Надя, опитва се да те изплаши.

— Получава се — отвърна Надя.

— Госпожице Лорд! Предпочитате ли да ви арестувам за възпрепятстване?

— Не си длъжна да разговаряш с никого от властите — каза Виктория.

— Тъкмо щях да стигна до това, адвокат Лорд. — Дебора Сколино се намръщи и зарецитира предупрежденията за правата на

арестанта.

Когато приключи, Виктория каза:

— Надя, упражни правото си да мълчиш.

— Това е последното предупреждение, госпожице Лорд. Можете да излезете с чантата си в ръце или с белезници — изборът е ваш.

— Ще правя каквото ми казва Виктория — обади се Надя. — Ще упражня правото си.

— Сега тръгвам, Надя — каза Виктория. — Бъди силна.

— Ами Джералд?

— Аз ще поговоря с него. Ще му дам имената на няколко много добри адвокати в Маями. Имай вяра.

— Кажи на Джералд, че го обичам.

— Той знае. Но ще му кажа.

Виктория тръгна към разбитата врата.

— Приятелят ти трябваше да приеме сделката — извика Сколино след нея.

— Тази сделка беше мръсна — извика Виктория в отговор.

— Кошмарът ви започва. Вече не са ни нужни показанията на Соломон срещу Бени Коен, след като имаме нашата свидетелка. И още по-зле за Соломон, Пинчър също разполага с нея. Надя Делова може да мълчи днес, но ще пее пред голямото жури, заради мен, и пред щатския съд, заради Пинчър. В общи линии, Лорд, вече не се нуждаем от Соломон и това го прави парче мъртво месо.

46. НАДЯ И ФЕДЕРАЛНИТЕ... И БЕНИ

Три дни след арестуването на Надя в Пенсилвания...

Областен съд на Съединените щати, област Флорида.

относно: Разследване на Бенджамин Коен.

Дело №2014-73-В

Показания на Надя Делова, 2 Октомври 2014 г.

(ПОВЕРИТЕЛНО)

В: Аз съм Дебора Сколино, помощник федерален прокурор. Моля, кажете името си.

О: Надя Делова.

В: Нека също така протоколът отрази факта, че днес, в кабинета на федералния прокурор, присъстват Марсия Силвърс, адвокат на госпожица Делова, и също така, с мое разрешение, господин Джералд Хостетлер. Вие пожелахте те да присъстват, така ли е, госпожице Делова?

О: Да. Искам да са тук или няма да кажа нищо и няма да подпиша нищо.

В: След завръщането ви от Пенсилвания проведохме обширни разговори с вашия адвокат и вашия...

О: Годеник. Джералд е мой годеник.

В: Адвокат Силвърс и господин Хостетлер присъстваха на тези разговори.

О: Да. Говорехме и говорехме.

В: Много добре. Имахте ли възможност да прегледате документите, които подготвиха представителите на правителството?

О: (преглежда документи) Това са нещата, които съм казала.

В: И сте готова да повторите тези показания под клетва пред федерално голямо жури, което разследва дейността на господин Бенджамин Коен?

О: Ще кажа тези неща, защото те са истината. Взех полет „Аерофлот 100“ от Москва до Ню Йорк и носех в подплатата на багажа

си нешлифовани диаманти. Всички момичета пренасяха диаманти от мината „Мирни“. Това беше работата ни.

В: А защо точно този полет, госпожице Делова?

О: Ами казах ви сто пъти. Братята Горев имаша свой човек на Шереметиево, в Москва. Нямахме никакъв риск. Затова никога не вземахме полета на „Трансаеро“ директно до Маями. Имаше голям риск. Кацахме на летище „Кенеди“, където гледат само за наркотици и оръжие. Диамантите бяха защити на отделни места и досега не са ги откривали.

В: Когато кацахте на летище „Кенеди“, срещяхте ли се с господин Бенджамин Коен?

О: Чакаше ни в хотел наблизо. Отвори куфара ми, скъса подплатата и взе диамантите.

В: Видяхте го да прави това, така ли?

О: Да. Каза ми, че само тогава дошъл лично в Ню Йорк, за да вземе диамантите. Иначе изпращал някой от хората си, някой, на когото може да се довери, че няма да даде показания срещу него после. „Няма размяна очи в очи, кукличке, освен с теб“ — така ми каза. И заради това властите ме обичат толкова много. Аз съм големият ви очевидец. И това е причината Бени да иска да ме убие.

В: (от адв. Силвърс) Надя, моля те, просто отговаряй на въпросите и не влизай в обяснения.

О: (г-ца Делова) Извинете. Обикновено идва шофьор, който кара момичетата и диамантите до Маями. Горев беше посредник, отново заради сигурността на Бени. Онзи път беше различен по причини, които вече казах.

В: (от пр. Сколино) Защо онзи път Бенджамин Коен е поел риска и е пътувал лично до Ню Йорк?

О: Имал купувач в града, който не можел да чака. Бени занесе диамантите в Манхатън още същата вечер.

В: Благодаря, госпожице Делова. Разбирате ли изцяло същността на документите, които ще подпишете?

О: Свидетелствам против Бени. Вие сваляте обвиненията срещу мен. Джералд се жени за мен и получавам зелена карта.

В: Под Джералд разбирате господин Хостетлер.

О: Че кой друг? Само за този Джералд ще се оженя.

В: Оставам с впечатлението, че ще дадете показания пред щатски прокурор Пинчър във връзка с убийството на Горев. Вярно ли е това?

О: Да. Ще му кажа, че изстрелът стана случайно.

В: Е, ще видим какво ще каже той по въпроса, нали?

О: (Свидетелката не отговаря)

47. ГРЪМНИ С ПИСТОЛЕТ И СИ БУЦА ЛЕД

— Няма случайни неща, Джейк. — Рей Пинчър издиша син облак дим от пура в лицето ми. — Фройд го е казал.

— Ще се постарая да не попадне сред съдебните заседатели. Стига, Рей. Чу показанията на Надя.

— Разбира се. Това е *нейното* мнение. Соломон уж бил пуснал пълнителя да падне, сепнал се и неволно натиснал спусъка.

— Точно така. Пълнителят е паднал на пода и е издал силен звук. Соломон се е стреснал и е натиснал спусъка.

— Така мисли тя.

Намирахме се в кабинета на щатския прокурор в съдебната палата „Ричард Гърстийн“. По стените бяха подредени снимки, за да се набиват на очи. Пинчър беше кацнал на ръба на бюрото пред пълна със сертификати, дипломи, плакети и снимки махагонова стена. Значки за заслуги към различни ексклузивни клубове — Елкс, Ротари и така нататък, може би и Международния Орден на Странните типове. На шкафчето до бюрото имаше кристално кълбо с пури „Кохиба“. Истински. От Куба. Нелегални. Това, изглежда, придаваше една идея по-добър вкус в устата на главния прокурор.

Бях при него, за да защита тезата на Соломон. Случайност. Не предумишлено убийство, каквато присъда би го очаквала според правилата за съпътстващото убийство. Дори не и непредумишлено убийство.

„Дами и господа съдебни заседатели. Това не е престъпление. Това е нещастен инцидент.“

Това беше моята дилема. Свеждането на обвинението срещу Соломон до непредумишлено убийство нямаше да го отърве от затвора. Непредумишленото убийство е тежко престъпление, което влече максимално наказание от петнайсет години. Когато обаче е извършено с огнестрелно оръжие, във Флорида влиза в сила едно хлъзгаво законче, наречено „10-20-живот“. Или, както казват в

телевизионните клипове за обществено осведомяване, „гръмни с пистолет и си буца лед“.

Всичко е адски объркано — насоките за издаване на присъдите, поправките, засягащи огнестрелните оръжия, противоречивите закони, но... така или иначе проблемите не ти мърдат. Непредпазливо убийство, извършено с огнестрелно оръжие, може да ти осигури трийсетгодишна присъда. Драконовска мярка, да. Знам. Добре дошли във Флорида, Слънчевия щат.

А какво е непредумишлено убийство? И това е хлъзгаво. В закона пише, че е „причиняване на смърт на човешко същество поради виновна небрежност без законово оправдание“.

А какво е виновна небрежност? Ами, нещо по-лошо от обикновено невнимание. Това е действие, което демонстрира безразсъдно незачитане на човешкия живот. Да кажем, стреляш с пистолет във въздуха, за да празнуваш Нова година, и куршумът убива някого. Или оставяш дете в колата в огнено горещ летен ден. Или се сбиваш в бара, другият пада на пода и си пуква черепа.

Непредумишлено убийство ли?

Ще ви дам адвокатски отговор. Виновен, ако съдебните заседатели кажат *така*. Невинен, ако съдебните заседатели кажат *така*. Непредумишленото убийство наистина е една от най-сенчестите области на наказателното право.

— Било е нещастен случай, чисто и просто — казах на Пинчър. — В най-лошия случай обикновено невнимание. Но не е виновна небрежност, изискваща обвинение в непредумишлено убийство.

Пинчър издиша кръгче дим и тръсна пепел в коша за боклук. С малко късмет, сградата щеше да изгори до основи.

— Слушаш ли ме изобщо, Джейк? Това е само мнението на момичето от бара. То обаче е свидетел на случилото се, не е експерт. Ще подам искане показанията на Надя да бъдат строго ограничени до това, което е видяла и чула. Няма да можеш да я питаш какво *мисли*, че се е случило, или какво *се предполага*, че се е случвало в ума на Соломон.

— Не ми пука за измислените ти искания — казах. Обаче лъжех. Пукаше ми, и още как. Дори Надя да опитахе да ни помогне, Пинчър би могъл да я сложи в усмирителна риза, ако съдията допусне искането му. Очевидно не можех да си позволя Рей Пинчър да долови

безпокойството ми. Първо правило на защитника по наказателни дела: не давай да видят страховете ти.

— Значи бойните линии са очертани — заключи той.

Не съвсем. Не бяхме обсъждали възможността за признаване на вина. Винаги има игра на нерви, за да се види кой ще изпищи първи. Дали щатският прокурор ще направи предложение, или аз ще поискам да го направи? Бях гледал как Рей действа на боксовия ринг и знаех, че обича да подскача наоколо, преди да се захване за същинската работа. Щях да опитам да го изчакам.

— Знаеш ли, Джейк, винаги уча нашите млади прокурори да опростяват тезата си. Карам ги да изразяват версиите си с едно изречение. Едно просто изречение, с подлог и сказуемо, и много малко прилагателни. Искаш ли да чуеш моето?

— Давай, изстреляй най-добрия си патрон — казах. — Или няколко, ако имаш.

— Соломон взема пистолета от Надя и застрелва Горев право между очите.

— Соломон не е толкова добър стрелец.

— Това ли е защитната ти теза?

— Нашата защита е, че Соломон е добрият самарянин, който опитва да обезвреди гадна ситуация. Деянието му е смело, героично. Той обезоръжава Надя и вади пълнителя, но пистолетът по една случайност гърмва.

— Пистолетите не гърмят по една случайност. Някой — твоят човек — е натиснал спусъка.

Пинчър извади пурата от устата си и ми пусна гадната си арогантна усмивчица.

— Имам свидетел, експерт, който ще разкаже за този глок и как действа спусъкът му. Не можеш да го задействаш със страничен натиск. Пръстът ти трябва да е точно отгоре и да натисне право назад.

— А моят експерт ще свидетелства за лекия спусък на този пистолет. Задейства се само от натиск два килограма и половина. Имаме документация за множество инцидентни изстрели, които тормозят полицията от години. Много ченгета прострелват краката си, докато прибират оръжието в кобура.

— Чудесно, браво — каза Пинчър. — Значи ще решават заседателите. Аз ще си свърша работата, ти си свърши работата, а

почтените граждани на област Дейд ще влязат в малката стаичка, ще излязат и ще ни кажат кой е прав.

— Достатъчно игрички — предадох се, примирен, че губя играта на нерви. Просто исках да се махна от отровната смесица от дим от пура и прокурорски дивотии. — Какво искаш, Рей?

— Първо ти.

— Оттегляне на обвинението, преди да те изложи пред гласоподавателите и да срина иначе звездната ти кариера.

Пинчър насочи пурата към мен, като че ли беше кинжал.

— Хубав опит, обаче, майната ти, Джейк. Дай ми истинско предложение, така че да мога да отговоря.

— Ако намалиш обвинението в убийство до нещо от рода на нападение, ще мога да убедя Соломон да се признае за виновен. Съдът се въздържа от присъда, така че Соломон да запази адвокатската си правоспособност. Няма да лежи в затвора, а само шест месеца домашен арест, с гривна на крака, плюс три години пробация. Ако убие още някой руски гангстер, докато е в пробация, можеш да го изпратиш на почивка.

Пинчър с изненада откри, че пурата е изгаснала. Драсна клечка кибрит и се залигави, докато накара тютюна да задими отново. Радваше се, че ме кара да чакам. Издуха дим и каза:

— Ето това ти харесвам, Джейк. Винаги мислиш мащабно. Мечтаеш. За други това може да е недостатък, но аз ти се възхищавам.

— Остави вазелина и минавай към секса.

— Имам едно предложение. Дори не си помисляй за контрапредложение. Соломон се признава за виновен в непредумишлено. Петнайсет години.

— Това са глупости!

— Яви се на дело, загуби го и ще поискам максимума. До живот, ако е съпътстващо убийство, трийсет години, ако е по непредпазливост, но с огнестрелно оръжие.

— Когато целуваше федерални задници и Соломон им беше нужен, за да заковат Бени Коен, предлагаште осем. При това ти вярваше, че Соломон е извършил предумишлено убийство. Сега знаеш много добре, че е станало неволно, и предлагаш петнайсет години по споразумение.

— О... озадачаващите сложности на закона.

— Глупости.

— Позициите ни се засилиха. Вече не можеш да посочиш празен стол.

— Имам нещо по-добро.

— Да?

— Имунизираната ти свидетелка Надя Делова е единствената, която печели от това така наречено престъпление. Дават ѝ опрощение за стрелба и грабеж на диаманти.

— Предала е диамантите на властите. Това е част от сделката.

— Искаш да кажеш, че ченгетата са ги намерили в къщата на приятеля ѝ в Пенсилвания.

— Все едно.

Издуха още едно кръгче дим и се загледа в него с възхищение, докато то се издигаше към тавана. Беше стар таван, от онези, които обикновено са пълни с азбест. Може би Пинчър някой ден щеше да вдиша частичка и да умре от мъчителна смърт.

— Забрави версията за случайния изстрел! — избухнах.

— Вече съм я забравил. Тя е твоя, не моя.

— Край с нея! Щом играеш грубо, и ние ще играем грубо.

— Харесва ми, като се разяриш. Да чуем, Джейк.

— Променям цялата защитна теза, тук и сега.

— Трябва да го чуя.

— Обвинил си не когото трябва. Това е нашата теза, Рей. И знаеш къде е красотата в цялата работа. Съответства на показанията на Соломон пред ченгетата. Надя е планирала всичко. Убива Горев и го ограбва, взима пистолета му, накисва клиента ми и изчезва от щата с диамантите. Сега получава сладка сделка с федералните и щата. На кръстосания разпит ще я сдъвча и изплюя на пода.

Пинчър зацъка с език.

— Срам и позор, Джейк. Знаеш много добре, че и дума от това не е истина.

— Няма значение какво знам, Рей. Нека видим какво ще кажат почтените граждани на Маями-Дейд, когато излязат от малката стаичка.

48. ГРИЖИ ЗА ПРАВОСЪДИЕТО

— Ласитър, през цялото това време ми говореше, че няма да допуснеш да лъжа на свидетелската банка — каза Соломон. — Поредното правило.

— Виж, не се заяждай с мен за единственото нещо, което ще бъде както трябва.

Истинско признание. Правилото ми срещу представянето на неверни показания не се базира само на морала. Отчасти то е и самозащита. Отдавна съм научил, че клиентът не е мой приятел. По принцип съм нещо като спасител, който опитва да извади удавник от бурно море. И той е готов да потопи мен, за да остане на повърхността самият той. Ако имат шанс, деветдесет и девет на всеки сто клиенти са готови да се обърнат срещу адвоката си, за да спасят собствената си кожа. Представям си такава сцена: „Честно, господин прокурор. Не исках да го правя, но господин Ласитър ме накара да излъжа на свидетелската банка“.

Кой прокурор не би предпочел да смачка досаден адвокат вместо обикновен престъпник?

Въпреки всичко, което казах на Пинчър, още не бях решил какво да правя. Продължавах да търся начин да спечеля, без да нарушавам принципите си и да загубя правото да упражнявам професията си.

— До днес никога не съм лъгал пред съдия и не съм оставял клиент да лъжесвидетелства в процес — казах на Соломон.

Бяхме в стаята за адвокати в областния арест. Само двамата, от двете страни на желязната маса. Радвах се, че Виктория не е с нас. Не исках да слушам и нейното неодобрение.

— И току-що си казал на щатския прокурор, че ще излъжа в съда — отвърна той.

— Не толкова директно. Казах му, че ще поддържаш първоначалните си показания.

— Които са неверни. Това ли е новата ти стратегия? Да накиснеш Надя за убийството?

— Не знам. Обмислям го.

— Виктория смята, че Надя ще опита да ни помогне.

— Ключовата дума е „опита“. Ами ако Пинчър я притисне? Или английският ѝ изневери? Или просто реши, че не си струва рискът да влоши отношенията си с властите заради теб? Или...

— Да?

— Или съдебните заседатели повярват на думите ѝ и въпреки всичко решат, че е било убийство по непредпазливост?

Той дръпна предницата на оранжевия си затворнически костюм. Климатикът, изглежда, беше в отпуск, защото и двамата се потяхме страховито, а въздухът миришеше на солено и вкиснало.

— Е, вземи решение, адвокате. Каква е стратегията ни?

— Надя разказва версията си при разпита. Ако Пинчър я ограничи, ще е проста. Взел си пистолета от нея и си прострелял Горев. При кръстосания разпит ще я принудя да признае, че е имала мотив. Откраднала е диамантите и е избягала от щата. Ще наблегна на работата ѝ в бара, която се е свеждала до измами, заблуждаване и кражби. Ако ликвидирам надеждността ѝ като свидетел, има шанс да предизвикаме основателно съмнение, въпреки че си държал пистолета.

— А ако не успееш да я раздрусаш, аз влизам в затвора, а ти преминаваш към следващото си дело?

— Не. Когато това дело приключи — независимо как — напускам.

— Какво напускаш, Ласитър?

— Професията. — Станах и закрачих в малък кръг. Стаята беше твърде тясна за голям. — Обмислям го от известно време. Когато Пинчър предложи мръсната сделка, помислих още малко. И днес, след като дишах дима от пурата му, реших. Ще стана треньор по футбол в онова малко начално училище във Върмонт.

— Мамка му! — Соломон подпря глава на ръцете си. — Казвах на Виктория, че е грешка да те наемаме. Единствената ми надежда е искане за смяна на адвокат по член 3.850.

— Ей, още не съм загубил делото. Прекалено рано е да се говори за неефективна адвокатска защита.

— Искам друг защитник. Пусни отказа утре.

— Защо?

— За да може новият да навлезе в подробностите. Ти си уволнен.

— Не бързай толкова. Да помислим логично какви са ни шансовете. Защо съдебните заседатели да повярват на една лъжкиня, която мами клиенти в бар, когато твърди, че ти си натиснал спусъка?

— Ами не знам. Може би защото е истина.

— По дяволите, момче! Истината е без значение. Важни са уликите. Надеждността на свидетеля. Мога да разкъсам Надя на парчета.

— Загубил си си ума, Ласитър.

— Искам да спечеля, Соломон. Заради теб и заради Виктория. Най-много обаче искам да натрия физиономията на Пинчър в калта. И когато всичко свърши, искам съдебните заседатели да те изнесат от залата на рамене и да пеят „Бог да благослови Америка“.

— Ето това вече е бълнуване.

Ударих бетонната стена с юмрук. После с левия юмрук. Достатъчно силно, за да заболи. Ръцете ми, не стената. Очите на Соломон се ококориха. Него ли щях да фрасна след това? Погледна към вратата — може би му се искаше да изкрещи да дойде надзирателят.

— Добрият адвокат е наполовина мошеник, наполовина свещеник — казах.

— Не знам за какво говориш.

— Мошеникът обещава богатства, ако го наемеш. Свещеникът плаши с ада, ако не го наемеш.

— Разбрах. И какво?

— Вече се разочаровах от религията. Защо да ми пука за правосъдието?

— Мен ли питаш, или водиш философски дебат сам със себе си?

Продължих да крача още малко.

— Щатът и федералните дойдоха при нас с гадна сделка. Предложиха ти да накиснеш Бени Коен в заговор за убийството на Горев срещу по-лека присъда.

— Практикуваш право от двайсет години, Ласитър. Сега ли разбра, че властите играят грубо?

— Не говоря за ежедневно им престараване. Ненадеждните информатори. Капаните, които залагат. Прекалено големите обвинения. Сделките с отрепки. Това беше различно. Престъпно.

Соломон остана мълчалив за момент.

— Да предположим, че направим каквото искаш и поддържам версията, която дадох на ченгетата. В крайна сметка какви са шансовете съдебните заседатели да повярват, че Надя е натиснала спусъка?

— Не е нужно да вярват, че тя е убила Горев. Нужно е само да имат основателно съмнение, че си го направил ти.

Той се замисли над това и видът му ми каза, че не е особено въодушевен. Още не.

— Обаче след като я разкъсаш на парчета, както се изразяваш, искаш да свидетелствам, че тя е натиснала спусъка.

— Щях да стигна до това. Можем да създадем основателно съмнение и без да сядаш на свидетелската банка.

— Глупости! Ще свидетелствам, та дори и още да не знам какво точно ще говоря.

— Слушай за момент, Соломон.

— Ако не свидетелствам, ще ядосам заседателите. И не ми цитирай дежурната инструкция на съдиите, че не бива да се настройват срещу обвиняем, който пази мълчание. Ще решат, че крия нещо.

— Соломон, колко често караш клиентите си да свидетелстват?

— Рядко. Но това обикновено е защото имат полицейски досиета, които ще излязат наяве при кръстосания разпит. Или защото са глупави. Или и двете. Не се отнася за мен.

— Има и друга причина да не допусна да даваш показания — казах. — Пинчър разполага със запис на разпита ти на местопрестъплението. Там казваш, че Надя е донесла оръжието, което тя ще трябва да признае, когато свидетелства. Казваш, че е ограбила сейфа, което тя също ще трябва да признае. Казваш, че е застреляла Горев, и в това е красотата. Пинчър не може да подложи на кръстосан разпит запис. Каквото си казал на ченгетата, ще остане за вечни времена в умовете на съдебните заседатели и Пинчър не може да го промени... освен ако не дадеш показания.

— И запазваш почтената фасада, като не допуснеш да излъжа директно.

— И това. Най-важното обаче е, че ще те предпазя от кръстосан разпит и възможността да прецакаш нещата.

Соломон замислено разтри тридневната четина по лицето си с юмрук. След това поклати глава и каза:

— Не ми харесва. И Виктория няма да го приеме. Трябва да се държим за истината. Инцидент. Ще се изправа и ще обясня, че съм излъгал ченгетата, защото съм се изплашил. Думите на Надя ще потвърдят моите, а твоята задача ще е да не допуснеш заседателите да приемат непредумишлено убийство.

Изглеждах го мълчаливо. Оценявах иронията в ситуацията — безскрупулният Соломон държи на истината, а аз, полуетичният, настоявам за сенчеста защита.

— Една и съща страница ли четем, Ласитър?

Тръгнах към вратата.

— Дори не една и съща книга, приятел.

49. ДА ОГЪНЕШ ЗАКОНА КАТО ПРЕТЦЕЛ

Дъждът барабанеше по брезентовия навес. Влажността беше милион процента. Джералд Хостетлер обаче като че ли се наслаждаваше на сандвича си с риба и пържени картофи, поне според Виктория. Не беше трудно да се угоди на този човек.

— Най-свежият сандвич с риба, който съм ял — каза Хостетлер и млясна.

Виктория се усмихна и отпи от ледения си чай.

Седяха отвън в „При Гарсия“ — рибно заведение на река Маями в мизерна част на централен Маями. Виктория не можеше да доближи Надя, която беше настанена под охрана в двустаен апартамент в „Хаят“. Джералд и Надя ползваха едната стая, а в другата стояха двама федерални шерифи. Помощник щатски прокурор Дебора Сколино беше дала строга заповед — никакви посетители.

Надя даваше показания трети ден пред федералното голямо жури. Следващата седмица щеше да е основен свидетел в съда по делото срещу Соломон. Днес Соломон и Ласитър щяха да се срещнат в затвора, а Виктория опитваше да научи какво ще говори Надя от свидетелската банка. Идеята беше на Ласитър.

— Защо просто не вземеш показанията на Надя пред прокурора?
— попита Виктория.

— Имам си причини — отговори той.

— Така обаче не можеш да я хванеш в лъжа заради предишните й показания.

— Но не може и Пинчър.

— Но тя е негов свидетел! Защо му е да я хваща в лъжа?

— Може би няма да каже каквото му се иска. Говори с краля на претцелите и виж дали годеницата му няма да опита да ни помогне.

Виктория потопи парченце тортила в рибения сос и каза:

— Джералд, ужасно се радвам, че нещата около Надя се подреждат. И че си до нея.

Той сви рамене.

— Обичам я. Какво друго мога да направя? — После погледна соса и добави: — С това би трябвало да сервират претцели.

— Предполагам знаеш защо поисках да се срещнем.

— Разбира се. Искаме да помогнем. Надя обвинява себе си, задето съдят Стив.

И Хостетлер започна да изрежда всичко, което му беше направило впечатление през последните седемдесет и два часа в конферентната зала, включително и факта, че сутринта започва със закуски, които не отговарят на никакви стандарти за качество.

— Марсия Силвърс, адвокатката на Надя, е там всеки ден, разбира се. Упорита е. Отне доста време първия ден, но не допусна Надя да започне да дава показания пред голямото жури, докато не подпишат сделката за имунитета ѝ. Сега дава показания вече ден и половина.

— Значи с федералните обвинения всичко е наред.

Виктория чакаше. Нямаше представа доколко откровен ще е Джералд, когато стигнат до делото на Стив. По реката бавно напредваше товарен кораб, натежал от контейнери — на изток, към открито море, несъмнено към някой от карибските острови.

Хостетлер не продължи и тя го подкани:

— А прокурор Пинчър?

— А, разбира се! Съжалявам. Срегнахме се вчера по делото срещу Соломон. Допусна ме в стаята, но ми нареди да не разкривам и дума. Каза, че щяло да е възпрепятстване на правосъдието.

— Значи няма да ни кажеш какво е говорил?

Хостетлер се огледа предпазливо. Наоколо нямаше никой, който дори бегло да наподобява ченге. Само двама речни плъхове с конски опашки, прехвърлили шейсетте. С широки къси панталони, тениски и чехли. Кожата на лицата им беше с цвят на чай и текстура на гъон. Сърбаха супа от рапани от купички.

— Пинчър обича да тормози — прошепна Хостетлер.

— Да, знам.

— Мисли, че съм натрапник. Често се случва да не ме преценяват правилно. Особено градските хора. Може би защото съм научен на обноски. „Да, сър“, „Не, мадам“. Ръкостискането е договор. Думата на човека е злато. Така съм възпитан.

— И...?

— Не съм стиснал ръката на Пинчър. Не съм обещал да мълча. Реши, че ме е изплашил, но не е. — В гласа му се прокрадна нотка на гордост.

— Той даде ли на Надя имунитет за убийството и ограбването на Горев?

Хостетлер кимна.

— Стига да даде показания срещу Соломон. И ще трябва да каже истината или я чака съд за лъжесвидетелство. Иmunитетът не покрива единствено това. Пинчър я заплаши сериозно в това отношение. Повтаряше непрекъснато, че Надя ще отиде в затвора, ако излъже.

— Какво друго каза тя?

— Той опита поредица въпроси и отговори с Надя, за да види как ще отговори в съда. И само я прекъсваше. „Никога не споменавай думата *инцидент*“ — назидаваше я. „Никога не казвай, че не е искал да стреля. Няма да говориш за намеренията на Соломон. Само каквото си видяла. Соломон е взел пистолета и е натиснал спусъка. Аз ще се оправям с останалото.“

— Нещо друго?

Хостетлер натопа парче паниран рапан в соса и го лапна.

— Едно нещо не разбрах. Пинчър попита Надя дали Стив е знаел, че тя има пистолет, и тя отговори, че е знаел. Показала му го е. После попита дали Стив я е предупредил да не го носи на срещата с Горев и Надя каза, че не е. Пинчър се зарадва. Каза, че отговаряло на показанията му пред полицията. После погледна Сколино и каза: „Ези — печелим. Тура — печелим“.

Виктория имаше чувството, че са стиснали сърцето ѝ в менгеме. Как изобщо можеха да водят защитата при това положение?

— Знаеш ли какво е имал предвид, Виктория?

Тя пое въздух и отговори:

— Пинчър няма да търси непредумишлено убийство, освен като резервен вариант. Ще пледира съпътстващо убийство. Смъртта на

жертва на грабеж, дори и случайна, е убийство първа степен със задължителна присъда от доживотен затвор, без право на замяна.

— О, господи!

— Пинчър ще твърди, че Стив е участвал в плана на Надя да отнеме собственост от Горев със сила. Въоръжен грабеж. В такъв случай няма значение дали Стив е прострелял Горев случайно, или нарочно. И дори дали Надя го е застреляла. И двамата са виновни в убийство. Само че Надя има имунитет, а Стив ще го отнесе. Това е то неговото „ези — печелим...“.

— А неговото тура?

— Съдията ще инструктира заседателите за по-малките включени обвинения.

— Убийство по непредпазливост?

— Именно. Ако някои заседатели мислят, че е убийство, а други, че е станало случайно и присъдата не бива да е „виновен“, има вероятност заседателите помежду си да постигнат компромис и да осъдят Стив за убийство по непредпазливост. Заседателите не познават наказанията. Тези, които го смятат за невинен, вероятно ще се ужасят, когато научат, че Стив може да лежи трийсет години за убийство по непредпазливост.

— Нямах представа — каза Хостетлер.

Известно време мълчаха. Самотен лодкар се спускаше по течението към залива.

— Надя каза, че много обичаш Стив — отбеляза Хостетлер. — Че връзката ви е издържала на стрес и външен натиск, както нашата. Ще направи за вас всичко, което може.

— Оценявам го, Джералд.

— Но не може да рискува с лъжесвидетелство.

— Разбирам.

Виктория се замисли за Стив в онази мръсна дупка. Замисли се за живота си с него и за неговия живот — ако можеше да се нарече така — без свобода. Замисли се и за Джейк, който беше рискувал своя живот в клуб „Анастасия“ и беше препасал пистолет, за да я защити онази съдбовна нощ с Елена.

С тези бушуващи в главата ѝ мисли Виктория си спомни високите идеи, гравирани върху мраморни плочи.

Правосъдието — страж на свободата.

Това беше написано над входа на Върховния съд. И от другата страна на сградата:

Правосъдие за всички според закона.

И написаното над съдийското място в съдебните зали в Маями:

Тези, които работят тук, търсят само истината.

Може би беше дошло време да се отърве от красивите фрази. Може би беше време да се гмурне в мътните води, в които плуваха Стив и Джейк. Спомни си един от „законите на Соломон“.

„Ако фактите не съответстват на закона, изкриви фактите.“

— Джералд, Надя може да направи нещо за нас на процеса, но има риск.

— Законно ли е?

— Не е черно или бяло.

— Какво значи това, Виктория?

— Това, което искам от Надя, е в сенките. В сивата зона между светлината и тъмнината.

— Наистина не знам какво означава това.

— Джералд, понякога хората нарушават закона толкова недвусмислено, че се чува прашене, сякаш някой е счупил клон на дърво. Понякога обаче, като пекар, който извива тестото, за да оформи претцел, само изкривяват закона. Не го разкъсват. Получава се нещо по-добро от съставките, с които си започнал. И крайният резултат е красив за окото.

50. ЛЕШОЯД И ПИЛЕ

Беше последното ни посещение в затвора преди делото, а както клиентът, така и Виктория ми бяха бесни.

— Ласитър! Сто и десет килограмова торба лайна! — крещеше ми Соломон.

— Сто и двайсет — поправих го.

— Все едно. Не можеш да направиш това — каза Соломон. — Говорихме с Вик и смятаме, че е огромна грешка.

Виктория кимна утвърдително.

— Ако представиш Надя като някаква Никита, жестоката убийца от телевизията, никога няма да ни помогне.

— И бездруго не може да ни помогне.

— Не си сигурен! Дадох на Хостетлер план, който може да свърши работа.

— Той обади ли ти се да потвърди? — попитах.

Виктория поклати глава и раменете ѝ увиснаха.

— Не отговаря на обажданията ми.

— Тогава приемаме, че Надя не може — или не иска — да направи каквото си поискала от нея. Поела си страхотен риск, Виктория, и ти се възхищавам за това. Ако Хостетлер те издрънка на Пинчър — ако му каже какво си поискала да направи Надя — той ще те обвини във възпрепятстване.

— Винаги съм се изненаждала от действията, на които се възхищаваш — каза тя.

— Така или иначе, помощта на Надя е куха надежда. Пинчър ще гони съпътстващо убийство и ако твърдим, че е станало случайно, вероятно ще получи компромисна присъда за убийство по непредпазливост. Знаем го. Всички трябва да приемем реалността.

— Която е? Изречи го на глас, Джейк. Просто кажи как ще го обясниш на съдебните заседатели.

— Соломон не е застрелял Горев. Направила го е Надя. Пинчър, откаченият задник, е дал имунитет на убийцата.

— Можеш да махнеш „откачен задник“ от встъпителната си реч — предложи Соломон.

— Джейк, а замислял ли си се за това... — попита Виктория. — Ако не нападнеш Надя още с встъплението си, може би ще влезе в залата, ще погледне Стив и мен и...

— И какво? Ще се изпълни със съчувствие към вас? Не бих разчитал на това. Ето какво ще се случи. Още в началото засипвам Надя с артилерийски залпове. При кръстосания разпит я принуждавам да признае за всички престъпления, които някога е извършвала и дори само си е мислела да извърши. След това вадим записаните показания на Соломон пред ченгетата, за да подкрепим теорията си, без да го допускаме до свидетелската банка.

— Ласитър, сериозно — намеси се Соломон, — кажи ми какви са шансовете това да свърши работа?

Свих рамене. Клиентите винаги искат да им дадеш прогноза като метеоролог, който преценява шансовете да вали.

— Ако трябва да гадая, вероятността да те оправдаят, е едно към четири.

— Едно към шибани четири! Казах ти още в началото, Вик, този човек е неудачник. Прегорял неудачник. За бога, бълнува, че иска да зареже професията си и да стане учител в начално училище някъде в Ню Хампшър.

— Да тренирам отбор по футбол във Върмонт.

— Нужен ти е старчески дом, дядка.

Всъщност не се чувствах никак прегорял. Адреналинът започваше да се повишава. Винаги става така при дело за убийство. Утре сутринта щяхме да избираме заседатели. Днес се чувствах като рицар, който си слага ризницата. Така, а сега, къде по дяволите ми е мечът?

— Джейк, обмислил ли си това внимателно? — попита Виктория спокойно. — Стратегията ти е ужасно рискова. Всичко или нищо.

— Именно — казах. — Това е като живота. Вдишай го.

— Какво да вдишам?

— Чистия въздух на брулен от вятъра бряг или планински връх.

— Започваш малко да ме тревожиш. — Тонът ѝ беше мек, като че ли увещаваеше коте да слезе от дърво.

— Няма страшно. Скачай от моста без бърнджи въже — отвърнах.

Тя се замисли за момент.

— Добре, ясно. Поемай рисковете, това ли ми казваш?

— Изправи се очи в очи с най-големите си страхове. Индиана Джоунс в дупка, пълна с гърмящи змии. Доналд Тръмп на купони за храна. Рей Пинчър те удря под кръста. Това е едно и също. Победи или умри.

— Става дума за моя живот, не твоя! — тросна се Соломон. — Казваш ми шанс едно към четири и очакваш да съм доволен?

— Остави шансовете! Едно към четири или девет към десет. Има ли някаква разлика? Това са само числа, Соломон. Безсмислени предсказания. Кой може да каже къде ще падне мълния?

Виктория изглеждаше озадачена. Сигурно за нея бях като Тарзан, който се люлее на лиана и пици като маймуна.

Попита ме много тихо:

— Добре ли се чувстваш, Джейк?

— Фантастично. Нали знаете черните лешояди, които летят в кръг около съдебната палата?

— Разбира се. Казват, че били душите на адвокати, осъдени на вечно изкупление. Или може би съдии.

— Днес видях един. Грозен като греха, мрачен като сърцето на Дракула.

— Не е възможно, Джейк. Лешоядите идват чак през ноември, заедно с туристите.

— Този не летеше. Беше на брега на реката, край съдебната палата. Разкъсваше пиле.

Виктория повдигна вежди.

— Пиле на брега на реката?

— Предполагам, че е било езическо жертвоприношение от семейството на обвиняем.

— Добре, видял си лешояд извън сезона...

— Беше послание, знак.

— Ти кое си тогава? — попита Соломон. — Лешоядът или пилето?

Поклатих глава.

— Не е толкова буквално. Лешоядът представлява дракон, което ще рече Пинчър, който смята, че си парче мъртво месо.

Виктория и Соломон се спогледаха обезпокоено. След миг тя попита:

— Джейк, достатъчно стабилен ли си, за да понесеш стреса на едно дело за убийство?

— Успокой се, Виктория. Когато мина през вратата и вляза в кладенеца на съдебната зала, в едната ръка ще размахвам меч, в другата бойна бравда. Като викингите от старите северни приказки, или ще убия дракона, или ще ме изнесат на щита ми.

51. КОЛЕКТИВНИЯТ ГЕНИЙ

Трябва да направя едно признание.

Мразя подбора на заседатели.

Не обичам да си пъхам носа в живота на другите хора, защото не искам никой да си пъха носа в моя. Обаче е проклета необходимост. Ако клиентът ти е обвинен в убийство, задължително трябва да попиташ възможните заседатели дали някой от семейството им е станал жертва на убийство. Трябва да ги попиташ и дали някога са били жертва на престъпление. По същество трябва да принудиш тези нещастници — които са достатъчно смачкани от факта, че са призовани в съда — да си спомнят най-лошите моменти от живота си.

Според някои адвокати подборът на заседатели е най-важната част от едно съдебно дело. По-важна от встъпленията, кръстосаните разпити, дори финалните пледоарии. Не знам дали е така, защото изборът на заседатели е стрелба в тъмното.

Юридическите фирми с дебели килими в офисите наемат психолози, за да анкетираат съдебните заседатели след делата, и резултатите са плашещи. Повечето от тези хорица забравят около 70 процента от инструкциите на съдията относно законите. При обсъжданията заседателите отделят около половината от времето, за да говорят за личните си преживявания.

Консултантите по подбора формулират какви ли не правила. Ако обикновен работник облече костюм, за да отиде в съда, това е знак за респект към съдебната система, което се превежда като заседател, който би подкрепил обвинението. Е, не знам. А може би просто опитва да завърти главата на дамата до себе си, за да излезе с него — ловък ход, който се превежда като заседател, който би подкрепил защитата.

Често нарушавам неписаните правила относно това какъв човек би подкрепил едната или другата страна в процеса. Веднъж допуснах в състава да остане жена на полицаи — което е абсолютно недопустимо според неписаните правила — в дело, което нямаше как да спечеля, ако не докажа, че арестувалият клиента ми полицаи лъже. Подложих

го на безмилостен кръстосан разпит, докато не започна да се поти толкова обилно, че дланите му смъкнаха боята от парапета на свидетелската банка. Оказа се, че полицейската съпруга е председател на заседателите, и спечелих оправдателна присъда. Защо? По време на подбора долових, че невероятно се гордее със съпруга си, който беше получил цяла кошница награди и похвали, и се надявах лъжливото ченге да я накара да се възмути. Получи се — поне тогава. Просто казвам, че няма как да си сигурен.

Във Флорида имаме само по шестима съдебни заседатели. Законодателите искат да спестят време и да намалят разходите... и по дяволите правосъдието! По-малкият състав усложнява работата ми. Много по-лесно е да блокираш жури с един въздържал се, ако е от дванайсет граждани. Може би си спомняте пиесата, от която стана страхотен филм, в която едно жури започна с единайсет на един в полза на осъждане и завърши с оправдателна присъда. Ами не се казваше „Шестима разгневени мъже“.

В делата, в които се иска смъртно наказание, пак имаме дванадесетчленно жури — като кора с яйца. Понеже в нашия случай щатът искаше максимум доживотна присъда, щяхме да изберем обичайната група от шестима.

На теория съдебните заседатели трябва да преминат през процес от четири стъпки. Най-напред се запознават с фактите, представени чрез веществените доказателства, претеглят тези факти, научават закона от съдията, после прилагат този закон към фактите. На практика преценяват дали обвиняемият им изглежда виновен и се опитват да познаят кой свидетел казва истината. Е, добре, прекалявам с цинизма. Искам само да кажа, че съдебните заседатели не могат да са други. Те се влияят от жизнения си опит толкова, колкото и от доказателствата и закона. И въпреки всичко, колкото и да се жалвам, ето го и най-странното.

Съдебните заседатели обикновено преценяват правилно!

Честно, нямам представа как става това. Може би режисьорът Били Уайлдър го е казал най-добре. Той говори за кинопублика, не за съдебни заседатели, но думите му са верни: „Поотделно те са идиоти. Заедно са гений“.

На масата на защитата клиентът и колегата ми, въпреки факта, че не харесвах защитната ми стратегия, работех мирно и спокойно по избора на заседатели. Соломон водеше записки в бележник, а Виктория използваше картички в различни цветове.

Соломон беше отслабнал и сега вратът му не запълваше яката на ризата от костюма му, а и беше придобил прословутата специфична затворническа бледост. Когато кандидатите влязоха в преградата, за да бъдат разпитани, на лицето му се появи маниакална усмивка. Честно, усмивката на Джокера от „Батман“ изглежда по-естествено.

— Успокой се — казах му. — Приличаш на убиец с брадва.

— Кандидатите изглеждат глупаво — каза той.

— Ш-ш-ш! — предупреди го Виктория.

— И може ли изобщо да са умни? — продължи Соломон. — Дори не са успели да се измъкнат от службата на заседатели.

Щатски прокурор Рей Пинчър стана, усмихна се на бъдещите заседатели и им каза:

— Единственото, което аз и адвокат Ласитър искаме, е честно и безпристрастно жури.

„Говори за себе си, Рей.“

Аз искам жури, което ще отсъди в моя полза, дори и половин дузина свидетели да са видели как клиентът ми застрелва монахиня по пладне на крайбрежната. Ако не стане това, искам заседатели, които истински вярват в презумпцията за невинност и държат щата наистина да изпълни задължението си да докаже вина извън всякакво основателно съмнение.

Пинчър искаше заседатели, които вярват в поговорката „Където има дим, има и огън“. Което означава, че щом Стив Соломон е седнал на подсъдимата скамейка, за бога, трябва да е извършил нещо гадно... без значение дали е предумишлено убийство, или убийство по непредпазливост.

Подборът на заседатели върви на две нива. Единият задава въпроси, другият слуша отговорите и наблюдава. Аз говорех, Виктория наблюдаваше. Не само този, който отговаря, но и останалите зад преградата. Правилната оценка на езика на тялото е много важен инструмент в практиката ни.

След ден и половина имахме шестима заседатели и двама резерва. Шестимата бяха трима мъже и три жени, по презумпция добри и честни граждани. Бяха типичните за Маями заседатели, което ще рече различни комбинации: кубинско-американска — два пъти, колумбийско-американска, хаитянско-американска, африканско-американска и един обикновен американец.

Съдия Мелвия Дакуърт даде предварителните си инструкции. Наред с добре познатите стари предупреждения да не обсъждат делото с близки и приятели имаше и някои нови. Никакви есемеси, туитове, блогове или фейсбуци, свързани с делото. Без Инстаграм, Пинтерест или Гугъл за търсене на информация.

И преди бях защитавал подсъдими пред съдия Дакуърт и я харесвах. Беше афроамериканка на около петдесет и пет, служила като капитан във военния съд. Повечето от нашите съдии като че ли идват от щатската прокуратура и много често симпатизират на обвинението. Във военните съдилища адвокатите сменят страните. Един ден си прокурор, на другия — защитник. Може би трябва и цивилните прокурори да се въртят по подобен начин. Мнозина страдат от заболяване, което наричам „емоционален скорбут“. Вместо липса на витамин С обаче, не им достига способност да изпитват съчувствие.

В миналото, когато по време на изслушвания проявяваше особена строгост към мен, често я наричах „капитан Дакуърт“ вместо „Ваша Чест“. Тя обикновено се усмихваше и ме наричаше в отговор „редник Ласитър“. Винаги съм ценил съдиите с чувство за хумор. Освен това винаги се отнасяше справедливо със защитата, което не може да се каже за всички съдии.

След като заседателите положиха клетва и бяха готови да раздават правосъдие или някакво смислено подобие на правосъдие, съдията каза:

— Ще се оттеглим за петнайсет минути. Това е почивка. След това щатът ще представи встъплението си.

52. ПРОСТО УБИЙСТВО

Докато заседателите бяха в тоалетната, Рей Пинчър приближи наперено масата на защитата, привидно за да поговорим.

Никога не би го направил, ако заседателите бяха в залата. Фамилиарниченето между опонентите създава впечатление, че това е игра между приятели.

Всъщност друженето с противниковата страна ми допада. Мисля си за Леброн Джеймс и Кевин Дюрант, които бърбят преди мача, а после, когато звънне звънецът, се ръгат взаимно в коремите.

Пинчър намести задника си на масата, докато пишех с големи печатни букви в бележника си:

ИНЦИДЕНТ! ИЗСЛЕДВАНЕ НА ОГНЕСТРЕЛНИ
ОРЪЖИЯ: ПИСТОЛЕТИТЕ ГЛОК ЧЕСТО
ПРОИЗВЕЖДАТ ИЗСТРЕЛ НЕВОЛНО.

Пинчър, разбира се, се възползваше от потайната си способност да чете наопаки. Не беше дошъл, за да ме пита дали мангото в задния ми двор е дало много плод. Искаше да види кои папки съм извадил от чантата си за встъплението.

— Как е Кип в училище? — попита, като че ли наистина го интересува.

— Играе малко футбол. — Не престанах да пиша.

ДВОЙНИЯТ СПУСЪК НЕ Е ДОСТАТЪЧЕН ДА
ПРЕДОТВРАТИ ЧОВЕШКА ГРЕШКА. СЛУЧАЙНИЯТ
ИЗСТРЕЛ НЕ Е ПРЕСТЪПЛЕНИЕ.

— Надявам се да е по-бърз от вуйчо си. — Пинчър обичаше да ме жегва.

— Аз само се надявам да е по-умен.

С това Пинчър ме тупна закачливо по рамото и прошепна:

— Знаех си, че онзи ден само изпускаше парата.

— Моля?

— Като твърдеше, че е стреляла Надя. Това е мъртва теза, не се подигравам. Случайният изстрел е единствената ти защита и го знаеш.

Показа ми перлената си усмивка на политик и се върна на масата си.

Да, знаех, че ще дойде да надзърне, така че му предложих малко дезинформация. Нещо като финт във футбола.

— Господин Пинчър, готови ли сте да започваме? — попита съдия Дакуърт.

— Да, Ваша Чест.

— Господин Ласитър?

— Напълно, Ваша Чест.

Съдията се обърна към заседателите.

— Сега страните ще представят встъпителните си слова. Думите им не са доказателства и не бива да ги разглеждате като доказателства. По време на процеса страните ще ви кажат какви доказателства смятат, че ще бъдат представени. — Погледна към масата на обвинението и подкани: — Господин Пинчър, слушахме ви.

Рей отиде наперено до преградата на заседателите. Ходеше почти на пръсти, може би още от дните си в бокса, така че стъпките му не бяха тежки.

За да не нахлува в личното пространство на заседателите, спря на около метър от преградата.

— Добър ден, дами и господа.

В продължение на две минути им благодари задето са изоставили вълнуващия си живот и са шофирали през кошмарния трафик чак до съдебната палата, за да изпълнят своя граждански дълг. После премина към същността.

— Това е обикновено убийство. Жестоко и зловещо престъпление, при което е покосен невъоръжен човек. Според закона

то е много специално.

Добро гъделичкане. Че кой не умира да чуе защо е толкова специално?

— Не е моя работа да разяснявам закона, а по-скоро да представя доказателствата, да ви запозная с фактите. В края на процеса съдия Дакуърт ще ви инструктира как да приложите закона спрямо тези факти. Тя ще дефинира пред вас специалната квалификация съпътстващо убийство, което по същество е убийство, извършено по време на извършването на друго престъпление. В нашия случай доказателствата ще покажат, че господин Соломон, обвиняемият, е участвал в ограбване на жертвата, Николай Горев. И по време на този грабеж господин Соломон убива господин Горев. Няма значение дали обвиняемият е възнамерявал да убие жертвата. Няма значение дали пистолетът е произвел изстрел случайно. Тъй като обвиняемият е участвал в грабеж, той е виновен в съпътстващо убийство, независимо от обстоятелствата, при които е произведен изстрелът.

Соломон ме ръгаше тайно в ребрата. Разбира се, че можех да възразя. След като беше обещал пред заседателите, че ще обсъжда доказателствата, а не закона, Пинчър правеше точно обратното. Строго погледнато, встъпителната му реч не беше коректна. Аз обаче възразявам само когато противникът ми пуска кръв. Формалните възражения не ме интересуват и дразнят заседателите.

Те се питат: от какво ли се страхува адвокатът на защитата?

Освен това исках да проверя дали Пинчър ще се осмели да направи още една крачка в тази посока.

— Ето още нещо, свързано със съпътстващото убийство — каза той. — Макар че доказателствата ясно сочат, че обвиняемият е натиснал спусъка, той ще бъде виновен в съпътстващо убийство дори и ако е стрелял съизвършителят му, а не той.

Така. Съвършено вярно твърдение според закона. Обаче Пинчър трябваше да внимава при подобно развитие. Ако е дал имунитет на стрелеца, за да осъди по-малко виновния извършител, рискуваше да разгневи заседателите дотолкова, че да не спазят закона. Като бивш футболен защитник, възнамерявах да атакувам точно в тази пукнатина в линията на атаката.

— Само двама души могат да ви кажат какво се е случило в офиса на Николай Горев през онзи юлски ден. Единият е обвиняемият

— каза Пинчър и посочи Соломон с обвиняващ показалец, — а другият е жена на име Надя Делова, съучастник на обвиняемия. Да, защитата ще вдигне сериозна шумотевица във връзка с факта, че госпожица Делова е получила имунитет в замяна срещу показанията ѝ. Но — така работи системата. Не всеки свидетел на обвинението е склонен да прави благотворителни жестове като майка Тереза. Нашата грижа е единствено свидетелите ни да кажат истината. И вие ще имате възможност да прецените за себе си, когато госпожица Делова дава показания, дали обвиняемият е част от планирания грабеж, завършил с убийство. Ще прецените дали можете да вярвате на госпожица Делова, когато заяви пред вас под клетва, че господин Соломон е натиснал спусъка и е умъртвил жертвата. И ще прецените дали може да се вярва на господин Соломон, когато чуете запис от показанията, които е дал доброволно на местопрестъплението. Предполагам, че този запис ще ви се стори фарсово фантастичен плод на богато въображение, лишен от всякаква достоверност.

— Възраждам! — извиках и скочих на крака.

— Питам се още колко време ще пестите барута, господин Ласитър — обади се съдия Дакуърт. — Моля изложете основанията за възражението си.

— Прекалено много прилагателни. Или може би наречия. Непрекъснато ги бъркам.

— Предполагам, казвате, че господин Пинчър не прави встъпление, а сякаш заключителна пледоария — подсказа съдията.

— Именно.

— Приема се. И така, господин Пинчър, ограничете забележките си до това, което вярвате, че ще покажат доказателствата. Запазете красноречието си за пресконференциите.

Пинчър се поклони.

— Благодаря, Ваша Чест.

Така се прави. Този, който загуби възражението, благодари на съдията за нашлапването.

Известно време Пинчър се придържаше към доказателствата и изложи основните пунктове в обвинението си:

Соломон е знаел, че Надя Делова носи оръжие, и не е поискал от нея да го остави.

По време на спора с Николай Горев Соломон грабва пистолета от Надя и стреля, при което убива Горев.

Отпечатъците на Соломон са открити по оръжието, а по дясната му ръка е имало следи от изстрела.

Пинчър каза на заседателите, че съдията ще ги инструктира по въпроса за по-малкото възможно престъпление, непредумишлено убийство. То би влязло в действие, ако решат, че Соломон не е участвал в заговор за грабеж, от което би следвала вина в съпътстващо убийство. По този начин Пинчър намекваше, че е много малко вероятно Соломон да не е участвал в грабежа.

— Вероятно ще чуете от защитата, че всичко това е една голяма грешка. Инцидент. Неволно произвеждане на изстрел с огнестрелно оръжие. Че господин Соломон няма опит в боравенето с оръжия и че пистолетът, глок, има много лек спусък. Че обвиняемият не е имал намерение да произведе изстрел, да не говорим да отнеме живота на Николай Горев. — Пинчър се прокашля гърлено, пренебрежително. — Ще чуете обаче показанията на нашия експерт по огнестрелни оръжия относно двойния спусък на този пистолет, който заменя традиционния предпазител. Ще чуете и втори експерт, който тества оръжието на убийството и установи, че е изправно. Трети експерт ще ви каже, че няма такова нещо като случаен изстрел. Този пистолет произвежда изстрел само ако спусъкът се дръпне право назад, заради системата за безопасност на двойния спусък. Тук наистина може да настъпи някакво объркване. Да, понякога човек може да произведе изстрел, без да е имал намерение, но за да стане това, трябва да натисне спусъка. Ще повторя. Трябва да натисне спусъка! И ако това стане, когато пистолетът е бил насочен към някого, дори и да не си имал намерение да го простреляш, вече говорим за непредумишлено убийство. Не можеш да конструираш безопасен пистолет за идиот, ако преди това не си създал по-разсъдъчен идиот.

— Възраждам! — извиках напевно. — Струва ми се, обвинението току-що нарече клиента ми „идиот“.

— Само реторична хипербола — отвърна Пинчър.

— Опитайте да не се влюбвате в реториката си — отрязва го съдията и подръпна бялата якичка около шията си. — Успокойте тона, господин Пинчър, и приключвайте.

— С удоволствие — отвърна Пинчър, все едно бе получил покана за чай.

През следващите няколко минути изключих — умът ми се зарея между това, което възнамерявах да кажа, когато се изправя, и чуденето кога ли листата във Върмонт ще добият онези златни и червени оттенъци.

53. ДА ТАНЦУВАШ СТЕП ВЪРХУ ИЗОПНАТО ВЪЖЕ

С Виктория седяхме от двете страни на Соломон, сякаш за да опазим скъпоценния си товар от стрелите и копията на обвинението. Заседателите впериха погледи в мен, а аз плъзнах стола си назад, станах и закопчах сакото си. Сложих голямата си длан на рамото на Соломон и леко го стиснах, като че ли е най-добрият ми приятел. Ако заседателите ме харесват, част от златния прашец може да се посипе и по клиента ми.

Разбира се, този симпатичен едър и непохвален адвокат не може да представлява гнусен убиец.

Направих няколко крачки и побих крака като дъб пред преградата на журито. Застанах леко разкрячен, в съвършено равновесие. Не се скрих зад катедра. Не носех пачка записки. Щях да гледам заседателите през цялото време на краткия ни разговор.

— Искам да благодаря на колегата си, щатския прокурор, за това, че свърши моята работа — започнах.

Те чакаха. Какви, по дяволите, ги дрънка този?

— Пинчър ви разказа каква ще е защитната теза, обаче щеше да е добре и да е прав. Ние няма да представяме доказателства, че Стив Соломон е произвел изстрел с онзи пистолет неволно. Ще представим доказателства, въз основа на които ще можете основателно да заключите, че Стив изобщо не е произвел този изстрел!

Танцувах степ по изпънатото въже. Не отрекох, че Соломон е стрелял с пистолета. Казах на заседателите, че „могат основателно да заключат“, че не е стрелял той. Не излъгах. В края на краищата аз съм „служител на съда“, при все че след две десетилетия практика още не съм разбрал какво точно значи това. Освен това нарекох клиента си „Стив“ в опит да го хуманизирам. Малкото име звучи много по-топло от „подсъдим“, което е синоним на „отрепка“.

— Но след като обвинението ви разказа каква ще е нашата теза, позволете ми аз да ви кажа каква ще е тяхната. Най-напред съдията ще

ви инструктира, че задължението да докаже твърденията си лежи на плещите на обвинението. Тези задължения ще бъдат поверени изцяло на Надя Делова, жена от руска националност, която е влязла в Съединените щати незаконно и която е признат престъпник. Да. Ключовият свидетел на щата е контрабандист на диаманти, нелегален имигрант и бардама.

С периферното си зрение видях как Джералд Хостетлер направи гримаса. Седеше на първия ред в залата. Разбира се, Надя не беше там. Като свидетел, тя нямаше право да влиза в съдебната зала, докато не дойде ред за показанията ѝ.

— Нека ви разкажа няколко факта, които госпожица Делова ще признае от свидетелската банка. Първо, тя е влязла в страната като е пренасяла откраднати диаманти в полза на международна престъпна група контрабандисти. Второ, тя е работила като бардама в няколко различни страни преди това. Работата ѝ по същество се свежда до това, да мами мъже и да ги кара да плащат хиляди долари за евтино шампанско. Прави го, като им дава надежда, че ще отиде с тях в хотелската им стая, за да правят секс.

Млъкнах за момент и огледах ситуацията. Една афроамериканка от журито, набожна дама на около шейсет и пет, от тези, които носят шапки и ходят на църква редовно, се мръщеше. Надявах се неодобрението ѝ да е насочено към Надя Делова, а не към непохватния едър тип, който я описва като кралица на нощта.

— Нека изясня нещо — продължих. — Госпожица Делова не е проститутка. Проститутката влиза в бизнес отношения и предоставя обещаното срещу пари. Госпожица Делова иска пари, но не предоставя нищо. По същество Надя е лъжец и крадец.

Още една пауза, за да могат тежките думи да постигнат целта си, после започнах отново:

— И какво ще каже този звезден свидетел на обвинението? Ще признае, че се е страхувала и е мразела Николай Горев, който е управлявал бара, в който е работела и който е съществувал единствено с цел кражба. Ще свидетелства, че Николай Горев не е издължавал заплатите ѝ и я е принуждавал да прави секс с него, за да не я изгони на улицата. Накратко, доказателствата ще покажат, че Надя Делова, не Стив, е имала мотив да убие господин Горев.

Приближих още половин крачка към заседателите. Достатъчно, за да установим някаква близост, без да ги засипвам с плюнки.

— Надя Делова ще признае, че тя е внесла пистолета в кабинета на Горев, че го е извадила от чантата си и го е насочила към Горев. Тя е ограбила сейфа му, откраднала е диамантите и е избягала в друг щат, като е оставила Соломон да поеме обвиненията. Фалшиви обвинения!

Вече бях във вихъра и се чувствах добре с приказките си. Но вътрешно изпитвах отвращение. Сякаш съм някакъв боклук. Всичко, което казах, беше истина, но това, че Джералд Хостетлер беше принуден да го слуша, ме изпълваше със самоненавист. Какво обаче можех да направя? Трябваше да защитавам клиента си. „Ревностно“, както пише в етичните правила на адвокатите във Флорида.

— А сега нека ви разкажа малко повече за господин Горев. — С крайчеца на окото си видях как Пинчър се навежда напред на стола си. Главата му беше извърната към мен, така че заседателите да не виждат свирепото му изражение. Да, ако погледът можеше да убива, той щеше да е следващият на подсъдимата скамейка.

„Почакай малко, Рей, това е само загривка.“

— Доказателствата ще покажат, че господин Горев е бил руски гангстер, замесен в измами, рекет и контрабанда на диаманти.

— Възраждавам! — Пинчър скочи на крака и направи танцова стъпка пред съдията. — Личността на жертвата не е тема на този процес.

— Приема се. Господин Ласитър, моля, опитвайте да избягвате тънкия лед. Това е единственото ми предупреждение. Второ няма да има.

— Благодаря, Ваша Чест — казах с цялото смирение, което успях да изимитирам.

Обърнах се отново към заседателите. Никой не беше задрямал — това винаги е добър знак. Изражението на Рей Пинчър на прокурорската маса се бе променило. Сега на лицето му се бе появила усмивчица — за пред заседателите. Нямаше начин да покаже, че печеля точки. Беше очаквал встъпление, украсено с дантели и елегантности.

„О, моля ви да извините Стив, задето застреля Горев по една случайност.“ Масираната атака с картеч и артилерия го бяха изненадали.

— Госпожица Делова ще бъде принудена да признае и още — продължих в духа на встъплението си. — Тя е получила имунитет както от щатските, така и от федералните власти за всички престъпления, които може да е извършила, откакто е влязла в Съединените щати. Какви са тези възможни престъпления? Нарушение на имиграционните закони, кражба на скъп часовник, контрабанда на диаманти и, разбира се, ограбването и убийството на Николай Горев. И какво трябва да направи тя в замяна срещу този имунитет? Да даде показания по две дела. Едното е за контрабанда на диаманти срещу човека, който — не чак толкова по съвпадение — ѝ е дал пистолета, с който е убит Николай Горев. Другото е това дело. Точно така. Надя Делова е получила имунитет, за да даде показания срещу Стив Соломон.

— Добре. Защо това има значение? — продължих. — В края на делото съдия Дакуърт ще ви инструктира как да оцените дали един свидетел говори истината. Ще ви каже, че имате право да вземете под внимание всяко — цитирам точно — „преференциално третиране или други ползи“, които свидетелката е получила, за да даде показания.

— Възразявам! — Пинчър пак скочи. — Извън обхвата на встъплението.

— Приема се — каза съдия Дакуърт. — Навлизате в моите ловни полета, господин Ласитър. Моля, придържайте се към доказателствата.

— Благодаря отново, Ваша Чест — отвърнах и едва не козирувах. Усмихнах се на заседателите и реших да приключа.

— Стана късно, а вие слушахте търпеливо излиянията на господин Пинчър и моите. В такъв случай ще седна на мястото си. — И тогава вдигнах пръст, сякаш съм си спомнил нещо. — Обаче, почакайте една секунда. Пропуснах нещо. Не казах кой е натиснал спусъка, нали? Дали е бил Стив Соломон, който е останал на местопрестъплението и е дал пълни показания пред полицията? Или Надя Делова, която е откраднала диамантите и е избягала?

Оставих заседателите да стоят дъх.

— На този етап няма да отговоря на този въпрос и няма да ви казвам как да решите делото. Ще имаме възможност да поговорим пак при заключителните си пледоарии. Засега искам да изслушате показанията на госпожица Делова и да решите сами. В сърцето си

вярвам, че всеки от вас ще бъде справедлив. Много ви благодаря за вниманието.

Седнах, залят от порой противоречиви емоции. Гордеех се, защото не бях изрекъл нито една откровена лъжа. Въпреки това обаче имах чувството, че ровя за червеи, затънал до лактите в кал. Трябваше да си измия ръцете и да наплискам лицето си със студена вода.

Съдията започна да дава инструкциите си — предупреди заседателите да не разговарят с никого за делото и да се явят точно в 8:30 сутринта на следващия ден. Стив Соломон, до мен, сграбчи лакътя ми и прошепна в ухото ми:

— Страховито, Джейк! Не свалиха очи от теб. Дори не мигнаха.

Виктория ми подаде бележка. Само една дума: „Чудесно!“.

Тримата се изправихме уважително, когато заседателите заизлизаха от залата, следвани от съдията, с развята зад гърба ѝ роба. След това Соломон ме прегърна, като братовчед, когото не е виждал отдавна и най-после среща на семейна сбирка.

— Оттеглям всички дивотии, които ти наговорих — каза. — Беше фантастичен!

Не допуснах комплимента да ме главозамае. По време на процеса клиентите обикновено минават през десетина резки смени на настроението.

Рей Пинчър дойде с валсова стъпка до масата ни, свил рамене напред и събрал ръце на корема си, като че ли изпитваше болка.

— О, как левашки ме прецака, Джейки! Страаашно!

— Ще се съвземеш.

Той се изправи.

— Вече се съвзех. Трябваше да се държиш за инцидента. Може би щеше да го пробутах успешно.

— Искаш да кажеш, защото това се е случило в действителност?

— Откъде, по дяволите, да знам какво се е случило? Никога не знам. И ти никога не знаеш. Непрекъснато търсим справедливост, но там, вън, има само бурни нощи и тъмни улички. Мистерии, които не могат да бъдат разрешени, и тайни зад всяка врата.

— За какво говориш, Рей?

— За това, което никой от нас няма кураж да каже на съдебните заседатели. Няма рецепта за справедливост. Вземаме съставките, до които успеем да се докопаме, и ги смесваме в голяма купа. Включваме

котлона и готвим сместа, докато не прекипи. Ако имаме късмет, бъркочът не мирише на лайна. А пък твоята защита, Джейк... ще докажа, че е голяма купчина оборски тор.

54. СТИВ СОЛОМОН И О. ДЖЕЙ СИМПСЪН

Обвинението призова като свой първи свидетел детектив Джордж Бариос. Никаква изненада в това. Винаги започвай силно. И приключвай силно. Правилото за началото и края. Съдебните заседатели помнят най-добре каквото чуят първо... и последно.

През последните двайсет и пет години Бариос беше давал показания по дела за убийства пред съда стотици пъти. Беше спокоен, обръгнал. Бях свикнал да го виждам с бяла копринена риза, която му придаваше вид на мил дядо кубинец. Сега, с черен костюм, бяла риза и вратовръзка, приличаше — и говореше — като завършен професионалист. Почти нямаше шанс да сгреши в отговорите си при разпита или да се препъне от въпросите на жонглиращ с думите адвокат, като например собствената ми коварна персона при кръстосания разпит.

Пинчър не бързаше. Започна с меки въпроси. Мина през миналото на Бариос, показа, че е ветеран детектив, решил някои от най-сериозните случаи във Флорида, и понастоящем е шеф на отдел „Убийства“ в Маями.

Соломон започна да нервничи леко, докато Бариос резюмираше постиженията в кариерата си. Можех да възразя. В един момент Соломон надраска в бележника: „Какво правиш?“. И след малко: „Възрази!“. Но аз запазих мълчание. Кариерата на Бариос нямаше да осъди клиента ми.

Най-накрая Пинчър мина към същността. Бариос пристигнал в клуб „Анастасия“ само минути след униформените. Те се отзовали на сигнал по телефон 911, подаден от обвиняемия. „Той е мъртъв! Не го направих аз! Не го направих аз!“ Следват изстрели и пак Соломон, още по-силно: „Стрелят по вратата! Изпратете полиция! Не съм го направил аз!“.

Операторката от 911 го пита преспокойно къде могат да бъдат намерени мъртвият и обажданият се, който не го е направил.

Бариос пое разказа от момента, в който е влязъл в клуб „Анастасия“. Двама мъже, единият от които се оказал брат на жертвата, били въоръжени и крещели на руски пред заключената врата на кабинета на Николай Горев. Мъжете се подчинили на заповедта на полицаите да оставят оръжията на пода и да легнат, след което им били сложени белезници, като предпазна мярка.

Бариос извикал на Соломон през вратата. Попитал го той ли е повикал полиция. Соломон отговорил утвърдително и отворил вратата.

— Какво видяхте, когато влязохте в кабинета? — попита Пинчър.

— Обвиняемият стоеше с вдигнати ръце пред голямо дървено бюро. Върху бюрото беше паднал мъж, с единична огнестрелна рана в главата, когото по-късно идентифицирахме като Николай Горев. На пода, в краката на господин Соломон, видяхме деветмилиметров пистолет, глок.

— Каза ли нещо господин Соломон?

— Говореше доста бързо. Повтори: „Не съм го направил аз! Не съм го направил аз!“. Няколко пъти.

— Какво се случи после?

— Униформен полицаи взе пистолета от пода и тогава господин Соломон каза: „По него има мои отпечатащи. По ръката имам следи от барут, но не съм го застрелял аз“. Друг офицер провери господин Горев и определи доста бързо, че е мъртъв. Претърсих господин Соломон и установих, че не носи оръжие.

— Какво се случи после?

— Казах на господин Соломон да мълчи, за да мога да му прочета правата.

— Подчини ли се той?

— Да, и аз му прочетох правата, по закон.

— Как реагира той?

— Каза, че не му е нужен адвокат, защото е невинен.

Опитах да не направя гримаса, затова само изскърцах със зъби. Човек има нужда от адвокат точно когато е невинен, заради множеството фалове на полицията и прокурорите. Да не говорим за склонността на обикновения гражданин да се плаши и обърква, когато го разпитват полицаи.

— Какво се случи след това? — продължи Пинчър.

— Всички пристигнаха едновременно. Парамедиците, криминолозите, хората на патоанатома. Огледах набързо вратата на кабинета. Беше много тежка. Масивно дърво, дебело десетина сантиметра, подсилено със стомана. От вътрешната страна имаше две дупки от куршуми, от външната — няколко. С един полицай изведохме Соломон от кабинета, през клуба, където братът на жертвата и другите руснаци трябваше да бъдат усмирени, въпреки че бяха с белезници. Мъжете крещяха на Соломон на руски, така че не мога да кажа какви са думите им, но беше ясно, че са заплахи. Беше ясно, че според тях обвиняемият е застрелял господин Горев.

— Възразявам, Ваша Чест! — Трябваше да се разтъпча, така че се престорих на ужасен. — Въпреки цялата си квалификация детектив Бариос не умее да чете мисли и мисловният процес на двама престъпници, които не са видели с очите си какво се е случило, е без значение.

— А аз възразявам за начина, по който господин Ласитър използва думата „престъпници“ — отвърна веднага Пинчър. — Няма доказателства, че...

— Приема се. Приема се — отсъди съдия Дакуърт. — Продължавайте, господин Ласитър.

— Благодаря, Ваша Чест — изпяхме едновременно с Пинчър като църковен хор.

— Какво направихте след това, детектив?

— Сложихме господин Соломон на задната седалка на обозначена полицейска кола и го попитах дали би отговорил на някои въпроси. Той се съгласи.

— Записахте ли този разговор с обвиняемия?

— Да.

В продължение на няколко минути Пинчър показва автентичността на записа. Да, Бариос е имал възможност да слуша записа. И не, той не е променен или монтиран по никакъв начин. И, да, записът регистрира точно казаното онази вечер.

Заседателите се наведоха напред на въртящите се столове, Соломон затаи дъх, а Виктория въздъхна. Аз? Аз чаках да чуя версията на обвинението, която знаех, че се задава.

Пуснаха записа. Бариос накара Соломон да каже името и професията си, после отново му прочете предупрежденията при арест.

Соломон има право да мълчи. Всичко, което каже, може да бъде използвано срещу него в съда. Има право на адвокат, а ако не разполага със средства, щедрият щат Флорида ще му го осигури.

— Нямам какво да крия, детектив. Питай каквото искаш.

— Аз съм само едно старо глупаво ченге. Защо не ми обясниш как така се оказа заключен в офис заедно със застрелян човек и оръжието, с което е бил застрелян, както изглежда, по което, както сам призна, има отпечатъци от твоите пръсти?

— Бяхме трима. Мъртвият. Името му е Горев. И клиентката ми, Надя Делова. Да ви кажа ли как се пише?

— Да, моля.

— Д-Е-Л-О-В-А. Името е руско. Тя е бардама и Горев ѝ дължи неизплатени заплати, а освен това е задържал паспорта ѝ. Нае ме, за да взема парите и паспорта.

— Как смяташе да го направиш?

— Обикновено най-напред пиша официално писмо със съответното искане. Тя обаче ме увери, че Горев нямало да го прочете, да не говорим да реагира.

— И си уговорихте среща?

— Не. Просто се появихме.

— Разкажи ми за пистолета.

— Надя го донесе в чантата си.

— Значи не е твой?

— Не е. Не съм го докосвал, преди Горев да бъде прострелян.

— Кога научи, че Надя носи оръжие?

— Когато влязохме през входната врата на клуба.

— Ти възрази ли, че тя отива с оръжие на срещата?

— Не. Не и по някакъв значим начин.

— Добре, каза ли ѝ да го остави в колата, или да не го взема със себе си?

— Не го направих. Не.

— А видя ли пистолета с очите си?

— Надя отвори чантата си и, да, надникнах вътре.

— Какво се случи, когато влязохте в кабинета на Горев?

— Поисках неиздължените заплати на Надя и паспорта ѝ. Горев се държа агресивно. Обвини Надя, че носи микрофон и служи на властите. Всъщност обвини и двамата ни. Така или иначе, извади от чекмеджето на бюрото пистолет.

— Уау! Има и втори пистолет?

— Пак деветмилиметров, Мисля, че беше берета.

— И къде е тази берета сега?

— Ще стигна дотам, детектив.

— Добре, Соломон. Просто ми разкажи какво се случи със свои думи.

— Горев насочи пистолета към мен. Нареди ми да се съблека, за да провери дали нямам микрофон. Започнах да разкопчавам ризата си и с периферното си зрение видях Надя да бърка в чантата си, за да извади нейния пистолет. И Горев я видя. Насочи пистолета си към нея.

— И после...?

— Детектив, нали знаеш как понякога времето като че ли застива, като стопкадър?

— Не, кажи ми.

— Виждам го. Като снимка. Част от секундата, която се е запечатала в ума ми.

— Добре, Соломон. Опиши тази снимка.

— Дватамата стоят с насочени един към друг пистолети, за част от секундата. Наносекунда всъщност. Надя стреля. Улучва Горев в челото. Но това е самозащита. Или правото да останеш където си. Или защита на трето лице. Или и трите. Аз съм адвокат по криминални дела. Знам за какво става дума.

— Това е над компетентността ми, Соломон. Просто ми кажи какво се случи, след като Надя Делова застреля Николай Горев.

— Останалото е като в мъгла.

— Няма повече застинали мигове във времето?

— Искам да кажа, всичко се случи наистина бързо. Горев е мъртъв. Надя сваля една картина от стената. Зад нея има сейф и тя трябва да е знаела комбинацията, защото опита само веднъж и веднага отвори вратата. Вътре имаше пачка чуждестранни паспорти. Тя взе един плюс найлонова торба.

— Каква найлонова торба?

— От онези, които се затварят в единия край, за фризер. Може би с вместимост към пет литра.

— Какво имаше вътре?

— Нямах как да видя.

— Изглеждаше ли тежка, или обемиста?

— Трудно е да се каже. Не обърнах особено внимание на торбата.

— Пари ли имаше вътре? Може би неиздължената ѝ заплата?

— Нямам представа и тя не обели и дума за това. После бръкна в чекмеджето на Горев и извади ключ. Много бързо. Като че ли знаеше предварително къде е. Сложи торбата и паспорта в чантата си, заедно с пистолета на Горев.

— Чакай малко. Взела е пистолета на жертвата?

— Да. Затова няма да го намерите. След това насочи глока към мен.

— Защо?

— Може би защото казах, че трябва да извикаме полицията.

— Това го споменавах за първи път.

— Съжالياвам. Както и да е. Надя задържа пистолета насочен към мен с едната ръка и дръпна завесата зад бюрото на Горев с другата. Отзад имаше врата. Тя я отключи с ключа от чекмеджето, подхвърли ми нейния пистолет, глока, и излезе през вратата, която се заключи, когато я затвори. Аз останах вътре. Тогава онези отвън започнаха да крещат и да стрелят по другата врата, през която влязохме.

— И ти също стреля.

— Два пъти. За да се защитя. Затова и отпечатъците ми са по оръжиято. И вероятно по дясната ръка имам следи от изстрела.

— Един момент, Соломон. Всичко това се е случило като в мъгла.

— Да. И какво?

— Ами описвах го с доста големи подробности.

— Опитвам се да възстановя случилото се. Не съчинявам.

— Не казвам това. Озадачават ме няколко неща. Първо, смяната на пистолетите. Защо го е направила рускинята?

— Не знам. Може би е искала да ме накусне.

— Но ти току-що каза, че е било самозащита. Че Надя не е виновна за нищо.

— Не знам. Доста съм объркан.

— След това, начинът, по който описа действията на госпожица Делова. Изстрелът. Лесното отваряне на сейфа. Намирането на ключа. Изглежда, е била планирала всичко предварително.

— Може би. Предполагам.

— И ти случайно не си бил запознат с плановете ѝ?

— Какви планове?

— Грабеж. Убийство.

— Не!

— Но си знаел, че носи оръжие?

— Научих в последната минута.

— И тогава, в последната секунда, те е предала и те е оставила там, а самата тя се е измъкнала със съдържанието на сейфа?

— Не може да ме е предала за каквото и да било. Нямах представа какво е намислила.

— Но си отишъл там, с въоръжена жена, за да получиш пари и собственост, за които тя твърди, че ѝ принадлежат.

— Да.

— Е, какво ти мина през ум, когато Надя ти каза, че ще отиде на срещата с пистолет?

— Какво искаш да кажеш?

— Не се ли запита: „Защо ѝ е да носи огнестрелно оръжие?“.

— Не знам. Не се замислих сериозно.

— Е, защо е занесла оръжието? Очаквала ли е да има престрелка?

— Не мога да кажа. Накъде биеш, детектив?

— На мен ми изглежда, че тя е планирала да получи собственост от Горев с насочен пистолет, ако откаже да ѝ даде каквото иска. След като си видял пистолета, би трябвало да си дадеш сметка за това.

— Не мислех по този начин.

— Това ми напомня донякъде за делото на О. Джей Симпсън.

— Какво?! Как така?

— Второто, в Лас Вегас. Когато Симпсън и неговите приятели влезли в хотелската стая на един тип. О. Джей казал, че онзи държал някакви спортни трофеи, откраднати от него. Вземат ги под заплаха с оръжие. Не убиват човека. Дори не го нараняват. Но О. Джей получи тридесет и три години.

55. ИЗПОЛЗВАНЕ НА СКАЛПЕЛА

Не исках да подлагам детектив Бариос на кръстосан разпит. Той не излъга и не подведе в показанията си. Записът, както обичат да се изразяват адвокатите, говореше сам за себе си. Все пак бях като боксьор, който току-що е бил ударен десетина пъти, без да отвърне нито веднъж. Трябваше да отбележа няколко точки... без да ме проснат по задник с контраудар.

Така че кръстосаният ми разпит не целеше да свали Бариос на колене и да го накара да плаче и да се моли за прошка за някаква измама. Не можех да направя това, което големият адвокат Луис Найзър нарича „да стигнеш със скалпела до скритите кътчета на човешкия ум и да извадиш на показ решимостта да лъже“. Не. Това тук беше упражнение в изравяне на късчета полезна информация, скрити под повърхностния слой на прекия разпит.

— Добро утро, детектив — започнах.

— Адвокат Ласитър — кимна той в отговор и се усмихна едва забележимо, сякаш за да ми каже, че няма да се даде лесно.

Номерът при кръстосания разпит е да задаваш подвеждащи въпроси, на които може да се отговори само с „да“ или „не“.

— Господин Соломон ви каза, че е стрелял два пъти във вратата, така ли е?

— Да.

— И техниците намериха в нея два куршума, изстреляни от глока, точно както каза той, така ли е?

— Така е.

— И точно както каза господин Соломон, намерихте куршуми, изстреляни от руснаците от външната страна на същата врата, така ли е?

— Да.

— Вратата на сейфа е била отворена, което съответства на казаното от господин Соломон, така ли е?

— Ами някой го беше отворил, да.

— И господин Соломон ви съдействаше във всяко отношение, така ли е?

— Да.

— Отказа ли да отговори на някой въпрос?

— Не.

— Той е подал сигнала за стрелбата в полицията, така ли е?

— Обадил се е на полицията. Предполагам, можем да спорим дали се е обадил, за да съобщи за стрелбата, или за да се спаси от брата на жертвата.

— Ваша Чест, бихте ли инструктирали свидетеля просто да отговаря на въпросите ми, без да украсява отговорите? — попитах.

— Ще го направя. Детектив, знаете правилата.

— Да, Ваша Чест — отговори Бариос учтиво.

— Както и да го характеризирате, детектив — продължих, — господин Соломон се е обадил в полицията и е съобщил за стрелбата, така ли е?

— Да.

— А госпожица Делова е избягала от местопрестъплението.

— Така е.

— И по-късно научихте, че е избягала в друг щат, където е опитала да се укрие?

— Да.

— Бегълка поради щатски и федерални обвинения?

— Да.

— Докато не е била арестувана и доведена във Флорида от федерални шерифи.

— Научих, че е било така.

Не очаквах да получа нещо повече от тези дребни хапки, но трябваше да посея и още едно семенце. Вече ме бяха предупредили да не се занимавам с характеристиките на жертвата, но мислех, че ще мога да го направя по заобиколен начин.

— Нещо друго, господин Ласитър? — попита съдията.

— Само още два въпроса, Ваша Чест.

Съдия Дакуърт повдигна вежди, сякаш за да каже: „Не протакай, ако знаеш какво е добре за самия теб“. Не можех да преценя дали е отегчена от разпита ми, или просто бърза да даде почивка за обяд.

— Господин Соломон очевидно е говорил истината, когато каза, че госпожица Делова е взела пистолета на господин Горев, така ли е, детектив?

— Не мога да кажа. Няма как да се разбере дали в чекмеджето на Горев изобщо е имало пистолет.

— Е, вашите хора описаха съдържанието на бюрото, нали?

— Разбира се.

— Откриха ли някакви огнестрелни оръжия?

— Не.

— Добре, това е кабинет с подсилена масивна врата, скрит в стената сейф и тайна врата отзад, така ли е?

— Да.

— Очевидно братът на господин Горев е имал огнестрелно оръжие, с което е стрелял във вратата?

— Да.

— И двамата братя Гореви са гангстери с дебели криминални досиета в Русия, така ли е?

— Възраждам! — Пинчър скочи на крака. — Няма връзка. Личността на господин Горев не е обект на това дело. Държа да се заличи от протокола.

— Приема се. Искането прието. Съдебните заседатели няма да вземат предвид последния въпрос на защитата.

— Благодаря, Ваша Чест — казах кротко. Нарездането съдебните заседатели да не вземат под внимание нещо само подчертава това нещо, така че бях изпълнил мисията си. — Ще перифразирам. Детектив, въз основа на известните ви факти за миналото на Горев бихте ли очаквали да държи огнестрелно оръжие в кабинета си, в който е взел всякакви други мерки за сигурност?

— Възраждам, Ваша Чест! — Пинчър още не беше седнал. Знаеше накъде съм тръгнал и не си бе направил труда да сяда. — Подканване към спекулации.

— Ваша Чест, бих се съгласил, но име нещо, което ме спира — казах. — Господин Пинчър отдели половин час, за да ни покаже с подробности големия опит на детектива, докато той не заприлича на нещо средно между Шерлок Холмс и Коломбо. Двадесет и пет години разкрива най-трудните убийства в историята на Флорида. За всякакви практически цели обвинението демонстрира факта, че свидетелят е

квалифициран експерт, който може да изказва мнения относно престъпления и престъпници. Мисля, че въпросът попада в пенумбрата на опита на детектива.

Винаги съм обичал думата *пенумбра*, макар да не съм съвсем сигурен какво значи — май нещо като полусянка.

Съдията ме изгледа над очилата за четене и си позволи да се усмихне леко. Обвинението не може да обжалва оправдателна присъда, но защитата може да обжалва осъдителна. Затова при неособено ясни случаи съдиите предпочитат за по-безопасно да позволяват на адвокатите да задават по-спорни въпроси в кръстосаните разпити.

— Възражението се отхвърля. Господин Ласитър, ще внимавам много как постъпвате по-нататък в този процес. — Обърна се към Бариос и каза: — Детектив, въз основа на известните ви факти от миналото на Николай Горев, бихте ли очаквали да държи оръжие в добре подсигурения си кабинет?

Бариос хвърли поглед към Пинчър. Не очакваше инструкции. По-скоро се оправдаваше: „Ей, какво мога да направя?“.

— На база на опита ми, да, бих очаквал Николай Горев да е имал оръжие — или в кобур, или на удобно място...

Знаех, че идва „но“.

— Но се научих отдавна, че очакванията ми за хората, основаващи се на предишен опит, много често са погрешни.

Половин самун. Но бях доволен. Приех го, защото несъмнено щеше да стане по-лошо, когато седнах и Пинчър обяви:

— Щатът призовава Надя Делова.

56. „БУМ! ПРАВО В ГЛАВАТА!“

— „Гучи“! Нокаут! — прошепна Виктория на масата на защитата.

Имаше предвид тоалета, с който се появи Надя Делова. Мина през прохода между седалките, отвори люлеещата се вратичка и се насочи към свидетелската банка. Пепелявосив костюм на тънки райета, бяла блуза с папийонка, черни обувки с петсантиметрови токчета. По лицето ѝ нямаше грим, косата ѝ беше прибрана на тила, на кок.

Ако беше кастинг за роля на библиотекарка, сигурно щеше да получи пълно одобрение. Не че можех да се оплаквам. Веднъж накарах мой клиент, обвинен в организиране на финансова пирамида, да си поръча докторска степен по богословие по пощата. След това съвестта ми беше чиста, когато на делото му сложих свещеническа яка. Тъй като не допуснах да даде показания, обвинението не получи шанс да го разпита за облеклото му, но прокурорът трепваше всеки път, когато го наричах „преподобни Слокъм“.

Видях Джералд Хостетлер седнал на първия ред на балкона. Беше прехапал долната си устна, докато гледаше как жената, която обича, полага клетва да казва истината, цялата истина и нищо друго, освен истината.

След въвеждащите въпроси Пинчър мъдро обезвреди основните възможни пунктове, по които можех да го атакувам, преди да имам шанс да взема думата. Накара Надя да признае, че е излъгала, за да влезе в страната, че е внесла незаконно диаманти, че е работела като бардама, че е била осъждана за дребни престъпления в Европа, че е откраднала диамантите от сейфа на Горев и че след стрелбата и грабежа е избягала в Пенсилвания.

— Какво се случи с тези диаманти? — попита Пинчър след това.

— Върнах ги на американските власти, като част от сделката ми — отговори тя с чаровния си руски акцент.

В най-широк смисъл това беше истина. По-точно обаче диамантите бяха намерени от федералните полицаи скрити в чекмедже при претърсването на къщата на Хостетлер. Малко муниципии за кръстосания разпит.

— Разкажете на съдебните заседатели за сделката, както я наричате.

— Дадох показания пред голямото жури срещу контрабандист на име Бени Коен и правителството свали всички обвинения.

— Какви инструкции ви дадох федералните прокурори?

— Само една. Да кажа истината.

— Направихте ли го?

— Изцяло.

— И в резултат на правдивите ви показания преди няколко дни господин Коен беше обвинен в множество федерални престъпления, нали така?

— Така ми казаха. Също и братът на Николай Горев, Алекс.

— Така. В този случай какви договорки имате с моята служба?

— Давам показания. Обвиненията срещу мен падат.

— При какво провизо?

— Про...?

— Какви инструкции ви дадох?

— Същите. Казвам истината и всичко ще е наред.

Пинчър се обърна с гръб към заседателите, погледна ме и пусна дразнещата си усмивчица. После преведе Надя през „въпросния ден“, както сам той се изрази. Започна с телевизионната реклама на Соломон, която Надя видяла, на която е облечен с каубойски дрехи и размахва два револвера. За да подчертае аргумента си, Пинчър пусна запис на рекламата за съдебните заседатели.

Следва Соломон, в пълния му блясък, който стреля по някаква надуваема кукла. И баритонов глас казва напевно: „Ако ви е нужен адвокат, защо не наемете добър стрелец?“.

Соломон не изглеждаше опасен — както на Пинчър му се искаше заседателите да смятат — а идиотски. Все пак щях да съм по-добре, ако не се бе появил видеозаписът, на който стреляше с револвери, с двете ръце.

След като записът свърши, Пинчър каза:

— Сега да отидем в кабинета на Николай Горев...

Веднъж казах на свидетел нещо такова: „Сега да те върна към местопрестъплението...“. Свидетелят, който не беше най-ярката крушка в полилея, стана и каза: „Добре, да тръгваме“.

— Ако обичате, разкажете на съдебните заседатели какво се случи в кабинета — продължи Пинчър.

Надя разказа как Соломон поискал паспорта и парите ѝ от Горев и той отказал да ги даде. Как Соломон заплашил да го съди, а Горев отвърнал, че щял да си избърше задника с документите.

— Тогава сгреших — каза Надя. — Използвах думи, които чух от федералния прокурор. Пране на пари, изнудване, банкови измами. Видях как Николай стана подозрителен.

— Какво каза той?

— Обвини ме, че нося микрофон. Казах му, че не нося. Че работя само за него, не за властите.

— Вярно ли беше това?

— Не. Носех микрофон, който ми сложиха.

— И този микрофон... записът... какво стана с него?

— Унищожих го. Съжалявам.

— Жалко. Какво се случи после?

— Тогава Николай извади пистолет и ни каза да се съблечем.

Пинчър отвори уста, за да зададе следващия си въпрос, но замръзна на място, сякаш улучен от парализиращ пистолет в научнофантастичен филм.

След малко каза:

— Съжалявам, госпожице Делова. За момент ми се стори, че казахте, че господин Горев е извадил пистолет.

— От чекмеджето на бюрото. Берета. Виждала съм го много пъти. Тогава обаче за първи път го насочи към мен.

— Така, госпожице Делова, спомняте ли си, че дадохте показания в кабинета ми?

— Да. Дадох.

— Не ми ли казахте тогава, че господин Горев не е имал пистолет?

— Възразявам! Колегата едновременно насочва свидетеля си и опитва да го опровергае.

Докъде, по дяволите, щеше да стигне Надя? Нямах представа и очевидно Пинчър също нямаше. Просто обожавах последния ѝ отговор

и ми се щеше да не влезе в противоречие с него. Разбира се, че лъжеше. Но не беше моя свидетелка и не ми пукаше. Защо да ми пука? Тя се опитваше да ни помогне.

— Приема се — обяви съдия Дакуърт.

Пинчър, опитен професионалист, остана спокоен. Никакви увиснали челюсти и трепкащи мигли. Мога да се обзаложа, че кръвното му налягане не се повиши и с една единица.

— Добре, госпожице Делова, кажете ни какво се случи след това и да видим докъде ще стигнем.

— Казах на Николай, че си тръгвам, че може да забрави паспорта и парите ми, обаче той насочи пистолета и каза: „*Нет!* Сядай!“. Заплаши ме. Каза, че ако някой от нас двамата носи микрофон, ще ни убие и двамата. Господин Соломон отговори, че не работи за властите, и започна да си разкопчава ризата, за да покаже, че няма микрофон. Докато Николай гледаше него, аз извадих пистолета от моята чанта. Николай трябва да ме е видял, защото веднага пак насочи пистолета към мене и аз го застрелях. Бум! Право в главата.

Залата се смълча. Обаче това беше тишината на биещите камбани. Поне в моя ум започнаха да кънтят оглушителни камбани, също и малки звънчета и всевъзможни хлопатари. Дали пък не беше от мениера и шума в ушите?

Включих ума си на бързо пренавиване назад. Видях отново показанията на Надя Делова. Изглеждаше и звучеше убедително. И защо не? Беше завършена актриса. Колко мъже беше убедила, че са секси и неустойими, докато ги беше ограбвала?

Бог да те благослови, Надя Делова!

Сега трябваше да дам светкавично назад, със задна ножица, в края на играта. Вместо да нападам Надя, трябваше да я защитавам.

Единственият звук в съдебната зала беше шумоленето на климатика. И, да — Соломон до мен дишаше задъхано. Току-що беше чул основният свидетел на обвинението да подкрепя *неговата* защитна теза и всеки момент можеше да припадне.

След като събра мислите си — вероятно се бяха люшкали между ужаса и гнева — Пинчър, солиден като седемдесеттонен боен кораб, попита:

— Госпожице Делова, спомняте ли си, че положихте клетва да говорите истината?

— Да, преди няколко минути.

— И спомняте ли си уговорката с щата Флорида?

— Същата работа. Да казвам истината.

— И макар че не можете да бъдете съдена за убийството на Николай Горев или кражбата на негова собственост, все още може да бъдете съдена за лъжесвидетелство. Това ви е известно, нали?

Надя кимна.

— Казахте ми го много пъти. Пет години затвор за едно невярно показание. Десет за две. И така нататък. И затова казвам истината.

— Някой обеща ли ви нещо срещу показанията ви днес?

— Само вие. Иmunитет.

— Добре. Някой заплаши ли ви?

— Пак само вие. Затвор, ако лъжа. Обаче казвам истината, значи няма проблем.

Все още невъзмутим, Пинчър се обърна към съдията:

— Ваша Чест, искам позволение да третирам госпожица Делова като недобронамерен свидетел.

— Възраждам! — Сkochих от стола си толкова бързо, че едва не скъсах отново хрущялите на коляното си.

— В кабинета ми, всички вие — нареди съдията. — Обявявам почивка.

57. НЕДОБРОНАМЕРЕН СВИДЕТЕЛ

Кабинетът на съдия Дакуърт беше тъмен и хладен. От едната страна на бюрото ѝ имаше американско знаме, а от другата — американско армейско знаме до макет на оръдие от времето на Революцията с лозунг: „Това ще защитим“. Иначе беше типичен кабинет на съдия, заедно с миризмата на стара напукана кожена тапицерия и рафтове с юридически книги, станали ненужни заради интернет.

Събрахме се около бюрото на съдията. Пинчър и един от помощниците му. Виктория, Соломон и аз. Плюс съдебната стенографка, готова да запише всичко на малката си машинка.

— Така — започна съдията. — Какво, в името на Юлисис Грант, става тук?

— Имам право да дискредитирам свидетелката си на базата на предишните ѝ показания — каза Пинчър.

— Това, че господин Пинчър не харесва показанията ѝ, не значи, че госпожица Делова е недобронамерено настроена към щата — отвърнах аз. — Тя няма вина, че прокурорът е прехвърлил цялата тежест по доказване на тезата си на нея. Не може да изсипе куп подвеждащи въпроси на свидетелката си и след това да атакува показанията ѝ.

— Въпросите ми ще докажат враждебното ѝ отношение! — тросна се той.

— Искам да видя транскрипция на предварителните показания на госпожица Делова — каза съдия Дакуърт. — Ще дам предварително решение на база предишна непоследователност.

— Не съм взел нейни показания при предявяването на обвинителните материали — казах.

— Сериозно?

— Аз съм един много мързелив адвокат.

— Или е това, господин Ласитър — каза съдията и в очите ѝ се появи игриво пламъче, — или сте предпочели обвинението да не научи

предварително какво смятате да питате свидетелката по време на делото.

— И този момент го има — признах.

Съдия Дакуърт се обърна към Пинчър.

— Представете ми показанията под клетва, които госпожица Делова е дала във вашата служба.

Пинчър си прочисти гърлото. Прозвуча малко като кашляне на давящ се човек.

— Не сме взели писмени показания.

— Запис тогава?

— Нямаме и запис.

— Защо, по дяволите, нямате? — попита съдията.

Понеже Пинчър се поколеба, отговорих вместо него:

— Защото щатът щеше да е задължен да ми предаде тези материали при предявяването.

Беше истина. Като боксьор в клинч, който удря с глава, Рей обичаше елемента на изненадата. Е, и аз го обичам.

— Това беше стратегическо решение — отговори Пинчър в своя защита.

— И каква полза имате от него сега? — попита съдията.

— Независимо от всичко трябва да ми бъде позволено да сменя доверието си от госпожица Делова заради показанията, които даде в кабинета ми. Те са в пълно противоречие с показанията ѝ днес тук.

— И тогава? Вие сте адвокат на обвинението и водите дело. Не можете да давате показания срещу собствения си свидетел. Или срещу който и да било друг свидетел, за да сме точни. Просто не разполагате с документи, въз основа на които да я дискредитирате, и няма да позволя да я третирате като недобронамерен свидетел само защото отговорите ѝ са ви изненадали, след като сте ѝ гласували доверието да я призовете тук.

— Ваша Чест, подозирам промиване на мозък — каза Пинчър.

Да, наистина каза „промиване на мозък“.

— Което означава? — попита съдията.

— Трябва да ми бъде позволено да разпитам господин Ласитър и госпожица Лорд за контактите им с моята свидетелка. Повлияли ли са ѝ по някакъв начин?

— Мога да се закълна — казах, — че през живота си не съм разговарял с госпожица Делова. Всъщност не я бях виждал, преди да влезе в съда днес.

— Наистина ли, господин Ласитър? — попита съдията.

— Казах ви, че съм мързелив.

— Ваша Чест — обади се Виктория, — аз бях с госпожица Делова в деня, когато беше арестувана в Пенсилвания, но след това не съм разговаряла с нея.

— За което благодаря, госпожице Лорд — каза съдията. — Господин Пинчър, отхвърлям устното ви искане да третирате свидетелката си като недобронамерена. Можете да ѝ задавате всякакви въпроси при прекия разпит, но нямате право да я подвеждате или да я дискредитирате по друг начин.

— За протокола, отбележете несъгласието ми.

— Излишно е, но нека бъде отбелязано.

— Е, имате ли още въпроси към свидетелката?

— След като нямам възможност да я дискредитирам, не, нямам. Госпожица Делова стана свидетел на защитата и предпочитам да не чувам пак, че господин Соломон е невинен.

— Господин Ласитър, имате ли въпроси към свидетелката?

— Ваша Чест, баба ми не е отгледала деца идиоти.

— Приемам, че означава „не“. В такъв случай ще освободя госпожица Делова и обвинението може да призове следващия си свидетел.

Пинчър разтри челото си с две ръце и каза:

— Настояваме за почивка от седемдесет и два часа, за да...

— За да какво, господин Пинчър?

— За да преформулираме аргументите си поради липса на свидетел.

— Това не е почивка. Това е прекъсване. Искането се отхвърля. Ще гледаме делото до присъда... освен ако не искате да кажете нещо на съда или на адвоката на защитата.

— Да, Ваша Чест. — Пинчър помисли за момент, после се обърна към мен. — Ще приемете ли признание за утежнено нападение, Джейк? Присъдата ще е времето на задържането досега. Без заседание.

— Преди час бих приел, Рей. Сега е неприемливо.

Пинчър си пое дъх. Толкова дълбоко, че ако пушеше джойнт, вече щеше да е по средата на пътя до луната. Усмихна се неохотно.

— Не знам как го направи, Джейк.

— По дяволите, и аз не знам.

Той се обърна към съдията.

— Ваша Чест, обвинението не може да продължи и поради това оттегля всички обвинения.

— Тъй като делото е започнало, прекратяваме без право на повторни обвинения по това престъпление — каза съдията.

— Разбира се. Делото е прекратено. — Пинчър погледна съдебната стенографка, за да се увери, че още пише.

Знаех какво да очаквам. Първата чернова на официалното му съобщение за пресата. Говореше натъртено.

— След съответното разглеждане щатът определи, че Надя Делова е убила Николай Горев при самозащита. Горев е бил гангстер от руската мафия. Бил е въоръжен и е заплашил госпожица Делова и господин Соломон, който е изтъкнат адвокат от Маями. По закона, касаещ правото да остане където е, госпожица Делова е имала всички основания да изстреля куршума, който е сложил край на живота на Горев. Всъщност трябва да я поздравим за храбростта и точния изстрел.

Пинчър се обърна към мен, сякаш търсеше одобрение. Показах му вдигнат палец, което нямаше да се отрази в протокола.

— Ами извинение? — попита Соломон. — Искам в протокола да се запише извинение към мен.

— Мълчи, Соломон — отрязах го. — Току-що го получи. „Изтъкнат адвокат от Маями“.

— Трябва да се върна в залата, за да благодаря на заседателите, преди да ги изпратя у дома — каза съдията. — Някой има ли да каже още нещо?

Виктория обви с ръце врата на Соломон и го целуна.

— Обичам те — каза. — И това влиза в протокола.

58. ПОМИРЕНИЕ

— Не знам как да ти благодаря, Джейк — каза Виктория. — Беше великолепен.

— Да, същото се отнася и за мен — добави Соломон. — И отново се извинявам, че не се доверих на преценката ти.

— О, боже! Моите нови най-добри приятели завинаги. Ще взема да се разплача.

— Джейк, стига си се правил на шут — каза ми Виктория. — Преструваш се на много корав, но под кората има захарен памук.

— Окей, ето я реалността. Не аз спечелих делото. Ти го спечели, Виктория. Това, което си казала на Хостетлер, свърши работата. Аз само млъкнах и се дръпнах да направя път.

Беше преди обяд в деня след края на делото и седяхме в бара на „Хаят Риджънси“ в центъра. Джералд Хостетлер се обади на Виктория и ѝ каза, че Надя искала да ни види. Чакахме ги, пиехме мохито и ядяхме гуакамоле с чипс.

— Няма да зарежеш правото, нали, Джейк? — попита Соломон и ме тупна фамилиарно по рамото. — Защото си мислех, че може да се случи да гледаме някое дело заедно.

— Странно — казах. — Аз си мислех, че можем да водим някое дело един срещу друг.

— Защо?

— Носи се слух, че Рей Пинчър нямало да се кандидатира за нов мандат.

— О, не! — възкликна Виктория. — Да не би да се кандидатираш за щатски прокурор?

— Ще мисля по въпроса довечера, когато се изпъна на хамака с чаша картини в ръка. С джин. Не водка.

— Мисля, че ще е страхотно, ако станеш главен прокурор — каза Соломон. — Но ще те ритам по задника в съда. Това, че бях обвиняем, ще ми помогне да стана по-добър защитник, нали?

— Знам, че е така, от личен опит.

— Каквото и да се случи в бъдеще, ще ти бъдем благодарни, Джейк — намеси се Виктория.

— Моля, няма защо — отговорих. — А ти ми кажи какво каза на Хостетлер, та Надя да обърне показанията си?

— Вече ти казах. Че можеш да огънеш закона, както пекарят огъва претцели. Само не трябва да късаш тестото, когато го огъваш.

— Винаги съм смятал, че това е доста неясно — отбелязах.

— И аз, Вик — каза Соломон. — И какво още?

Тя мушна сламката си до дъното на чашата с мохито и смачка с нея листчетата мента.

— Нищо.

— Ей, скъпа, разговаряш с нас — настоя Соломон. — Стив и Джейк. Твоят любим и твоят адвокат. Ние сме екип... освен ако не изберат Ласитър за прокурор. Не може да криеш нищо от нас.

— По този въпрос съм със Соломон — добавих.

Виктория отпи от мохитото и отговори:

— Джералд се опасяваше, че ако Надя подкрепи версията на Стив, ще бъде обвинена в лъжесвидетелство, така че му разясних делото. В кабинета е имало само трима души. Единият е мъртвец. Ако другите двама разкажат една и съща история, никой не може да докаже дали лъжат, или не. Всъщност наистина нямаше начин да я обвинят в лъжесвидетелство, ако подкрепи версията на Стив, че е стреляла при самозащита.

— Добра работа, Вик — каза Соломон.

— Несъмнено — добавих.

Видях Хостетлер и Надя да влизат в бара с куфари на колелца. Тя беше с жълта лятна рокля на точки, която ѝ придаваше невинния вид на момиче от квартала. Той беше с тениска с надпис „Спасете Евърглейдс“ и джинси. Щяха да се връщат в Пенсилвания. Когато приближиха масата ни, ние станавме.

Започна голямо прегръщане.

Виктория прегърна Надя, после Хостетлер.

Соломон прегърна Хостетлер, после Надя.

Аз само стиснах ръката на Хостетлер и казах „благодаря“ на Надя. Съжалявам, просто не си падам по такива цуни-гуни.

— Искам да ти се извиня лично, Стив — каза Надя. — Причиних ти толкова неприятности.

— Всичко приключи добре — отвърна той.

— Може ли да поговорим насаме?

Соломон погледна Виктория, която сви рамене и кимна утвърдително.

— Ще отида да оправя сметката в хотела, скъпа — каза Хостетлер и потегли с багажа.

Надя и Соломон се дръпнаха в далечния край на бара, където започнаха да шепнат. Виктория наблюдаваше известно време, после ме попита:

— Какво става там?

— Нямам представа.

— Нали не мислиш, че...?

— Че какво?

— Каквото ти казах. Че между тях има нещо.

— Стига, Виктория. Повярвай ми, познавам такива неща по езика на тялото.

Кое то, разбира се, стана точно в момента, в който Надя целуна Соломон по устните. Кратка целувка, не продължителна, жадна, „нямам търпение да правим секс отново“.

— Какво, по дяволите... — почна Виктория.

— Успокой се. Това е руски поздрав.

— Измисли си го. Те вече се поздравиха.

И двамата видяхме как Надя бръкна в чантата си и подаде нещо на Соломон. Нямахме начин да видим какво е от това разстояние. Не беше голямо. Побра се в шепата му.

— Джейк! Какво правят те?

Не знаех, затова не отговорих.

Соломон и Надя се прегърнаха. Пак. Бързо. След това тя отиде при човека претцел на рецепцията, а Соломон се върна на масата ни.

Когато седнахме, известно време всички мълчаха.

— Защо си се изчервил? — попита Виктория настойчиво.

— Н-не съм — заекна Соломон. — Н-не се изчервявам.

— Вратът ти се е зачервил. Да нямаш температура?

— Добре съм.

— Какво ти даде Надя?

— Не съм сигурен, че тук е мястото и времето — каза Соломон.

— Защо не?

— Ами... защото е между нас двамата.

— Между теб и Надя?

— Не! Теб и мен, Вик.

— Ще си тръгвам — предложих.

— Не, няма — отсече Виктория. — Трябва ми свидетел, ако се окаже, че имам достатъчни основания да прережа гърлото на Стив. Какво ти даде Надя?

Соломон бръкна в джоба си и извади малка кафява торбичка от памучен плат, с връвчица за стягане. Сложи я на масата.

— Отвори я, Вик.

Тя го изгледа неуверено, после взе торбичката, дръпна връвчицата и отвърте в дланта ѝ изпадна нещо малко по-малко от топка за голф, подобно на стъкло.

— Какво е това? — попита тя.

— Прилича на кварц — казах.

— Нешлифован диамант — обясни Соломон. — Голям. Надя смята, че ще е между четири и пет карата, след като го шлифоват. Изглежда, знае доста за диамантите.

— Мислех, че ченгетата са намерили всички диаманти, когато са претърсили къщата на Хостетлер — казах.

— Не са открили тези, които Надя е заровила в задния двор.

— Значи има още? — попита Виктория.

— Достатъчно, за да построят нова фабрика на Хостетлер — каза Соломон. — Макар че ще продължават да свиват претцелите на ръка. Така или иначе, Надя иска този диамант да бъде твой. Искам да кажа, аз искам да бъде твой.

— Какво ми казваш, Стив? — попита тя.

— Ами...

Размърдах се на стола си.

— Соломон, дали както седя тук, не чувам да предлагаш на Виктория да се омъжи за теб?

— Ами... Да.

— О, боже! — изпъшка Виктория.

— Справяш се отворително, Соломон — казах. — Ще ти помогне ли, ако се чупя?

— Да, по дяволите.

— Е, изчезвам, мили мои.

— Не бързай толкова, Джейк — спря ме Виктория. — Ще те виждаме често занапред.

— Защо? Кого от двама ви ще обвинят следващия път?

Тя не ми обърна внимание и се обърна към Соломон.

— Да, Стив, за бога, да! Искам да се омъжа за теб.

Соломон изпусна дълга ниска въздишка, като въздух от развързан балон.

— Яба-даба дууу!

Скочиха на крака, прегърнаха се и се целунаха. Бавно, дълбоко, продължително. Толкова продължително, че бих могъл да ударя кана мартини и да разбъркам още една. Както смятах да направя, когато се прибера у дома. Сега обаче седях там, в бара, докато двамата се прегръщаха и целуваха някъде над мен. Сдобряването не е спорт за зрители, обаче ето на — бях там, като скърцащо трето колело. Разбира се, че се радвах за тях, но част от мен се чувстваше пуста. Соломон беше щастлив кучи син, а аз щях да се прибера у дома сам.

— Поздравления, смахнати деца — казах. — Сега мога ли да си тръгвам?

— Не още, здравеняко — отвърна Соломон и двамата седнаха отново. Той впери в мен директен, убийствено сериозен поглед. — Джейк, приятелю, искам да ми бъдеш кум.

За момент замълчах. Сега вече наистина имах нужда от онази кана алкохол и някоя горчиво-сладка кънтри песен за прашни пътища и разбити сърца.

— Хайде, Джейк, какво казваш? — настоя той.

— Ще трябва ли да вдигам тост? Не ме бива по веселието и оптимизма.

— Добре, ще го наречем заключителна пледоария и ще се справиш.

— Нали няма сами да си пишете брачната клетва? „Любовта долетя през прозореца ми на крилата на морска чайка“?

— По-скоро истината — каза Виктория. — Срецнахме се в затворническа килия, след като ни задържаха за неуважение към съда.

— Сигурни ли сте? — попитах. — Не за брака. Дали искате да съм ви кум.

— Стига, Джейк — каза Виктория. — Може и да се шегуваше, когато каза, че сме най-добри приятели завинаги. Обаче ние, тримата?

Е, ще бъдем това.

Отпуснах се на стола. Не че съм асоциален. Обаче понеже съм от разбито семейство, изпитвам неловкост, когато хората празнуват. Празнични вечери, сбирки, сватби? Не е за мен. Може би тези радостни срещи ми напомнят какво съм пропуснал.

Соломон и Лорд ми подаваха ръка, но аз се чувствах неспособен да откликна. Близостта с други хора, истинското приятелство — всичко това винаги ми е убягвало.

— Е, какво казваш, Джейк? — попита Соломон.

Оставих въпроса да виси във въздуха известно време, после казах:

— Наистина усетих Виктория, докато работехме по делото ти.

— Е, и?

— Имаш страшно умна годеница.

— Знам, приятел.

— И невероятна жена.

— И това го знам.

— Ако някога я нараниш по някакъв начин, ще ти счупя главата.

— Не се тревожи, Ласитър. В играта ли си, или не? Ще ни станеш ли кум?

Пак не отговорих. Тогава, без повод — поне без повод, за който можех да се досетя — Виктория каза:

— Винаги сме искали деца.

— Така е — съгласи се Соломон.

Впери в мен още един сериозен поглед. Ако някога кардиологът ми ме погледне така, ще се погрижа да си оправя завещанието. Сега пък какво?

— Ако имаме момче — каза той, — ще ни дадеш ли позволение?

— За какво?

— Да го кръстим Джейк, разбира се.

Соломон напредваше твърде бързо за мен. Последните няколко месеца бяхме прекарвали в спорове и взаимни обиди. Сега искаше от мен да му нося пръстена и да обезсмърти името ми в потомството си. Как да кажеш „не“ на такова нещо?

— Е, какво ще отговориш, Джейк? — настоя Виктория.

Изправих гръб. Понякога просто трябва да затегнеш каишката на шлема си и да полетиш с пълна скорост напред.

— Наистина трябва да се прибера вкъщи — казах. По лицата им пробяга разочарование. — Преди да тръгна обаче трябва да изпием още по едно.

— Защо? — попитаха двамата едновременно.

— Налага се да репетирам сватбения тост.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Читателите често питат: „Откъде черпиш идеите си?“.

Понякога ги крада от вестникарските заглавия. Неотдавна един репортаж в „Маями Хералд“ хвана окото ми: „Проливат се сълзи заради осъдителни присъди във федерално дело срещу «бардами» в Маями“.

Подзаглавието гласеше: „Федерален съдия отсъжда незабавно задържане на трима собственици на бар, роднини в залата пицят пронизително“.

Бардами. Федерални обвинения. Пиццаци роднини. Всичко това е музика в ушите на романиста. Прочетох няколко хиляди страници съдебни протоколи и открих съкровищница от драма, хумор и шикалкаване. Погледнете показанията на момиче от бара, дошло от Русия, казва се Юлия:

В: Насърчавахте ли мъжете, които идваха в клуба, да пият?

О: Опитвах да ги напия възможно повече.

В: Защо го правехте?

О: Защото трезв мъж никога няма да похарчи толкова пари, колкото пиян.

В: Плащаха ли мъжете по няколко хиляди долара за еднo-единствена бутилка евтино шампанско?

О: Мислеха за момичетата в бара, не за разписките от кредитните им карти.

В: Предлагахте ли на тези мъже секс?

О: Не, защото не съм проститутка, но им давах надежди.

В: Като сваляхте циповете на панталоните им?

О: Да. Докосвахме ги, целувахме ги, каквото ви дойде наум.

В: Давахте им надежди, че ще правят секс с вас?

О: Цялото ми поведение водеше натам.

В: И след като подписах сметките, изчезвахте, така ли?

О: Да. Бързо.

Тогава се роди „Ези-тура“ и в ума ми се появи главата „Надежда за мъжете“, почти напълно оформена. Знаех, че Джейк Ласитър ще трябва да посети момиче от бара и ще има убийство.

„Ези-тура“ събира на едно място Ласитър, футболния защитник, станал адвокат, и зле пасващите си адвокати съдружници Стив Соломон и Виктория Лорд. Ласитър за последен път се появи в „Щата срещу Ласитър“, номинирана за награда „Шеймъс“. Соломон и Лорд се появяват за последен път в Habeas Corpus — четвъртата книга от поредицата, номинирана за „Едгар“.

Надявам се четенето на „Ези-тура“ да ви е донесло поне половината от удоволствието, което изпитах, докато я пишех.

Издание:

Автор: Пол Ливайн

Заглавие: Ези-тура

Преводач: Владимир Германов

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: Английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 09.01.2017

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-704-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1481>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.